

UMUT VE GELECEK DEMOKRATİK HALK DEVRİMİNDEDİR!

Faşist kliklerin seçim kampanyaları, yalnızca bir şovenizm propagandası ile gerçekleşti. Özellikle cumhurbaşkanlığının ikinci turunda bu şovenizm sadece Kürt düşmanlığına değil çok açık bir şekilde göçmen düşmanlığına da kilitlendi. Bu eksene oturan seçim kampanyaları toplumun tüm bölüklerinin seçimin toz dumanı içinde daha fazla şovenleştirilmesi, buna direnç gösterenlerde normalleştirilmesi, faşist devlet yapısının olabildiğince meşrulaştırılması üzerinden yürüdü.

KOLEKTİF DOĞRULTU

Bitmeyen Bir Talep ve Vaat: Sistem Yenilenmeli

SAYFA 12-13

özgür gelecek için

Yeni Demokrasi

31 MAYIS-14 HAZİRAN 2023 ■ SAYI: 138 ■ FİYAT: 7 TL ■ ISSN: 2630-5526

gazetesi

Kitlelere Güven Geleceği Örgütle

GÜNCEL

4

GERİCİ SİSTEM KRİZLERE DEVA ÜRETEMEZ

Gerici devletin tek gelir kaynağı olan emperyalist talanın önünü açarak kırıntılarından faydalanma, sömürü ve vergiler, kısa vadeli borç yükünün artması ile birlikte halk üzerindeki baskıyı artıracaktır. Sistemin kendi içerisinde herhangi bir çözümü mevcut değildir, sorun yapısal bir sorundur. Halk açısından sistem içi herhangi bir klığın izleyeceği ekonomik politikalarından kazanç olmayacaktır.

DÜNYA

6

KRİZİN SONU SAVAŞ MI?

Dünya halklarının kriz ve savaşları devrimci iç savaşa çevirmesi ve bu yönlü örgütlenmesi gerekmektedir. Halkın çıkarları için örgütlenen güçler önümüzdeki dönemler için daha fazla sorumluluk almalıdır. Egemen sınıflar kendi çıkarları uğruna dünya halklarını ezip geçmekten çekinmeyecektir. Buna karşı emperyalistlerin iştahını kursağında bırakmak için dünya halkları ayağa kalkmalıdır.

ANALİZ

18

TEK SEÇİM, ÜÇ HALK, AYNI TEKRAR: CUMHURBAŞKANLIĞI SEÇİMİ

Gündelik yaşamda seküler, dini dışlayan, muhafazakâr olarak adlandırılan alanlardan uzak, Alevi kültürüyle şekillenmiş bir devrimcilik kuşkusuz ki bu alanlara tesir etmenin imkânsızlığını gösteriyor bize. "Yaşam tarzı" denen mefhumu görmezden gelemeziz. İbrahim'in kitleler arasına karışmak için taktığı kaskete benzer profiller yaratmalıyız. Belli bir alana sıkışmış alışkanlıklarımızdan kurtulup bu kesimi tanımak adına tarzımızı geliştirmeliyiz.

İbrahim Kaypakkaya Çorum'daki mezarı başında anıldı

Faşist Kemalist diktatörlük tarafından 18 Mayıs 1973'te 3 ay süren işkencelerin ardından katledilen komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın ölümsüzlüğünün 50. yılındayız.

İbrahim Kaypakkaya'nın Çorum'un Sungurlu ilçesi Karakaya köyünde bulunan mezarında Partizan tarafından anma yapıldı.

Anma İbrahim Kaypakkaya şahsında devrim ve komünizm mücadelesinde şehit düşenler için saygı duruşuyla başladı.

Saygı duruşunun ardından Partizan açıklaması okundu. Açıklamada şunlara yer verildi;

"18 Mayıs günü Türkiye devrimci hareketi için İbrahim Kaypakkaya'nın, Haki Karer'in ve Diyarbakır zindanında Dörtlerin ölümsüzlüğe uğurlandığı önemli günlerden biridir. Katlederek onları yok edeceğine sanan devlet her 18 Mayıs'ta İbrahim'in, Haki'nin, Dörtlerin büyük direnişinin ateşinin yanmakta olduğunu görüp tam bir kinle saldırmaktadır.

Bu direniş ateşi her şeye rağmen yanmaya devam ediyor. Kitleler üzerindeki sömürü ve baskı sürdürülürken kurtuluş umudunu bayraklaştıranların direniş ateşi biz onları yok edene kadar egemenleri korkutmaya devam edecek.

"Son 1 Mayıs'ta aynı korkuyla karşılaştık.

18 Mayıs yaklaşırken İbrahim Kaypakkaya'nın silüetinin yer aldığı flamaları taşıdıkları için 1 Mayıs'ta, işçi sınıfının mücadele gününde saldırıya maruz kalan Partizan kortejinin karşı koyuşu ve bu direnişle gösterilen devrimci dayanışma düşmanın korkusunun haksız olmadığını göstermiştir. İbrahim'in fikirlerinden korkmaya devam edenler bu fikirlerin vücut bulduğunu gördükçe, yayıldığını fark ettikçe daha da korkacak ve hiç kuşkusuz saldırısını artıracaktır. İlan ediyoruz ki bu saldırılardan çekinmiyoruz. İbrahim'in yükselttiği bayrağı düşürmeyeceğiz. O bayrağı hak ettiği yere dikmek için ondan öğrenmeye, onu yaymaya devam edeceğiz.

"İşkencede katledilişinin 50. yılında İbrahim devrimci savaşın en önünde yer almaya, fikirleri ile yolumuzu aydınlatmaya devam ediyor. Feodalizmi, komprador kapitalizmi ve emperyalizmi devrimimizin önündeki en büyük engeller olarak tanımlayan İbrahim devrimden çıkarı kitleleri de buna göre tanımladı.

İşçi sınıfının çıkarlarını temel almakla birlikte İbrahim devrimci ihtiyacı olan tüm kesimleri kapsayan bir devrim programı oluşturmaya çalıştı. En geniş halk yığınlarına dayanan bir mücadele ve nihayet işçi sınıfının çıkarlarına uygun hedefler belirleme çabasına girerek bugüne değin düşmana korku salan bir hat yarattı. Bu çizgi işçi sınıfının çıkarlarını temel aldığı ve geniş yığınların devrim ihtiyacına doğrudan karşılık geldiği için uzlaşmaz bir karakterdedir. Uzlaşmaz nitelikteki karakteriyle bu çizgi keskin bir tavır, açık bir devrimci yönelimi ve yıldırıcı bir hareket biçimini içermektedir.

"İbrahim Kaypakkaya Türkiye toplumunun bütün temel sorunları hakkında net görüşlere sahiptir. Savunulsun ya da savunulmasın bu görüşlerin ilhamı Marksizm, Leninizm, Maoizmdir. Türkiye devrimini proleter dünya devriminin bir parçası olduğunu savunan İbrahim uluslararası komünist hareketin tüm birikiminden ve deneyiminden yararlanmak konusunda açık bir cürete sahiptir. Oportünist, revizyonist anlayışların teşhirine özel önem göstermesi dayandığı bu birikime ve deneyime bağlılığının bir sonucudur. Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin dünya çapındaki etkisini Türkiye topraklarında bir partinin kuruluşuna kadar vardırıırken de o enternasyonal birince sahip olduğunu göstermiştir.

"Ezilen ve bağımlı ulusların kurtuluş mücadelesine verdiği önem herkesin malumudur. Bu özelliğinin bir kaynağı da ülkemizdeki çok uluslu toplumsal

yapı ve özel olarak Kürt ulusunun uğradığı haksızlıklardır. O, devrimin somut sorunlarıyla, toplumun gerçekliğiyle doğrudan bağ kurmak konusunda öğretici bir tutuma sahiptir. Kürt ulusunun tam hak eşitliğini ulusun devlet kurma hakkı temelinde yorumlayan İbrahim bu konuda Lenin'in sunduğu perspektife dayanıyordu. Bugün halen somut bir sorun olarak devam eden Kürt ulusal sorunu özgürce ayrılma hakkının gasp edilmesi sorunudur. Birlikte yaşamın özgürce ayrılma hakkını içermek zorunda olduğunu inkâr edenlerle bu sorunun çözülemeyeceği açıktır.

"İbrahim yüseklerle çektiği bayrağın "proletaryanın kızıl bayrağı olacaksa onun kızılığını bozan bütün lekeler(den) ciddi ve titiz bir çabayla" arındırılması gerektiğini söylediğinde bize taşıdığımız fikirlerin berrak olması gerektiğini de söylemiş oluyordu. Biz onu bayraklaştırdığımızda yüseklerle saf bir direniş, kurtuluş umuduna tam bir bağlılığı, uzlaşmaz bir mücadeleyi çektiğimizi biliyoruz. Her mayısta, sadece mayıslarda değil mücadelemizin her gününde bu bayrak ellerimizde olacak.

"İbrahim Kaypakkaya Ölümsüzdür!

"Şan Olsun Devrimimizin Öncü Bayrakları!"

Anma boyunca "Önderimiz İbrahim Kaypakkaya", "Faşizme İsyan Halka Önder Partizan", "Kahrolsun Faşist Kemalist Diktatörlük" sloganları atıldı.

Komünist önderin mezar başındaki anma ezgi ve marşlarla sona erdi.

50. YILINDA KAYPAKKAYA'NIN ÖLÜMSÜZ ANISINA

İBOCULAR

DERLEYEN: EMRAH CILASUN

ayr/şım

Komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın katledilişinin 50. yılındayız. Çorum'dan Çapa'ya, Değirmenköy toprak işgalinden Kürecik'e, Siverek'ten Dersim dağlarına kadar bu coğrafyada "devrimi arayan" komünist önder İbrahim Diyarbakır zindanlarında katledildi. İbrahim'in katledilişinin 50. yılı vesilesiyle Emrah Cilasun tarafından "İbocular" ismi ile

Fırtınalı Yıllardan Bir Kesit: "İbocular"

bir kitap yayımlandı. Ayrışım Yayınevi imzasıyla çıkan bu kitap bir döneme ışık tutan fotoğraf arşivi niteliği taşıyor. 50 yıllık mücadele tarihini tam anlamıyla yansıtmak zor bir iş; fakat Cilasun'un araştırmalarıyla, uzun bir emek süreciyle bu tarih yansıtmada değerli bir katkı sunduğunu söyleyebiliriz. İbrahim Kaypakkaya'ya Deniz Gezmiş ve Mahir Çayan'a nazaran devlet ve kamuoyu nezdinde bir sansür uygulandığını biliyoruz. Bu sansürü aşmada ne kadar başarılı olduğumuz tartışılabilir. İbrahim şahsında yapılan her çalışmanın bu sansürü aşmada bir katkı sunduğunu söyleyebiliriz. Daha önce de Kırmızı Gül Buz içinde belgeseliyle İbrahim'e dair bir belgesel çeken Cilasun bugün de "İbocular" kitabıyla o döneme dair sınırlı bir arşiv niteliği sunuyor bize.

Kitapta yer alan en dikkat çekici fotoğrafın, İbrahim'in daha önce hiç yayımlanmamış olan Değirmenköy toprak işgalinde Cihan Alptekin ile yer aldığı fotoğraflar olabilir. Kürecik dağlarında İbrahim'in kaldığı ev ve parti taraftarlarının fotoğrafları da günümüze ışık tutuyor. Proletarya Partisinin İbrahim'in katledilmesinin ardından yaşadığı "bölgesel dönem"-de çıkarılan kitle yayınları da kitapta yer alıyor. Kitabın adı ne kadar "İbocular" olsa da '71 hareketinin farklı fraksiyonlardan devrimciler de kitapta yer alıyor. '74'ten sonra önemli kitle hareketlerine sahne olan Türkiye topraklarında Proletarya Partisinin öncülük ettiği eylemlere de yer verilmiş. Sultanahmet Meydanı'nda yapılan "pahalılık" eylemlerinden 1 Mayıs Mahallesi kuruluşuna, Dersim Deşt bölgesi toprak işgaline kadar birçok

eylemin fotoğrafına kitapta yer veriliyor. Proletarya Partisi şehitlerinden Ramazan Can ve ilk kadrolarından Zülfikar Uralçin'in daha önce yayımlanmamış fotoğrafları da kitapta yer alıyor. Kitapta, bugün hayatta olan eski İbocuların fotoğraflarının yer alması biraz eğreti olmuş. Bunu yazarın bir jesti olarak yorumlamak da mümkün.

Süreklilik oluşturması ve 50. yıla ithafen günümüze dair fotoğraflar da kitapta yer alabilirdi. Kitap, bazı belge ve fotoğrafların uyumsuzluğuna rağmen, uzun süren, yoğun bir emeğin ürünü olarak büyük bir değer taşıyor. Bu kitabı inceleyen herkesin İbrahim'in fikirlerine ve 50 yılı aşan köklerimizimize sıkı sıkı sarılması dileğiyle...

Bir Partizan okuru

POLİTİK GÜNDEM

UMUT VE GELECEK DEMOKRATİK HALK DEVRİMİNDEDİR!

Faşist sistemin dümenine bir dönem boyunca kimin oturacağını belirleyecek iki turlu seçim 28 Mayıs'ta sonuçlandı. Türk egemen sınıflarının temsilcileri seçimlere tam anlamıyla bir yarılma ve saflaşma içinde girdi. İrili ufaklı faşist partiler de dahil tüm gerici güçler iki ittifak ve blok arasında adeta saflaşmaya mahkûm bırakıldı. Bunun yanında ilerici-demokrat olan halk güçleri de (reformist, tasfiyeci çizgi) bu keskin saflaşma ve yarılmanın kuşatması altında siyasal bir konumlanışı tercih etti.

Seçim sonuçları, egemen kliklerin güç değişimi mücadelesinde bir önceki döneme göre değişim sağlayamadı. Ancak egemen AKP-MHP kliği konumunu sürdürmek için saflarına yeni siyasi özneleri katarak güç paylaşımında belli bir kayba uğradı. Bu bağlamda yeni süreçte ortaklarının sayısı arttı. Bu durum yönetme açısından belli bir zorluk oluşmasına neden olacaktır. Millet İttifakı da süreç boyunca ortaklarını artırdı; ancak güç dengelerini değiştirmeyi başaramadı. Kuşkusuz bu Millet İttifakı arasında bir çözülme, hesaplaşma durumuna yol açacaktır. CHP ve Kemal Kılıçdaroğlu bu çözülme-yi engellemek için "kaybederken kazandık" şeklinde bir yaklaşımla safları sağlam tutma mücadelesine seçimin hemen sonunda başlamış durumda. Var olan ittifakı koruyarak; Deva, Saadet, Gelecek gibi partilerin mecliste temsil olanağı üzerinden mücadeleyi tırmandırma planları yapmaktalar. Bu anlamda Millet İttifakı siyasi ve ekonomik krize yaslanarak Cumhuriyet İttifakı'nın çözülmesini boyutlandırarak bir muhalefet yürütmeyi dağılmadan sürdürme planı içindedir.

Ortaya çıkan tablo ve sonuçlar egemen sınıf klikleri arasında mücadelelenin tırmanarak süreceğine işaret etmektedir.

Faşist kliklerin seçim kampanyaları, yalınkat bir şovenizm propagandası ile gerçekleşti. Özellikle cumhurbaşkanlığının ikinci turunda bu şovenizm sadece Kürt düşmanlığına değil çok açık bir şekilde göçmen düşmanlığına da kilitlendi. Bu eksele oturan seçim kampanyaları toplumun tüm bölüklerinin seçimin toz dumanı içinde daha fazla şovenleştirilmesi, buna direnç gösterenlerde normalleştirilmesi, faşist devlet ya-

pısının olabildiğince meşrulaştırılması üzerinden yürüdü.

İkinci turda kitlelerin bu siyasi çizgiye mahkûm edilerek sandığa taşınması, konumlandırılması mücadelesi yürüdü. Ancak seçimlerin ikinci turunda sandığa gitme oranında önemli bir düşüş gerçekleşti. Yaklaşık yüzde 3-4'lük bir kesim seçimin ikinci turunda sandıklara gitmemeyi tercih etti. Birinci neden artık seçimlerin sonuçlarının ilk turda belli olduğuna dair şekillenmiş iken ikinci neden ise tırmandırılan şovenizme karşı oluşan tepkidir.

Seçim kampanyalarında özellikle Cumhuriyet İttifakı'nın Kürt düşmanlığına dayanan "terör, devletin bekası, millilik" eksenindeki saldırgan çizgisinin, Millet İttifakı'nın bu yönlü

kampanyasının devam edeceği görülmektedir. Tayyip Erdoğan'ın balkon konuşmasında "Kandil'dekilerle 'Haydi' videosu çekenleri bu millet yutmadı... Kardeşlerim, ne diyordu? Eğer Selo'yu çıkarmak istiyorsanız oyu bana vereceksiniz diyordu. Benim milletim iyi biliyor. Diyarbakır'da 51 Kürt kardeşimizin ölümüne neden olan bu terörist Selo'dur. Adaletin hak ve hukukun egemen olduğu Türkiye'de sen 51 kardeşimizin ölümüne neden olan Selo'yu istediğin gibi dışarıya çıkaramazsın. Bizim iktidarımızda böyle bir şeyin gelişmesi mümkün değildir" diyerek seçim kampanyasının devam edeceğine dair işaretleri vermiştir. Yine şovenizmin en güçlü argümanına dönen içi boş "yedi düvelle" mücadele argümanının da süreceği şu sözlerinden anlaşılacaktır: "Sandıklar kapandı, telefon zincirleri akmaya başladı. Körfez'den İngiltere'ye ve Rusya'ya kadar hep-

si tebriklerini bildirdiler. Yarın da bu tebriklerin devam edeceğini görüyoruz. Erdoğan'ı yıkmak için kapaklar atmadılar mı, bu kapakları yazmadılar mı işte onlar da kaybettiler. Karşımızda kurulan ittifakları gördünüz, terör örgütlerinden sapkın akımlara kimlerin karşımıza dikildiğini gördünüz. Buna rağmen hamdolsun başaramadılar, inşallah bundan sonra da başaramayacaklar."

Faşist sistemin ekonomik kriz içinde debelendiği ve bunun artarak devam edeceği, sürece de bu ekonomik krizin yön vereceği açıktır. Bu anlamda kitleler daha fazla yoksullaşacak, sefalet artacak ve egemenler ekonomik krizin tüm faturasını halka çıkaracaktır. Bu tablo seçim sürecinde eldeki tüm olanaklarla, araçlarla frenlenmeye çalışıldı. Döviz kurlarındaki

Seçimlerde en büyük yenilgiyi ise faşist klikler arası mücadelenin basit bir kaldıraç olarak konumlanan reformist ve tasfiyeci akımlar almıştır. Bu kesimlerin "tek adamı, faşist şefi" yenilgiye uğratma hevesi temelde ilkesizliğe dayanan bir konumlanışa yol açmıştır. Faşist kliklerin mücadelesi içinde açık ve keskin bir konum almış ve Millet İttifakı'nın faşist karakterinde anti faşist halk güçlerinin bilincini tarumar etme çabasına yoğunlaşmışlardır. Burada sorun sadece halkı oy vermeye yönlendirmek değildir. Hatta bu oldukça önemsiz bir ayrıntıdır. Asıl mesele faşist güçlerin niteliğini karartan, hatta faşizme karşı kitlelerin mücadele isteğini sınırlayan yaklaşımlardır. Başından sonuna kadar bu ilkesizlikler sürdürülmüş, gericilik iki faşist ittifak tarafından da tırmandırılırken buna karşı bigâne kalan siyasi hat güçlendirilerek sürdürülmüştür. Gericiliğin tırmandırılmasını içeren gelişmelere karşı gösterilen ilerici tavırlar bu kesimler tarafından adeta boğulmaya çalışılmış ve reformist, ilkesiz ve tasfiyeci tavırlar kemikleştirilmiştir.

Halk kitlelerinin faşizme, feodalizme, emperyalizme karşı kendi bağımsız eylemi ve mücadelesine karşı reformist bir saldırı yaşanmıştır. Halk kitleleri reformist ve tasfiyeciliğin açık propagandayla, siyasi tutumla faşist kliklerin mücadelesinde bir kaldıraç olmaya yönlendirilmiştir.

hareketliliği, enflasyonu, bankaların içine girdiği krizi geciktirme, sonraya havale etme durumu oluştu. Bunun yanında seçim süreci hayata geçirilen "seçim ekonomisi" daha ciddi bir enflasyon potansiyeli biriktirdi. Depremin yarattığı felaket ve onun ekonomik sonuçlarının da seçim sürecinde yansımamasının yanında, olanaksız vaatler ile de zaman kazanılmıştır. Şimdi seçim sonrası ekonomiyi dizginleyen politikaların sürdürülmesi olanağı kalmayacaktır. Bu durumun belli bir sonucu, halktan gelişecek yoğun tepkiler olacaktır. Buna karşı şovenizm, "milli gururun kabartılması" siyaseti yönetmek için elde olan tek silah durumundadır. Bunun kapsamlı olarak sürdürülmesi bu şartlarda kaçınılmaz görünmektedir. Bunun karşılığı ise politik kudurganlık, halka daha fazla saldırı, hak ve özgürlüklerin daha da sınırlandırılması, mücadele dinamiklerinin daha fazla baskılanmasıdır.

Bu topyekûn gericiliğe karşı MLM'ler oldukça açık bir konum alarak seçimlerde "boykot" tavrı almıştır. Devrimin sorunları, halkın mücadelesinin olanakları arayışı içinde olan bir sürecin politikasını geliştirmişlerdir. Seçimlerde alınan bu tavır kitlelerin öfke ve tepkisiyle uyumlu olmuştur. Ancak örgütsel gücümüz, olanaklarımız kitlelerin bu eğilimini bir güce çevirememiştir. Kitlelerin oy kullanma eğilimi esasta bir politik hayal kırıklığına dönüşmüştür. Komünistler, seçimlerde aldıkları tavrın doğruluğuna ve gücüne yaslanarak halkı mücadeleye seferber edecek bir canlılık ve enerji ile süreci karşılamalıdır. Halkı faşizme karşı savaşa ve mücadeleye seferber edecek yolun kurtuluşu sağlayacağına tam inançla Demokratik Halk Devrimi programına sarılmalıdır. Kitleleri umuda ve kurtuluşa yönlendirecek tek hat budur.

GERİCİ SİSTEM KRİZLERE DEVA ÜRETEMEZ

Bankacılık veya geniş anlamda finans alanı, genel istihdam ve ekonomik büyümenin itici alanlarındandır. Bankaların ve finans tekellerinin sağladığı fon ve krediler ekonomik büyümeyi pozitif yönlü etkilerler. Bununla birlikte gene kredi yolu ile reel sektörlerde, özellikle de sanayi alanlarında şirketler kısmen veya tamamen mülksüzleştirilirler de. Bu iki farklı, birbirine zıt sonuç kapitalist sistemin doğal, kendiliğinden ürünüdür. Diyebiliriz ki biri olmadan diğeri olmazdı. Sistem finansal desteğe ihtiyaç duyar ve finansal sistem bu ihtiyacı karşılarken sistemden sonuç olarak onun zararına beslenir. Birikmiş para birikmeye devam etmelidir, dolayısıyla gerçekleşerek büyümelidir. Ancak bankacılık ve finans alanındaki büyüme ve şişme genel olarak büyük riskler meydana getirir.

Yatırıma dönüşmeyen, reel sektöre dönmeyen paranın değeri kaçınılmaz olarak düşer. Bu risklerin gerçekleşmesi ve gerçekleşerek giderilmesi kredi ve fonlama olanaklarının da artması anlamına gelmektedir, bu da genel yatırımlarda artışı ve ekonomik büyümeyi paralel bir şekilde olumlu yönde etkilemektedir.

Bu alan aynı zamanda sermaye ihracında da hayati bir rol oynamaktadır. Türkiye gibi yarı feodal yarı sömürge ülkelerde emperyalist sermaye ihracının, TC açısından sermaye ithalatının geliştirilmesi ve emperyalist talanın kolaylaştırılmasında Türkiye Merkez Bankası (TCMB) başta olmak üzere bankacılık sektörünün belirleyici bir rolü var. Merkez Bankası, emperyalist talanı güvence altına almak ve sermaye ihracını kolaylaştırmak için sıcak para akışını yasal olarak 2000 yılı YB-4 genelgesi gibi yasalar ile koruma altına almıştır. Bu yasalar ve verilen güvencelerin tümü emperyalist sermayenin ülke içine çekilerek sömürü ve kaynakların talanını sağlamakta ayrıca egemen komprador sınıfların da bu sömürü ve talandan kırıntı kârlar sağlamasına yol vermektedir. TC, emperyalist sermaye ihracına bağımlı bir ülkedir, egemen sınıfların varlık koşulu uşaklıktır.

Yasal olarak Merkez Bankası, hükümet ile birlikte kur ve mevduat politi-

kaları ile ülkeyi sermaye ihracına uygun halde tutmaya çalışır. Bu olgunun daha fazla döviz girişi, yatırım ve büyüme olarak yansıtacağı öne sürülse de bunun doğruluğunu gösteren bir karşılık söz konusu değildir. Yansıyan ülke kaynaklarının emperyalist tekelere ve yerli uşaklara peşkeş çekilmesi, işçi ve emekçiler üzerindeki sömürü zincirinin daha fazla sıkılmasıdır. Bununla birlikte kurlardaki oynaklık kur arbitrajına (*arbitraj: fiyat farklılıklarından yararlanarak para, kıymetli maden, tahvil ve hisse senedi alıp satma işlemi*) olanak vermekte, böylece uluslararası finans tekellerine bu yolla, hiçbir reel yatırım sağlamadan kazanç olanağı sunulmaktadır. Türkiye’de yaşanan durum genel olarak ve esasta budur.

Sıcak para girişi bugün yalnızca TC’nin döviz politikalarına endekslidir. Uluslararası rezerv para birimi olan ABD dolarının yöneticisi konumundaki Amerika Merkez Bankası (Fed) tarafından izlenen faiz politikaları uluslararası düzlemde borçlanma, fonlama ve likidite olanaklarını daraltmakta, böylece uluslararası krediye ve döviz erişilebilirlik de azalmaktadır. Bu durum aslında sermaye ihracında bir düşüşe reel olarak yol açmaz, çünkü rezerv para birimi değerlenmiştir. Kredi ve borçlanma olanaklarında ise ters orantılı olarak düşüşe yol açar, bu sebeple de özellikle bağımlı ülkelerde derin bir döviz krizi riski baş gösterir, yerel para birimi değer kaybetmeye başlar. Böylece cari açık büyür, borçlar artar, ithalat oranı geriler. Ayrıca sanayi ve üretim temelli ekonomik büyüme de durma

noktasına gelir, kimi zaman ise istihdamda düşüş ve satın alma gücünde daralmaya yol açar. Bağımlı ülkelerin izlediği politikalar da bu sürecin etkilerini artırır veya görece daha hafif etkilerinin olmasına yol açar.

DÜŞÜK FAİZ POLİTİKASI KİME YARIYOR?

Merkez Bankası ve iktidarın para politikası bu krizin halk cephesinde daha ağır hissedilmesine yol açmakta, kriz çoğunlukla direkt halka fatura edilmektedir. Satın alma gücünün azalmasıyla, enflasyonun azmasıyla sonuçlanan bu politikaların yarattığı zorlukları halk doğrudan yaşamaktadır. Artan enflasyon ve eriyen satın alma gücüne karşılık izlenen faiz politikalarının da egemen sınıfların çıkarına uyan bir amacı var kuşkusuz.

ettikleri gelirin artması da faizlerin düşüşüne bağlıdır. Yani düşen faizlerin doğrudan halka olumlu anlamda herhangi bir etkisi yoktur. Bankalar ve finans sektörü bu politikanın devamından yararlanır. Bunun marjinal harcamalarda ve kamu borcunda yuvarı yönlü bir ivmeye sebep olması da cabasıdır. Böylece kamu borcu artarken düşük faiz ve yerel para değerindeki gerilemenin olası bir sonucu olarak beklenen sıcak para akışı da gerçekleşmemektedir. Bu politikanın gündeme gelmesiyle başlayan tartışmalarda örnek verilip izleneceği söylenen ucuz iş gücü, geniş hammadde olanaklarına ve devlet desteklerine dayalı “Çin modelinin” de Türkiye’de herhangi bir karşılığı olmamıştır. Zira Türkiye Çin gibi bir ülke değildir...

Çarkların dönmesindeki esas kaynak olan yabancı sermaye ise kur oynaklığına dayalı riskler sebebi ile sınırlıdır ve gelen de arbitraj amaçlı, yani kur oynaklığından faydalanma amaçlıdır.

İç yatırımlarda ise kredi olanakları olsa da reel sektörde maliyet artışları, özellikle hammadde ve enerji fiyatlarındaki keskin artış sebebi ile olumlu görünüm ve beklenti yoktur. Ayrıca Merkez Bankasının düşük faizinden yalnızca finans sektörü faydalanmakta diğer sektörlerde ise politika faizinden hayli yüksek olan piyasa faizinden işlem yapmaya devam edilmektedir.

Bu koşullar altında Şubat 2023 yılı cari açık verilerinde de görüldüğü gibi son 12 aylık cari açık 55,4 milyar dolar ile 2012’den bu yana kaydedilen en yüksek seviyeyi görmüştür. TC’nin cari açığının bu şekilde tırmanmasına sebep olan iç ve dış etkilerin devam ediyor oluşu ile birlikte yıl sonuna kadar bu görünümü olumlu yönde değiştirecek herhangi bir gelişme de beklenmemektedir. Elbette bu tablo, kamu ve özel sektörün dış borcunda da paralel bir artış olarak ortaya çıkmaktadır. 2023 Mart ayı verilerine göre TC’nin dış borç stoku milli gelire oranla yüzde 50,7, yani 459 milyar dolar ile tüm zamanların rekorunu kırmıştır. Genel brüt borçlanma 4 trilyon civarında olurken gelirin ise -büyük kısmı neredeyse vergiler ol-

izlenen düşük faiz politikalarından yararlanan çevreler söz konusudur. Ülkenin ekonomik yönetiminin rant ve talan merkezli bir ekonomik yönelim içerisinde olması enflasyonu onlar için önemsizleştirmektedir. Kur arbitrajından faydalanan büyük ölçekli sermayedarların dışında, Merkez Bankasından düşük faiz ile aldıkları neredeyse kredileri yüzde 500 kâr ile reel piyasaya sunan finans şirketleri ve bankalar bu politikanın kazananı olmaktadır. Yıllarca faiz lobisi olarak hedef gösterilen finans sektörü bu yolla semirilmeye devam etmektedir. Hükümet kanadından gelen “faiz lobisi faizlerin artırılmasını savunuyor” savının gerçeklikte herhangi bir karşılığı yoktur. Hazine’nin iç borçlanma kağıtlarının dağıtılması ve karşılığında bankaların elde

mak üzere- borçlanmanın çok altında olduğu görünmektedir. Böylesi bir tablo içerisinde borçlanmanın daha da artacağı öngörülürken bu artışın karşılığında vergilendirme ve halk üzerindeki sömürünün artırılması daha fazla gündem olacaktır.

DÖVİZ VE ALTIN TALEBİNE PERDELİ SERMAYE KONTROLÜ

Yatırımcılar cephesinden Türkiye'deki ekonomik görünüm, güvenli limanlara veya kısa vadeli, öngörüsü zor olmayan alanlara yönelmelerine sebebiyet vermektedir. Bu alanların başında ise döviz ve altın talebi olmaktadır. Dünya çapında altına olan rağbet yüksek durumdayken TC gibi risklerin daha yoğun olduğu alanlarda bu talebin artarak devam ettiği görülmektedir. Artan döviz kaçışı ve kontrolden çıkan mevduat hesaplarını bir miktar kontrolde tutabilmek adına Kur Korumalı Mevduat (KKM) modeli ortaya çıkarıldı. KKM gibi, döviz kontrolü amaçlı uygulanan politikalar ise borç yükünü artırırken bu alanda da rekor artışlar görülmektedir. 12 Mayıs itibari ile döviz-TL mevduatının büyük bir bölümünü 119,9 milyar dolarlık hacim ile KKM oluşturmaktadır. Ancak bu politikalar da kurdaki oynamayı dengeleyememekte ve TL'deki değer kaybının engellenmesine yeterli olmamaktadır. Bu sebeple de devlet seçim öncesi kimi müdahalelerde bulunmuş, döviz çıkışı ve altın alımına sınırlamalar getirilmiştir.

Merkez Bankası son olarak döviz talebini azaltmak adına birçok şirketin borçlanma ve iflas risklerini göz önünde bulundurmadan bankalara sözlü talimat yolu ile döviz alım limitinin azaltılması talimatını vermiştir. Ayrıca kredi ve avans alımlarına yönelik de kısıtlamalar aralıklarla uygulanmaya başlamıştır. Bu kısıtlamaların en büyük zararını sanayi sektörü görmektedir. TC sanayi işletmelerinin büyük ölçüde imalat ve montaj sanayiden oluşması, bu alanın en temel parçalar ve hammaddede dahi dışa bağımlı oluşu döviz işlemlerinde gelen sınırlama ile birlikte imalatı olumsuz etkilemektedir. Bu da yine artan fiyatlar, enflasyon ve halk için ağırlaşan yaşam şartları anlamına gelecektir.

TC, döviz talebinin sebepleri ile ilgilenmezken talebi daha sert yöntemler ile yani çeşitli sınırlamalar ve baskı yolu ile azaltmaya çalışmaktadır. Öyle ki 50,000 dolar üzeri sermaye çıkışlarında eğer ikna edici bir gerekçe sunulmaz ise bu para yurt dışına çıkarılamamaktadır.

Bu gibi kısıtlamaların artması, eko-

nomik alanda bir sıkı yönetim uygulanması beklentiler arasındadır. Aksi halde rezervlerde zorunlu ödemeler için dahi dövizin yetersiz olduğu belirtilmektedir. Bu şekli ile üretim alanlarında yaşanması olası herhangi bir arz şoku ile istihdamda daralma ve enflasyonda tırmanma görülebilecektir.

POLİTİKA FAİZİNDE ARTIŞ ENFLASYONU DÜŞÜRÜR MÜ?

Denilebilir ki para politikasında dümen kırmanın sonucunda enflasyonda düşüş ve yaşam şartlarında kısmi bir iyileşme sağlanabilir. Ancak ekonomideki bu genel görünüm içerisinde, para politikasında herhangi bir değişiklik de bu şekli ile karşılık bulmayacaktır. Enflasyonun tek sebebi faiz politikası değildir; faiz politikasından kimlerin kazançlı çıktığı, üretimin ve istihdamın ne biçimde seyrettiği, kur farkının yansımaları gibi sıralanabilecek başlıkların bir bütün olarak değerlendirilmesi gerekmektedir. Bugün itibari ile Merkez Bankası tarafından politika faizi artırılrsa dahi üretim alanlarında yaşanacak daralma ve büyümede görülecek düşüş de yine istihdam ve üretimde düşüşe, arz yönlü kısıtlama sebebi ile yeniden fiyat artışlarına yol açacak, enflasyonda düşüşe kısa vadede bir etkide bulunmayacaktır. Aksine düşük faiz ortamında da yaşanan kredilenme zorluğu yüksek faiz koşullarında kendisini daha da hissettirecek, finansal sistem baskı altına girerek üretimde düşüşe neden olacak ve istihdamı olumsuz etkileyecektir.

Bu durum bir olguya işaret etmektedir: TC bütünlüklü olarak bir açmazdadır.

Tüm bu görünüm içerisinde, uluslararası ölçekte emperyalistler arası çekişmenin seyrine göre ve ağır uluslararası kriz riskleri içerisinde TC'nin büyük bir çöküntünün kıyısındadır. Sistem içi diğer kliğin mevcut iktidardan farklı olarak faiz politikasında değişikliğe gitmesi, borçlanma olanaklarına sahip olması halk açısından yaşam şartlarının iyileşmesi anlamına gelmemektedir. Her hâlükârda bu görünümün faturası halka çıkarılacaktır. Gerici devletin tek gelir kaynağı olan emperyalist talanın önünü açarak kırıntılarından faydalanma, sömürü ve vergiler, kısa vadeli borç yükünün artması ile birlikte halk üzerindeki baskıyı arttıracaktır. Sistemin kendi içerisinde herhangi bir çözümü mevcut değildir, sorun yapısal bir sorundur. Halk açısından sistem içi herhangi bir kliğin izleyeceği ekonomik politikalarından kazanç olmayacaktır.

G7 zirvesinde Rusya'ya yeni yaptırımlar kararlaştırıldı

Japonya'nın Hiroşima kentinde yapılan G7 zirvesinde, Rusya'ya yeni yaptırımlar uygulanması kararlaştırıldı. Yapılan açıklamada, "G7 olarak Rusya'yı savaş makinesini destekleyen teknoloji, endüstriyel teçhizat ve hizmetlerden mahrum bırakacağız" denildi.

Yeni yaptırımlarla "savaş alanında Rusya için hayati önem taşıyan" teçhizatın ihracı sınırlandırılacak, Rusya'ya savaşta yardım etmekle suçlanan gruplar doğrudan hedef alınacak.

G7 liderleri Ukrayna'ya ise mali, insani, askeri ve diplomatik destek sözü verdi.

Liderler ayrıca Rusya'dan, Ukrayna'nın uluslararası toplumca tanınan tüm topraklarından "derhal, tamamen ve koşulsuz" geri çekilmesini istedi.

RUSYA'YA YENİ YAPTIRIM

G7 liderleri, Rusya'ya ve Rusya'nın savaşına destek verenlere yönelik yaptırımları artırma konusunda mutabakata varırken Moskova'ya yönelik mevcut yaptırımlardaki boşlukların kapatılmasına da karar verildi. Zirvede, Rusya'yı "savaşı destekleyecek teknoloji, endüstriyel ekipman ve hizmetlerden" mahrum bırakmak istendiği belirtildi. G7 liderleri Rusya'nın milyar dolarlık ham elmas ticaretine de kısıtlamalar getirilmesi yönünde irade beyan etti.

Elmas ticareti, elmas üretiminde dünyada

ilk sırada bulunan Rusya'nın önemli gelir kaynaklarından. Devlete ait elmas madenciliği şirketi Alrosa'nın 2021 yılında elde ettiği gelirin yaklaşık 4 milyar euro civarında olduğu biliniyor.

ÇİN RİSKLERİNİ EN AZA İNDİRMEK

Zirveyi takip eden uzmanlar, ABD ile Avrupa ülkelerinin küresel ticaretteki farklı çıkarları sebebiyle Çin konusunda ortak bir duruş sergilemelerinin zor olduğunu belirtiyor.

Liderler, ekonomik bir "ayrışma" olmaması, ancak tedarik zincirleri çeşitlendirilerek Çin'e bağımlılık risklerinin azaltılması konusunda anlaştı. G7 ülkeleri, hızla silahlanan Çin'in Asya-Pasifik bölgesindeki "askerileştirme faaliyetlerine" karşı uyarıda bulundu.

G7 VE BIDEN HİROŞİMA'DA PROTESTO EDİLDİ

Japonya'nın Hiroşima kentinde 15 Mayıs Pazar günü yüzlerce kişi, G7 zirvesini ve Biden'ı protesto etmek için sokaklara döküldü.

Protestocular atom bombasının atıldığı yerde bulunan Barış Anıtı Parkı'nda "Savaşa, Nükleere, G7'ye hayır" yazılı dövizler tutarak eylem yaptı.

KRİZİN SONU SAVAŞ MI?

Ekonomik kriz, yoksullaşma, sefalet... Günümüzün, belki de son birkaç yılın en görünür çelişkileridir. Kapitalist-emperyalizmin hüküm sürdüğü iktidarlar bu çelişkileri hiçbir koşulda örtbas edememektedir. Edemeyecekler de... Ne var ki bunun sonucu olarak dünya halkları bu sömürü ve zorbalığın altında, ağır koşullarında yaşamını sürdürüyor. Gelinen süreçte ise bu zorba hükümlerliğin yönetme krizi sancılanıyor.

Başta ABD emperyalizminin yaşadığı krizin etkileri bunun en net örneği olmuştur. Emperyalizmin pazar alanlarında yaşadığı daralma ve sıkışmalar var olan krizi kendi merkezlerinde daha fazla hissetmesine neden olmuştur. Bu hegemon gücün sömürü kollarındaki herhangi bir zayıflama göstergesi dahi emperyalist ülkeler arasındaki çatışma sahasını alevlendirir. Görüldü ki ABD, Çin ve Rusya bu sahada en fazla görünen aktörler oldu. Bunun en net örneğini yakın zamanda Rus emperyalizminin Ukrayna üzerinde başlattığı işgalin süregelen savaşa dönüşmesiyle gördük. Bir yılı aşkın süredir devam eden savaşta emperyalist devletlerin bloklaşma görüntüsü ve çabaları da fazla hızlıydı. Putin en son demecinde "Bu trend kaçınılmaz. Daha da güçlenerek artacak. Bu trendi takip etmeyenler kaybedecek. Bu aleni bir gerçek. Bu, güneşin doğuşu gibi aşikâr" ifadelerini kullandı. Emperyalistler bloklaşma görüntüleri ile daha fazla savaş naraları atıyorlar. Savunma sanayiine harcanan bütçeler, silah ticaretindeki artış, yarı feodal yarı sömürgelerde halk isyanları vs. gelinen aşamada sıcak savaş alanlarının daha fazla ısınacağını gösteriyor.

UKRAYNA'DA GALİP KİM?

Ukrayna'da 1 yılı aşkın süredir savaş çoğu bölgede cephe çatışmaları şeklinde devam ediyor. En son Donetsk bölgesinde yer alan Bahmut kenti bu

sıcak savaşın önemli bir cephesiydi. Rus paralı asker şirketi Wagner Bahmut'un "alındığını" duyurdu. 9 ay süren çatışmalar sonrasında Bahmut Rusya'ya geçmiş gözüküyor. Ukrayna ordusu ise Bahmut'un alınmasının ardından zaman zaman saldırılarını sürdürdü. Son olarak Wagner açıklamasında, Bahmut'un Rus ordusuna teslim edileceğini duyurdu. Bahmut diğer kentlere oranla daha küçük. Demiryolu ve karayolu ile Ukrayna'nın hâkimiyeti altında olan Kramatorsk, Slovyansk şehirlerine ulaşım sağlanabiliyor. Ukrayna ordusunun savunma hattını güçlendirdiği alanlardan biri de Kramatorsk. 9 ay süren çatışmalarda Rusya'nın elde edeceği "zafer" daha çok siyasi bir kazanç sağlayacağıdır. Sebebi ise hem Ukrayna'ya gelen yardımların zafere yetmemiş olması hem de savaş içerisinde "moralin" getireceği üstünlük olduğu söyleniyor. Rus emperyalizminin henüz "mutlak zafer" ilan edemediği savaşta Ukrayna'nın direncini kırmak için bu kazanımlara ihtiyaç var. Zira Ukrayna Batılı emperyalistlerden aldığı destek ile direncini sürdürmeye devam ediyor.

Rusya'ya uygulanan ambargolar özellikle savaşın seyri açısından belirli bir öneme sahip. Bahmut özelinde bunun bazı örnekleri de mevcut. Paralı askerlerden oluşan Wagner'in Bahmut'taki saldırılarda mühimmat sıkıntısı çektiği belirtiliyor. Karşılıklı çatışmaların yoğun yaşandığı kentte iki tarafın da çok fazla kayıp verdiği iddia edildi. Dolayısıyla Rusya'nın savaşta kazanım elde etme ihtiyacı dünya gündemindeki "güçlü" imajını pekiştirmeye yarayacaktır.

ABD emperyalizminin başını çektiği NATO'nun ise "tek kutuplu dünya" algısını pekiştirmek için Rusya karşısında Ukrayna'dan gelecek "zafer" mesajlarına ihtiyacı var. Ukrayna'daki savaş henüz "mutlak zafer" olarak

adlandırılacak düzeyde değil. Rusya ordusu zaman zaman ilerleyişini sürdürse de süreç genelde ağır aksak devam ediyor. Ukrayna'nın Karadeniz'e ulaşımının engellenmesi Rusya tarafından belirli bir amaç taşıyor. Zira Karadeniz hâkimiyetinde büyük üstünlük sağlamak Rusya cephesinden bir mesaj olacaktır. Şu an için bunun "başarıya" ulaşması ya da ulaşmaması daha zayıf tartışılıyor. Elbette ki Karadeniz'de Rus emperyalizminin hâkimiyet kurması da ne ABD emperyalizmi ne de Batılı emperyalistler için istenilecek bir şey. Rusya'nın Karadeniz'de etki sahasını genişletmesi bölgedeki rolünü daha fazla güçlendirecektir.

Ekonomik daralmalar, pazar alanlarındaki kayıplar Rusya'nın ABD hegemonyasına karşı cepheleşmesine basamak olmuştur. Emperyalist ülkelerin borçlandırma usulünde kazançlar sağlayamaması krizin nedenlerinden birini oluşturmaktadır. Geçtiğimiz beş yılda özellikle yarı sömürge yarı feodal ülkelerdeki yüksek enflasyon ve yoksullaşma daha fazla borçlanmayı ve daha fazla kaybı beraberinde getirmiştir. Bu gibi durumlarda Ukrayna'da somutlaşan savaş gerçeği başka çatışma sahalarına yansacaktır. Bahmut özelinde gelişen ve gündemde yer bulan Ukrayna önümüzdeki günlerde benzer çatışmalara sahne olacaktır. ABD dolarının güç kaybetmesine karşılık ülkeler para transferlerinde alternatif yollara yönelmeye ya da kendi para birimlerini tercih etmeye başladı. Özellikle enerji emtialarında Rusya'nın eli daha güçlü. Geçtiğimiz yıllardan bildiğimiz üzere doğal gaz ve petrol üzerinden rakipleriyle oynamıştı. Oynamaya devam etmektedir. Avrupa'yı doğal gaz yönünden bağımlı kılmak isteyen Rusya gaz akımını kesmiş ya da sınırlandırmıştı. Bunun sonucunda Avrupa ülkelerinin nasıl krize girdiği görülmüştür. Savaşın seyri bu türden

bağımlı ülkeler açısından önemlidir. Enerji ihtiyacının büyük bir kısmı Rusya'dan sağlanmaktadır. Zamlar, hayat pahalılığı ve enflasyon ile Avrupa ülkeleri yaşanacak krizlere kapı aralamıştır.

Sonuç olarak, Ukrayna savaşı sadece Ukrayna için bir savaş değildir. Kapitalist-emperyalizmin hüküm sürdüğü dünyada bu türden savaşların çıkarları egemen sınıf içindir. En nihayetinde 1. ve 2. Emperyalist Paylaşım Savaşındaki gibi büyük savaşların yaşanması emperyalistlerin karşılaştığı alanlarda çatışma durumlarına bağlıdır. Bilmekteyiz ki bu olasılık her zaman vardır; çünkü bölüşümdeki paylar azalırca bölüşüm savaşları çoğalır. Putin'in "çok kutuplu dünyaya direnmeyin" söylemi bunun göstergesidir.

ISINAN MAŞA EL YAKIYOR

Ekonomik kriz dünyada yükselen enflasyon ve hayat pahalılığı ile daha fazla görünürdür. Yoksullaşmayı daha fazla hisseden yarı sömürge yarı feodal ülkelerdir. Bu ülkeler emperyalizmin ucuz hammadde, ucuz iş gücü gibi üretimden yüksek kârlar elde ettiği alanlardır. Bağımlı ülkelerin belirgin özelliği budur. Bu ekonomilerin iflasın eşiğinde olmaları, borçlarını ödeyemeyecek duruma gelmeleri bundan kaynaklıdır. Bunun artması durumunda emperyalizme olan bağımlılık güçlenecek ve bu da bu ülkelerde iktidarların sürekli zayıflamasını getirecektir. Dolayısıyla bu zayıf yönetim karşısında toplumsal hareketler gelişmeye açık ve emperyalizmin doğrudan müdahaleleri için de bunların gerekçe olması beklenmez gelişmeler olmamalıdır. ABD emperyalizminin hâkim olduğu Ortadoğu, Latin Amerika, Kuzey Afrika kıyılarında son yıllarda yaşanan iç savaş ve isyanlara diğer emperyalist ülkelerin dahil olduğunu görmekteyiz. Bu ülkeler arasında en çok Çin ve Rusya vardır. ABD hegemonyasının zayıfladığı yerlerde Çin ve Rusya'nın hamlelerine daha sık rastlar olduk, bu elbette şaşırtıcı değildir. Ezelden beri buralar hegemonya çekişmelerine sahne olmuştur. Dönem dönem yükselir veya alçalır.

Yakın zamanda gerçekleştirilen G7 Zirvesinden Rusya'ya yönelik ambargoların süreceği ve artacağı yönünde sonuçlar çıktı. Japonya, ABD, Fransa, İngiltere, İtalya ve Kanada zirveye katılan ülkeler arasındaydı. NATO'nun üvey evladı Zelenski de G7'ye katıldı. Zirveden çıkan sonuç Ukrayna'ya tam destek, Rusya'ya ambargo. Özellikle de "savaşı destekleyecek teknoloji, endüstriyel ekipman ve hizmetler-

den” Rusya’ya yönelik yasaklama kararı çıktı. Ayrıca ekonomik yönden Rusya’nın milyar dolarlık ham elmas ticaretine de kısıtlamalar getirilmesi yönünde karar çıktı. Elmas ticareti, elmas üretiminde dünyada ilk sırada bulunan Rusya’nın önemli gelir kaynaklarından. Devlete ait elmas madenciliği şirketi Alrosa’nın 2021 yılında elde ettiği gelirin yaklaşık 4 milyar euro civarında olduğu biliniyor.

Ayrıca diğer bir gelişme Ukrayna’ya verilecek olan desteklerin devamıdır. F-16 uçaklarının tedariki ve Ukraynalı pilotların eğitimine onay verildi. Bu kararlar elbette Rus emperyalizminin saldırgan oklarını savuşturmak için Zelenski hükümetinin sırtını sıvazlamayı sürdüreceğini gösteriyor. Fakat bu yatırımlar ve destekler sadece Rusya’yı zayıflatmayacaktır. Bu kadar yüklü savaş harcamaları ve ekonomik ambargolar uygulayan emperyalist ülkelerin kendi ekonomilerinin de zarar göreceği açıktır. Dolayısıyla Ukrayna’ya destek baki değildir. Bu harcamaların bir kazanca dönüşmesi

gerekmektedir. Zira bu harcamaların karşılığı olacaktır. Ekonomik yaptırımlar kapitalist-emperyalist merkezlerdeki krizli ekonomiyi sürdürecektir.

Bir yandan bağımlı ülkelere yapılan silah ihracatı ve bir yandan kendi envanterini güçlendirecek savunma sanayiine yapılan harcamalar ekonomik yükü artıracaktır.

Öte yandan da Asya-Pasifik’te Çin’in genişleme hamleleri sürüyor. G7 Zirvesinde ABD’den kaynaklanan bir “Çin tehdidi” gündemdedi. Asya-Pasifik’te özellikle karşı karşıya gelen ABD ve Çin pazar alanlarında çekişmeye devam etmekte. Rusya ve Çin’in yakın iş birliği emperyalist ayrışmada bloklaşmayı temsil ediyor. Şangay İş Birliği Örgütü’nün üye sayısını artırması, Bir Kuşak Bir Yol projesi ile ekonomik ilişkilerin yayılması bağımlı ülkelerde pazar alanlarının ihtilaflaşmasını beraberinde getiriyor. Emperyalistlerin maşa görevini layıkıyla yerine getirmeye çalışan bağımlı ülkelerdeki egemen sınıflar çıkarları için geniş halk kitlelerini daha fazla

sömürmeye devam edecektir.

SAVAŞIN RÜZGÂRI DAHA SERT

Emperyalist savaş propagandası dünya halkları üzerinde bir korku iklimini yaratmak için daha fazla kullanılıyor. Pazar alanlarındaki pay savaşımı parmak tetikte daha sıkı sürüyor. Emperyalist ülkelerin bu ekonomik daralmalara yeni çözüm arayışları şu ana kadar sonuç vermedi. Bilindik borç usulü dönen değirmenin zaman zaman durduğunu görmekteyiz. Emperyalist ülkelerde resesyon halinin yaşanması gelecekteki politikalarda daha fazla hak gasbını ve sertleşmeyi getirecek. Fransa’daki emeklilik reformu, Almanya’da resesyon, ABD’de de bankaların iflası gibi gelişmeler kâr istikrarının azaldığını gösteriyor. Haliyle egemenlerin savaş tehdidi açıklamaları da kaçınılmaz oluyor. Rusya ve Çin karşıtı söylemlerle beslenen egemenler dünya halklarını sürekli “savaş ile tehdit etmekte” böylelikle zor koşullara uyum göstermelerini sağlamaktalar. İngiltere Başbakanı Rishi Sunak G7 zirvesinde Çin’in kü-

resel güvenlik ve refah için dünyadaki en büyük sorunu oluşturduğunu söyledi. ABD de neredeyse her açıklamalarında Rusya ve Çin karşıtı söylemlere başvuruyor. Tüm bunlar içerisinde de ülkeler “güvenlik” bahanesiyle savunma harcamalarına milyarlarca bütçe ayırıyor. Ukrayna’da ABD-Rusya, Tayvan’da ABD-Çin gerginliği emperyalist bloklaşmanın en görünür nedenleri haline geldi. Hemen her gün savaş tehditleri saçan emperyalist ülkeler bağımlı ülkeleri kukla olarak kullanmaya devam ediyor. Bugün için daha büyük savaşlara yol açacak söylemler yüzeyde tutuluyor.

Dünya halklarının kriz ve savaşları devrimci iç savaşa çevirmesi ve bu yönlü örgütlenmesi gerekmektedir. Halkın çıkarları için örgütlenen güçler önümüzdeki dönemler için daha fazla sorumluluk almalıdır. Egemen sınıflar kendi çıkarları uğruna dünya halklarını ezip geçmekten çekinmeyecektir. Buna karşı emperyalistlerin iştahını kursağında bırakmak için dünya halkları ayağa kalkmalıdır.

YKP (m-l)'den seçim açıklaması

YIKILAN ALDATMACALAR, SİSTEMİN TEK YÜZÜ BARBARLIK!

HALK VE GENÇLİK HAKLARI OLAN İŞE VE YAŞAMA İHTİYAÇ DUymAKTADIR!

ÇIKIŞ HALKIN ÖRGÜTLENMESİNDE, DİRENİŞİNDE VE TALEP EDİŞİNDEDİR!

21 Mayıs seçim sonuçları önceki süreç içinde biçimlenen siyasal ve toplumsal durumun bir sonucu olarak ortaya çıkmıştır. Siyasal güç dengelerinin bir yansıması olmuştur. Halkın ihtiyacı olan ile ortaya çıkan sonuç arasındaki uyumsuzluğun sandıkta ortaya çıkışı halka mal edilemez! Bu “uyumsuzluk” yani emekçi halk ile gençliğin sistemin politikalarından ve onun güçlerinden ayrıştıran sınıfsal uçurum, bu sonuçlar ile ortadan kalkmadığı gibi bundan sonraki süreçte de varlığını koruyup gelişmelerin belirleyicisi olacaktır.

Nea Dimokratia-Yeni Demokrasi Partisi, sistemin egemen ve büyük ölçüde de hükümet kurabilecek tek partisi olarak ortaya çıkmıştır. Halka karşı saldırıları ve emperyalist patronlarının isteklerine hizmet etmeyi üstlenecektir. Bu “normalin” savunucu ve güvencesi olan net politikasının sonucu olarak büyük seçim zaferine ulaşmıştır. “Normal” olanın, siyasal ve sınıfsal güç dengelerinin dayatması altında, egemen sınıf hattının tek gerçekçi ve olabilir perspektif oldu-

ğunu kabul ettirmeyi başarmıştır. Bir ay sonrası ikinci seçim tercihi ise, emperyalist merkezlerin, yerli ve yabancı sermayenin talepleri doğrultusunda barbar politikaların devamı için parlamento çoğunluğunu oluşturma amaçlıdır.

SYRIZA-Radikal Sol Koalisyon’un yıkımı, sistem politikalarına hizmet kapsamında kendini “değişim” ve “ilerici hükümet” olarak gösterme çabalarının sarsıcı iflasının sonucudur. “Değişim”in güvencesi ABD ve AB’de ki emperyalist efendilerken, “ilerici hükümet” ise sistemin eski parti kadroları tarafından oluşturulmuştur. SYRIZA’nın yıkımı, bağımlı ve sömürü sisteminin alternatif üretmekteki çıkmazlarını da belirginleştirmiştir. Sistem, kritik siyasal zorunluluk zemininde SYRIZA’nın geleceğinin ne olacağı arayışı içindedir.

Sistem için denenmiş, yeni ve yıpranmamış Androulaki yönetiminde deneyimli PASOK-Yunanistan Sosyalist Hareketi iktidar merkezlerince desteklenmiş ancak hala sistemin ikinci bir siyasal kutbu olmaktan uzaktır.

Aşırı sağcı Velopoulos’un (Yunan Çözümü partisi başkanı), talimatla ortaya çıkarılan NİKİ-ZAFER Partisi, kimi merkezlerin Konstandopoulou’nun PLEVSI partisine (Özgürlük Rotası partisi başkanı) olan destekleri, önümüzde bulunan zorlu gelişmelerin ışığında her türden saldırıların ve gerici sağ yönelimin açık ifadeleridir.

Geride kalan seçim öncesi süreçte ve önceki dönem saldırıların ağırlığı altında, emekçilerin ve gençlerin önemli bir bölümünü sandıkta arayış içine girmiştir.

Yeni saldırı dalgasına hizmet edecek olan hükümet senaryolarının “karşısında” ve “dışında” görünen KKE-Yunanistan Komünist Partisi’nin oylarını pekiştirmesi esasta bu arayışlara dayanmaktadır. Ancak gerek önceki yıllar boyu sistem politikalarına uyumlu olması gerekse sistem politikalarına karşı parlamenter ve esasta sağ çizgi zeminindeki karşıtlığı, YKP önderliğinin sınıf mücadelesinin halk ve gençlik için ortaya koyduğu zorunlulukların dışında ve karşısında olduğunu kesin olarak ortaya koymaktadır.

YKP (m-l) (Yunanistan Komünist Partisi (marksist-leninist) önemli bir seçim desteği kazanmıştır. Bu destek önceki süreç boyunca halk ve gençlik içinde yapılan çalışmaların sadece bir kısmının yansımasıdır. Bu destek, propagandamızın ve sesimizin engellendiği, karalandığı zorlu seçim sürecinde kadrolarımız, üyelerimiz ve dostlarımız tarafından mücadelesi verilip kazanılmıştır.

Bu seçim sonucunun siyasal açıdan öneminin olduğunu düşünüyoruz. Çünkü: yoksulluk, sömürü, baskı, bağımlılık, emperyalizm ve savaş karşısında direniş ve mücadelenin zorunluluğuna, yaşamak için mücadele edilmesi gerektiğine inanan ve

bunu paylaşan geniş halk ve gençlik kitlelerinin arayış ve çabalarını ifade etmektedir.

Hakeza, farklı seçim tercihlerinde bulunan (boş-geçersiz oy, boykot) veya farklı sol partilere oy veren on binlerce emekçi ve genç aynı yönelim doğrultusunda çıkış arayışını ifade ettiğini düşünüyoruz. Bundan dolayı, kitle mücadelesine hizmet edecek olan, güç ve oluşumların ortak mücadele ve koordinasyonu hattında, Direniş ve Hak Alma Cephesinin oluşturulması yöneliminde daha da kararlı ve ısrarcı olacağız.

“Halkın muhafazakar dönüşümü”ne eleştiri getiren sistem ve kendini sol olarak tanımlayan güçlerin tek ve gerçek amacı: Kendi çıkmazlarını halka ve gençliğe yüklemek. Sistem politikaları karşısında yıllardır kendilerini tarifleyen uzlaşmacılık, teslimiyet ve sorumluluklarını halka fatura etmektedir.

Halk ve gençlik burada; hakları olan işe ve yaşama ihtiyaç duymaktadır. Sosyalizm ve bağımsızlık hedefi doğrultusunda devrimci perspektifle koşulların oluşturulmasına ihtiyaç duymaktadırlar. YKP (m-l) çizgisi ile hareket içindeki mücadele ve çabalarıyla bu zorunluluk ve yönelime daha kararlı bir biçimde hizmet edecektir.

22 Mayıs 2023

YKP (m-l)

SEÇİM PATIRTISINDA YIKILAN UMUTLAR VE GÖREVLERİMİZ

14 Mayıs'ta tamamlanamayan seçimin 2. tura kalmasının gençlik üzerinde çeşitli etkileri olmasıyla birlikte 28 Mayıs seçimi de birçok tartışmayı doğurdu. Esasında seçimler egemenler için faşizmi onarmanın, kitlelerin öfkelerini sandıklarda boğmanın ve bu şekilde onları düzen içerisinde daha büyük tahakküm altına almanın bir yoludur. Fakat gerek burjuva-feodal medyanın "yüzyılın seçimi" şeklinde kitleler arasında yarattığı manipülatif rüzgâr ve gerekse de devrimci-demokrat kesimlerin bu rüzgâra kapılıp "kıvrıntı"ya razı politikalarla kitleleri seçime yönlendirmeleri gençliğin az ya da çok şekilde seçimlere umut bağlamasına sebep olmuştur. Genelde Türkiye Devrimci Hareketinin ve özelde bizim gençlikle olan zayıf bağımız, devrimci gençlik mücadelesinin bugünkü gerçekliği, '90'larda Sovyetlerin çözülüşüyle birlikte "sosyalizmin tam yenilgisi" biçiminde egemenler tarafından yürütülen kara propagandalar ve emperyalist devletlerin yarı feodal, yarı sömürge ülkelerde yürüttüğü liberal politikalar gençlik nezdinde proletarya önderliğinde örgütlü mücadeleyle iktidarı fethetmeye olan inancı zayıflatmıştır. Nitekim gençlerle konuşulduğunda bu durum apaçık ortaya çıkmaktadır. Gençliğin ileri kesimleri "seçimlerle esaslı değişimlerin olmayacağı" düşüncesine pekâlâ sahipken sömürü düzenine karşı alternatif yolun "devrimci mücadeleden geçtiği" düşüncesine mesafeli durmaktadırlar. Bu mesafenin esasta bizim gençlikle olan bağımızın zayıflığından kaynaklandığını tekrardan vurgulamak önemlidir. Yoksa ezilenlerin mutlak

kurtuluşunun biricik MLM ideolojisi her gün her pratik içerisinde doğrulanmaktadır...

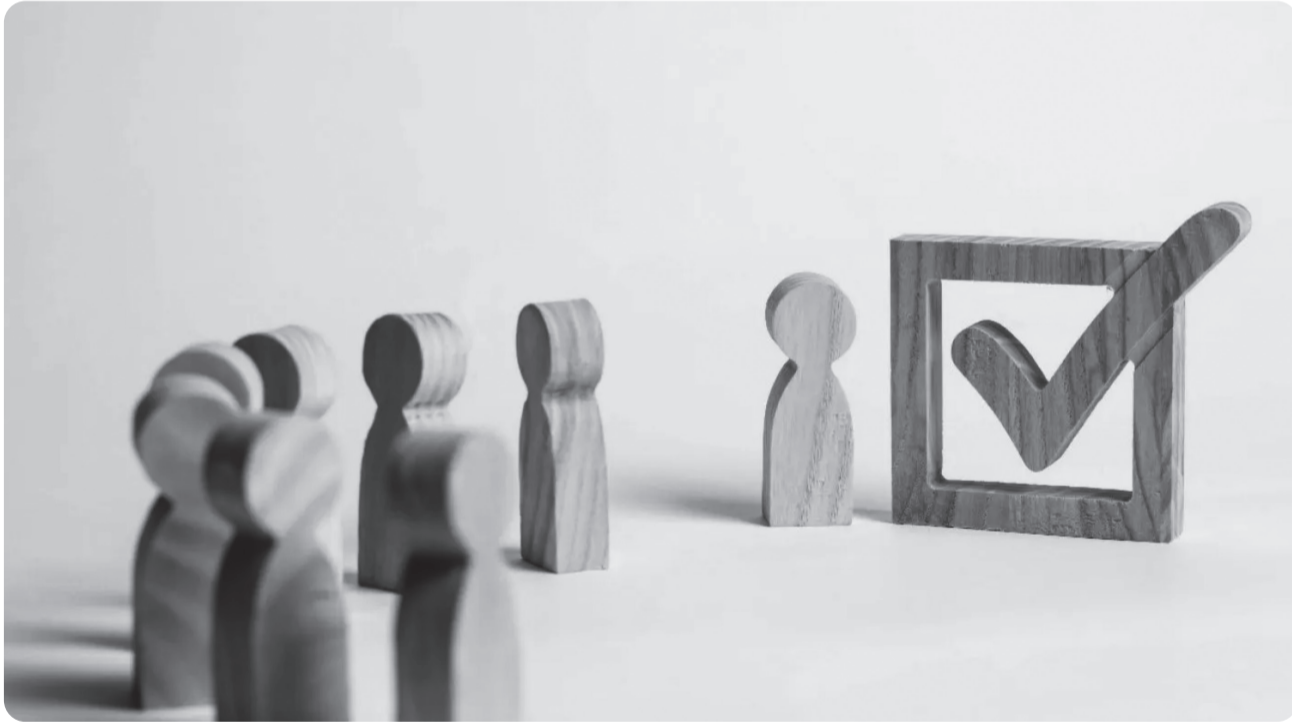
SEÇİMLERİN ETKİSİNDE GENÇLİK

Türkiye'de burjuva-feodal düzenin kaçınılmaz olarak gençliği geleceksizlik, umutsuzluk, çaresizlik girdabında boğduğu ve daha da can yakıcı biçimde boğmaya devam edeceği açık bir gerçektir. İşsizlik, barınma, eğitim, temel ihtiyaçlar, ekonomik kriz gibi daha bir dizi can yakıcı sorun gençliğin çıkmazları gibi durmaktadır. Bütün bu sorunlar sömürü

Kemal Kılıçdaroğlu'nun bahar getireceğini ummak evrenden dilek dilemekten farksızdır!

Güçlü şekilde değişim isteği barındıran halk gençliği yıllardır süregelen aynı iktidardan, iktidardakilerin din odaklı propagandasından, geleneksel kalıplarından önemli derecede rahatsızlar. HÜDA PAR gibi alenen gerici ve faşist Hizbullah'la ilişkisi ortada olan bir partinin AKP kliğinde yer etmesi gençliği daha fazla muhalefete sarılmaya itmiştir. "Alternatifsizlik", "çaresizlik" içerisinde K. Kılıçdaroğlu'na yöneldiklerini, on-

me sıkışmaları söz konusudur. Bundan kaynaklıdır ki umutsuz gençlik geçmişte de olduğu gibi seçim sonucu ne olursa olsun etrafı umutsuzluk, geleceksizlik duvarlarıyla çevrili yaşamaya devam edecektir. Bu gerçeği "en azından bir süreliğine nefes alırız." şeklinde dile getirerek kendileri de gayet iyi bilmektedirler. Umutsuzluğun, baskının, kutuplaşmanın kendisinde somutlaştığı RTE'nin seçimi kazanmasıyla halk gençliği, artık kesin bir biçimde dönülemez bir felakete doğru koşar adımla gideceklerini düşünüyorlar. Yanlış bir bakış açısı olmasına rağmen düşüncelerinde haklılık payı mevcut. İçinde bulunduğumuz, midadını doldurmuş faşist burjuva-feodal düzen her hâlükârda ezilen halkımıza felaketten, yoksulluktan, savaştan başka bir şey vadetmemektedir. Yani iktidara kim gelirse gelsin değişecek tek şey faşizmin sopasını bu kez hangi elin tutacağıdır, gençliğe kimin baskı uygulayacağı ve gençliğin geleceksizliğini kimin büyüteceğidir. Süslü cümleler,

düzeninin kaçınılmaz sonuçları olsa da 20 yıllık sürede bu sorunlar RTE ve onun partisi AKP'de somutlaşmıştır. Bu bakımdan kendisine duyulan nefret ve öfke anlaşılırdır. Oysa sorunun kendisi "dinci" faşist kliğin yerine "modern" faşist klikten değişim beklemektir. Daha bir yıl öncesinden "Sakin, sabırla seçim sandığını bekleyeceksiniz, sandık gelecek gideceksiniz oyunuzu kullanacaksınız, bir otoriter yönetimi demokratik yollarla değiştireceksiniz" diyen, değil 5 defa 100 defa seçim kaybetse de sömürü düzenine zerre kadar zarar veremeyecek düzen temsilcisi

dan umut beklediklerini, az da olsa rahatlama isteklerini ona bağladıklarını kısacası zorunluluktan ona oy verdiklerini söyleyebiliriz. Bu durumu da gençliğin son ana kadar "tarafsız" duran ve gençliğin umutlarını gerçekleştirme, değişim sözü veren Sinan Oğan ve Muharrem İnce gibi yine burjuva-feodal düzenin temsilcilerini desteklemelerinden anlayabiliriz.

Gençliğin muhalefet arayışında, değişim isteğinde devrimci öznelerin zayıflığına paralel olarak düzen içi muhalefete, düzen içinde bir değişim-

demokrasi naraları, bahar sözleri, güçlü imajlar gençliği aldatmanın, öfkelerini soğurmanın özcesi düzenin ömrünü uzatmak için ikiye bölünmüş egemenlerin bilindik siyasetidir!

14 VE 28 MAYIS SEÇİMLERİNİN ERTESİNDE

Düzen duvarlarıyla çevrili halk gençliği o duvarları haklı öfkeleriyle yıkmaya başladıkları zaman gerçek özgürlüğün ne olduğunu ve nasıl kazanılacağını kendi pratiklerinden elde edecekleri deneyimlerle çok iyi anlayacaklardır. Bugünkü gerçek-

likte gençliğin örgütlü bir duruş sergileyememesi, öfkesini örgütlü bir biçimde mücadeleye kanalize edememesi, asıl değiştirecek gücün kendisinde saklı olduğunu bilememesi onun düzen içi muhalefete yedeklenmesiyle, oradan bir "nefes alma" beklentisiyle sonuçlanmaktadır. K. Kılıçdaroğlu'nun şaşaalı demokrasi sözleri, "kazanacağız, değiştireceğiz" laflarıyla yaratmaya çalıştığı coşku ve beklenti ilk turda bir balon gibi patladı. Anadolu Ajansı'nın RTE'nin önde olduğunu gösterirken Millet İttifakı bileşenleri "Hile yapıyorlar", "öndeyiz", "biz kazandık" diyerek karşı koymaya çalışsalar da sonuçta bu karşı koyuşa pek de uymayan bir havada, hiçbir şey yokmuşçasına sessizliğe büründüler. Umutlarını, değişim beklentilerini 14 Mayıs seçimine bağlayan gençlik K. Kılıçdaroğlu'nun kaybetmesiyle zaten yıkılırken adeta ikinci bir M. İnce vakası yaşayıp daha da yıkıldılar. Meclis çoğunluğunu Cumhur İttifakı'nın oluşturuyor olması da cabası!

"Ya şeriat ya özgürlük", "Ya otoriter rejim ya demokrasi" biçimindeki bilinci bulanıklaştıran tartışmalar kendini "artık her şey bitti" umutsuzluğuna bıraktı. Açığa çıkan tablo gençliğin küçük burjuva karakter yapısına uygundur. Seçim öncesi yürekleri umut dolu milyonlarca genç seçimin sonuçlanmasından hemen sonra büyük bir yılgınlığa düştü. İlk turun sonuçları seçimlerden beklentiyi önemli ölçüde azalttı, boykot eğilimini güçlendirdi. Burada seçimlerden beklentinin azalması, boykot eğiliminin güçlenmesi umutsuzluğun, yılgınlığın bir tezahürü olarak görülmeli, bizi yanıltmamalıdır. Bize düşen, onlara seçimleri boykot etmeyi "düzenlen bir beklenti içerisinde olmamak, bu düzenin her halükârda bize kapkara bir gelecek vadettiğini akıldan çıkarmamak, o yüzden geleceğin kendi ellerimizde olduğu bilinciyle halk gençliğinin örgütlü mücadelesini yükseltmek" tarzında ısrarla, yorulmadan anlatmamızdır.

28 Mayıs seçimini RTE'nin kazanmasıyla birlikte gençliğin kimi kesimi tam anlamıyla geleceğe dair umudunu yitirdi. Geçmiş sürece bakacak olursak halk gençliği arasında umut-

suzluğun daha da derinleşeceğini söylemek mümkün. Kimileri yurt dışına gitmeyi netleştirmeye başlamışken kimileri ne yapacağını henüz bilememektedir. Bu konu hakkında söylenebilecek sözler değişkenlik gösterebilirken ortada yalın bir gerçek var: Bütün umudunu bu seçimlere bağlamış gençliğin önemli bir bölümünün umutsuzluğu, bugüne ve geleceğe dair huzursuzluğudur. Egemenlerin demokratik eylemlere yönelik tahammülsüzlüğü, gençliğin örgütlülüğü üzerine saldırıları devam edecektir fakat gençliğin değişim isteyen, değişimi zorlayan dinamik yapısı kendini ortaya çıkaracaktır. Düzenlen her kopuş, ondan ümidi kesme ona karşı radikalleşme eğilimini de içermektedir. Her seçim ve sonrası, düzenin maskesini yerlere sermekte, düzene bağlanan umutları birer birer koparmaktadır.

İNTİHARLAR NEYİ GÖSTERİYOR?

Son yıllarda halk gençliği arasında intihar eğilimlerinin arttığından söz edebiliriz. İntihar olaylarının her birinin özel incelenmesi gerektiği, çünkü her olayda birçok faktörün etkili olabileceği açıktır. Bütün yaşanan olaylar kendi içerisinde özgün, özel sebepler barındırsa da bu olayların hepsinin toplumdan, toplumsal meselelerden ayrı ele alınamayacağını söyleyebiliriz. Artan yoksulluk, ekonomik kriz, geleceksizlik gibi halk gençliğini derinden etkileyen toplumsal sorunlara paralel olarak halk gençliği arasında intihar eğiliminin arttığını görmekteyiz. Dolayısıyla intiharların nedenlerini bireyin kendisinin yanı sıra toplumsal yaşantıda aramak gerekir.

2020 yılında intiharından önce yaptığı paylaşımında "Bir liraya karnımı doyurabilir miyim?" yazan İstanbul Üniversitesi öğrencisi Sibel Ünlü, işsizlik nedeniyle girdiği bunalımın ardından intihar eden Osman Karul, bir araba, bir ev veya herhangi bir şey uğruna yıllarını harcamak istemediğini, iş hayatının kendisine çok yorucu geldiğini ifade ederek intihar eden genç işçi Furkan Celep, geleceksizliğe ve içinde bulunduğu Nur Cemaati'nin baskılarına dayanmayıp intihar eden Enes Kara ve bildiğimiz üzere, en son, 14 Mayıs

seçiminden sonra "20 yaşındayım ama elimde hiçbir şey yok. Bütün gençliğimi çaldılar, artık yorulmuşum." deyip Marmaray'ın önüne atlayarak intihar eden genç kadın...

Daha nicesini sayabileceğimiz bu arkadaşlarımızın intihar sebeplerine baktığımızda hepsinin sömürü düzeninin içerisinde ağır koşullarda ezildiklerini, geleceksiz bırakıldıklarını, emeklerinin çalındığını, ayrımcılıklara maruz kaldıklarını görmekteyiz. Sömürü düzeninin kendi çarkını daha "sağlam" döndürebilmesi için bireysel yaşamı ve rekabeti kutsadığını, toplum içerisinde sürekli olarak bunu yaydığını görürüz. Birey-toplum arasındaki uçurumun büyüdüğü bu koşullarda intihar eğilimlerinin arttığını görürüz. Sosyal bir canlı olan insan, sorunlarının çözümünde yalnız kalarak doğasına aykırı yaşamaktadır. Toplumsal olan ve belirli bir kesimi değil herkesi etkileyen sorunlar ancak bireylerin bir araya gelip sorunlara müdahale etmesiyle ortadan kalkabilir. Okul sıralarından fabrikalara halk gençliği var olduğu bütün alanlarda yakıcı sorunlar içerisinde kıvrılmaktadır. Genç bireyler geleceksizlikle kuşatıldıkları sömürü düzeninde yaşadıkları sorunlardan ötürü bunalıma girdiklerinde çaresizlik içerisinde kurtuluşun ölüm olacağı fikrini benimsemektedirler. Çünkü birey olarak onun bu kadar toplumsal sorunun altından kalkma, bu toplumsal sorunlara göğüs gelecek gücü kalmamıştır...

Halk gençliği arasında genç bireylerin intiharları toplumsal bir mesaj içermektedir. Çünkü az önce bahsettiğimiz üzere hiçbir intihar tek başına bireysel, bireysel mutsuzlukla ele alınamaz. 14 Mayıs seçiminin hemen ertesi gününde intihar eden genç kadına bakarak bunu anlayabiliriz. İntiharlar, burjuva-feodal düzenden ümidin kesildiğinin en keskin örneklerindedir. Burjuva-feodal düzenin yarattığı ekonomik krizin, yoksulluğun, geleceksizliğin gençliği ne denli etkilediğinin göstergelerindedir. İntihar eylemi insanın doğasına aykırı olsa da elverişsiz toplumsal koşullar karşısında yalnızca birey olarak var olmanın acı sonucudur. "İnsan kalmanın tek yolu, insanlık dışı bu sisteme karşı savaşımdır."

diyor **Marks**. Biz de diyebiliriz ki insanlık dışı bu sistemde dayanmanın, direnmenin yolu insanlık dışı bu sisteme karşı örgütlü bir biçimde savaşımdır, mücadele etmektir...

KURTULUŞUMUZ ÖRGÜTLÜ MÜCADELEMİZDEDİR

Küçük burjuva karakteriyle halk gençliğinin önemli bir kesimi meseleleri kendinden doğru bireysel yorumlamakta bu yüzden meselelere de bireysel çözümler getirmektedir. Eğitim, barınma, yoksulluk gibi birçok yakıcı sorun bir bütün halk gençliğinin ortak yakıcı sorunlarıken bu sorunlara "bireyin kurtuluşu" darlığında getirilen yurt dışına gitmek gibi çözümler esasta sorunun kaynağına dokunmadığı için gerçek bir kurtuluş sağlamamaktadır, sağlamayacaktır. Toplumsal sorunların aynen devam ettiği koşullarda toplumu meydana getiren bireylerin "kurtuluşu" yanılısamadan başka bir şey değildir. Her gencin bireysel kurtuluşu bir bütün halk gençliğinin örgütlü mücadelesiyle gerçekleşecektir. Şair Edip Cansever'in dediği gibi: "Gülemiyorsun ya, gülmek bir halk gülüyorsa gülmektir."

Seçim süreci boyunca halk gençliğine yönelik boykot çağrımız salt biçimde "oy vermeyip kenara çekilmek" anlamına gelmiyordu. Tam tersine boykot bizi intihara sürükleyen, bize yalancı baharlar ardında yoksulluk ve geleceksizlikten başka bir şey vadetmeyen bu sömürü düzenini onaylamayıp ona karşı örgütlü mücadelemizi büyütme anlamına geliyordu. Hayatımızı her geçen gün yaşanılmaz kılan bu sömürü düzenine karşı bir adım atmaya kalktığımızda karşımıza bütün güçleriyle dikilen faşist devlete karşı savaşmak anlamına geliyordu. Bugün "demokrasi", "halkın çıkarları" adı altında yürütülen esasta egemenlerin kendi aralarındaki çıkar çatışmalarından başka bir şey olmayan seçimler bitmiştir: fakat halk gençliğinin bütün yakıcı sorunları uyandırdığımız her yeni gün boyutlanarak artmaktadır. Sandıklar veya düzenin başka bir parçası kurtuluşumuz olamaz! Kurtuluşumuz Demokratik Halk Devrimi güzergâhında zafere kadar büyüteceğimiz örgütlü mücadelemizdedir!

SAHTE GÜNDEMLERE KARŞI

İŞÇİ SINIFI İÇİN ÖRGÜTLENELİM

Geride kalan dönem, yoğun bir biçimde seçimlerin tartışıldığı, seçim konusunun gündemi fazlasıyla meşgul ettiği bir süreç oldu. İçinde bulunulan ekonomik kriz ise tüm emekçi kesimleri ezmeye devam etmektedir. Bu gerçeklik, mevcut seçimleri tümenden tartışılır hale getirmektedir. Bununla birlikte bu seçim döneminde başka önemli bir gerçeklik de gizlenememiştir: Seçime katılım oranı ne kadar yüksek ve kitleler çeşitli, çoğunlukla da gerici siyasal yaklaşımlar tarafından mobilize edilmiş olsa da sistemin kitleleri bir cendereye sokmakta yetersiz kaldığını, bu bağlamda bir çaresizlik yaşadığını söyleyebiliriz.

Birbirinden çok farklı konularda, bazı genel söylemlerle kitlelerin ajite edilmesine dayalı seçim çalışmaları içerisinde halk dindarlık, milliyetçilik, mezhepçilik temelinde ayrıştırılmaya çalışılmış ve ciddi bir kutuplaştırma döngüsüne sokulmak istenmiştir. Genel söylem ve altı boş ajitasyonlarla umutlandırılan insanlar dönem dönem kendileri için gelecek güzel günlere inandırılmış, dönem dönem de tersi rüzgârda, moral bozukluğuna ve boş vermişliğe sürüklenmiştir.

Oldukça geniş bir kitlenin seçim konusunda mobilize edilebiliyor olmasına rağmen, sistem tarafından örgütlenememesi, ekonomik kriz kadar siyasal krizin de belirgin bir göstergesidir. Mevcut durumda geniş kitlelerin sistem tarafından örgütlenememiş olması, devrimciler tarafından örgütlendikleri anlamına da gelmemektedir. Hem devrimci yapıların hem de kendiliğinden oluşumların kitleleri örgütleyemediği gerçeği, işçi sınıfı başta olmak üzere geniş halk yığınlarının adeta kaderine teslim edildiği gerçeğini karşımıza çıkarmaktadır.

Seçimler ekseninde yapılan genel çağrılar ve halkın kutuplaştırılmasının en önemli göstergesi ise dönemsel saf tutmanın arkasında ana saiklerin arka plana atılması yatmaktadır. 2020 ve 2023 yılları arasında anket şirketleri ve çeşitli üniversiteler tarafından yapılan araştırmalarda defalarca toplumun ana sorunu açık ara ekonomi, işsizlik ve hayat pahalılığı olarak açıklanmıştır. Ancak halkın oy verme sürecindeki kutuplaşmasının çok küçük bir kısmını bu gerçek oluşturmaktadır. Bu konuda harcanan

yoğun mesai, kitlelerin hangi yöne doğru yönleneceğini de belirleyeceği için egemenler açısından kritik bir noktada durmaktadır.

İşçi sınıfı ve diğer halk kesimlerinin satın alma güçlerinde yaşanan daralma, yaşanan memnuniyetsizlik ve artan öfke, kendisini doğru kanalda ifade edemediği müddetçe egemenlerin nefret söylemleriyle konsolide edilerek kendi içlerinde çatışmalı hale gelmelerine neden olacaktır. Egemenlerin halkı örgütlemesinin yolu da bu kanaldan, ayrıştırıcı nefret söylemlerinden geçmektedir ve sınıf açısından, geniş halk kitleleri açısından asıl tehlike tam da budur.

Başta işçi sınıfı olmak üzere kitlelerin örgütlenmesi, doğru kanallara kanalize edilebilmesi, o kitlelere empoze edilen tüm sahte gündem ve kutuplaşmalardan, nefretle örülen bu pis propaganda ağından sıyrılarak kitlelerin gerçek gündemine yoğunlaşarak gerçekleştirilebilir. O halde emeğin, çabanın asıl yoğunlaşması gereken yer, tam olarak biçim tartışmasından bağımsız olarak gerçek gündemler ekseninde kitlelerin yoğun şekilde örgütlenmesidir. Bu görevin acilliği, karşımızdaki gerici sistemin devamlılığının dışında, örgütsüz olduğunu belirttiğimiz ama örgütlenmek için yığınla sebebi olan kitlelerin karşı devrim saflarında örgütlenerek onlara yedeklenmesi olasılığından da kaynaklanmaktadır.

Genel seçim gündemleri içerisinde egemenlerin, özelde işçi sınıfının yaşadığı sorunları, seçimlerde vaat soytarılığının meşruluğu vesilesiyle adeta sadaka vaaz ederek geçiştirmeye çalıştıklarını gördük. 2000'li yılların ilk on yılında yoğun bir saldırıyla çıkan Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık

Sigortası Yasası (SSGSS) ile sınıfa **mezarda emekliliği** dayatanlar, bugün pişkin bir biçimde EYT yarasını müjde verir gibi çıkarttılar; tıpkı SSGSS yasasında yaptıkları gibi EYT yasasında da çalışanları bölerek tepkileri parçalamaya çalıştılar. EYT ile oluşan adaletsizlik, belirli bir kesimin sorunları için pansuman olsa da gerisinde geniş bir memnuniyetsizlik ve öfke bırakmıştır.

Benzer bir durum, asgari ücret meselesinde de yaşanmıştır. 2022 yılında asgari ücrete yapılan iki zamma ek olarak 2023 Temmuz'unda da yine bir zam yapılacağı söylentisi yayıldı. Bunun bilinçli bir şekilde işçilerde beklenti yaratıp onları edilgenleştirmek, ertelemeci davranmaya zorlamak, hükümete yedeklemek için yayıldığı açıktır. Böylece işçi sınıfında umulan beklenti oluşturulmuştur. Şimdiye kadarki sonuç ise enflasyon nedeniyle özelde asgari ücretin, genelde ise tüm ücretlerin erimesi olmuştur. Emek kesiminin büyük çoğunluğunda bu konuda bir yılgınlık ve boş vermişlik meydana gelmiştir. Kamu işçilerini ilgilendiren Kamu Çerçeve Protokolünün ise aylarca sürdürülüp seçimlere entegre edilmesi de bu alanda gözlenen çaresizliğin bir diğer yansımasıdır.

2022 yılının başında, ekonomik krizin etkisiyle hareketlenen işçilerin çeşitli iş kollarında arka arkaya yaptıkları eylem ve direnişlerin ardından asgari ücrette zam beklentisi ve 2023 seçim gündemiyle sınıf hareketliliğinin görel olarak azaldığı bir süreç yaşandı. Ancak krizin oluşturduğu ağır yük artık devredilemez bir noktadadır. Seçim öncesi genişletici maliye politikası adı altında uygulanan seçim ekonomisi ve etkisi oldukça sınırlı popülist politikaların artık sonuna gelmiş durumda. Açık ki önümüzdeki

dönem işçi sınıfı ve tüm emek kesimleri için oldukça zor geçecektir. Ekonomik krize ek olarak yaşanan ve seçimlerden sonra da artarak devam edeceği aşikâr olan siyasal krizin yaratacağı tahribatı kitlelerin yaşaması, ancak zinde bir mücadele ile sağlanabilir.

İşçi sınıfında, egemen sınıfların dayattığı gündeme rağmen yaşanan hareketlenmeler, seçimlerden sonra çok daha fazlasının yaşanacağı konusunda gösterge niteliğindedir. Yalnız burada dikkat edilmesi gereken en önemli konu, işçi sınıfının kendiliğinden hareketlenmesi konusunda bir beklentinin ciddi yanılgı olacağıdır. Yerinde, zamanında, hızlı ve doğru politik yaklaşımların eksikliği, geçmişte olduğu gibi yine kendiliğinden hareketlerin başladığı gibi bitmesine şahit olunmasını getirecektir. İşçi sınıfının örgütlenmesi, dahası kitlelerin örgütlenmesi kolay ve yalnızca genel çağrılarla gerçekleştirilebilecek bir konu değildir. Tüm sınıf mücadeleleri tarihi bunun sayısız örnekleriyle doludur. Gerçek olan ise işçi sınıfı başta olmak üzere kitlelerin örgütlenmesindeki tüm zorluklara rağmen örgütlenme konusunda ciddi bir açıklığa sahip olduklarıdır.

Örgütlenme konusunda devrimci yapıların ve sendikaların da ciddi eksikliklerinin, hatalarının olduğu açıktır. Karşı devrim cephesinin büyük olanaklarla ve muazzam bir çabayla kendi saflarında örgütlemeye çalıştığı işçi sınıfını, evet daha az olanakla örgütlemek zordur; ama diğer yandan kendi gündemi, yaşadığı sorunlar ve bunların çözümü konusundaki avantajlarla işçi sınıfını örgütlemek, sisteme yedeklenmesine nazaran daha da kolaydır.

Seçimlerden sonra ve seçimlere rağmen doğru politikalarla; ama büyük bir çaba ve enerjiyle işçi sınıfının örgütlenmesi konusunda oldukça elverişli koşulların olduğu ve bu koşulların daha olgunlaşacağı tespiti lalettayın bir tespit değildir. Ancak bu koşulların, işçi sınıfında beklentiyle bezeli öfkenin doğru anda örgütlenmediği müddetçe hedefini şaşırarak bir hal alacağı da açıktır. Başlıkta da belirttiğimiz gibi aslında işçi sınıfı için somut koşullar örgütlenme çağrısı yapıyor. Bu çağrıyı duymamız ve harekete geçmemiz gerekiyor.

MAXMUR SALDIRILARININ ARKA PLANI: KÜRT GÜCÜNÜ DAĞITMA POLİTİKASININ YAYGINLAŞMASI

Faşist diktatörlüğün Kürt meselesi özgülünde Kürt düşmanlığındaki konumlanışı seçim öncesi, seçim süreci ve seçim sonrası da aralıksız bir saldırganlık eşliğinde devam etti. Şoven söylemler, terör demagojisi, askeri saldırganlık, HDP'nin seçim tavrı gibi bir dizi mesele, seçim süreci boyunca faşist Cumhuriyet İttifakı'nın söylemlerinde yerini buldu. Kitleler bu söylemler üzerinden saflaştırılmaya çalışıldı. Seçim söylemlerine rengini veren Kürt düşmanlığı seçim süresince de devam etti. Kürt Ulusal Mücadelesinin askeri güçlerine yönelik bu saldırgan tutum Türk devletinin stratejik olarak diz çöktürme politikasına uygun olarak sürdürüldü.

Türk devletinin Kürt Ulusal Mücadelesine dönük saldırganlığı tüm parçalarda sürüyor. Fiili olarak Rojava ve Irak Kürdistanı'na saldıran TC, bunun yanı sıra bölgedeki gerici devletleri de bu saldırgan konseptte angaje ediyor. Bu saldırılara son olarak Irak devleti katıldı. Irak içişleri ve savunma bakanlıklarından bir heyet zırhlı araçlar, özel birlik ve polis eşliğinde 20 Mayıs tarihinde Maxmur Kampı'nı kuşattı. Irak devleti, kamp yönetimine dört şart sundu: Kampın etrafının tel örgülerle kapatılması ve güvenliğin ordu ile polis tarafından sağlanması, kampın giriş ve çıkışının tek yol üzerinden sağlanması, yolların beton bariyerle kapatılması ve yerel polisin kampa geri dönmesi. Bu şartlar için görüşmeler sürerken kamp etrafında hendekler kazılarak kuşatılmak istendi. Halkın kararlı direnişi sonucu çekilmek zorunda kalan Irak güçleri kampı denetime alma noktasında kararlı olacaklarını dile getirdi.

MAXMUR'A SALDIRILAR İLK DEĞİL

Maxmur Kampı'na dönük saldırılar yeni değildir. 1990'lı yıllarda Botan'da yaşayan ve köyleri boşaltılan, evleri yakılarak yerinden edilen halkın oluşturduğu bir kamp olan Maxmur, kurulduğu günden bu yana saldırıların hedefi oluyor. Burada yaşayan halkın ulusal mücadeleye olan bağlılığı, mücadelecisi ve direngen tutumu hem Irak hem de Türk devleti için her zaman bir tehdit oluşturmuştur. Bu tehdide karşı kamp zaman zaman bombalanmakta, kuşatılmakta ve kampa ambargo uygulanmaktadır. Kampa dönük sistematik saldırıda en önemli ayağı ambargo oluşturuyor. Kampın

coğrafi konumu gereği Irak Kürdistanı'na ekonomik ve lojistik bağımlılığı söz konusudur. KDP, TC ile kurduğu ilişkiler sonucu buraya ciddi bir ambargo uyguluyor. Gıda, sağlık ve enerji başta olmak üzere temel ihtiyaçlar da dahil yıllara yayılan ambargo ile burada yaşayan halk yerinden edilmek isteniyor. KDP, Rojava'ya dönük ambargonun bir benzerini Maxmur'da da uygulayarak Türk devletinin bölge politikasında yerel işbirlikçi tutumunu koruyor.

Maxmur'a dönük saldırılar gelinen

aşamada çok daha ciddi ve kapsamlı bir muhteva taşıyor. İran'ın Kürtlerle mücadelede Irak devletine dönük baskıları, TC'nin Fırat ve Dicle şantajıyla da birleşerek Irak devletini harekete geçirmiş ve Maxmur'a yönelmiştir. Maxmur'un halkın emeği ve mücadelesiyle bir esaret kampı olmaktan çıkarılıp direngen bir alan haline getirilmesi, on binlerce insanın kendi kendini yönetme kabiliyetine kavuşması Irak devleti açısından ciddi bir sorun olarak değerlendiriliyor. Bu bağlamda tel örgülerle, kulelerle çevrilerek denetime alınmak istenmesi anlaşılabilir. Benzer bir girişim daha önce Şengal'de de olmuş hem halkın direnişi hem de o dönemki politik gelişmeler nedeniyle Irak istediği

sonucu elde edememişti.

KÜRT DÜŞMANLIĞINDA BİRLEŞEN TÜRK, ARAP VE FARS EGEMEN SINIFLARI GERÇEKLIĞİ

Bölgenin gerici devletlerinin kendi aralarındaki politik çelişkiler, dönem dönem Kürt Ulusal Mücadelesinde olanak ve kazanımlar sağlasa da son kertede egemen sınıfların kendi çıkarlarının öne çıktığını görüyoruz. Tüm parçalardaki Kürtlerin özgürce ayrılma hakkının gasp edildiği, ulusal kolektif haklarının yok sayıldığı bunun da tüm egemen ulus devlet-

lesinin güçlü dersler çıkarmaması devamındaki süreçlerde de benzer durumların yaşanabileceğini bir kez daha bize göstermiştir.

Kürt Ulusal Mücadelesinin seyrinin kalıcı kazanımlara meylettiği her dönem aynı zamanda bu mücadele karşısında ortak hareket eden bir karşı duruşu da beraberinde getirmiştir. Türk, Arap ve Fars egemen sınıflarının politikaları tam da bu anlayışla şekillenmektedir. Kürt kazanımlarını boğma, kuşatma ve aralıksız saldırılarla Kürt güçlerini dağıtma konusunda değişmeyen bu tutuma karşı Kürt Ulusal Mücadelesinin dağınık bir yapıda olması bu politikanın uygulanması için elverişli koşulları yaratmaktadır.

Bölgenin gerici devletlerinin Kürt Ulusal Mücadelesine dönük saldırganlığı karşısında Kürde yine direnmek düştü. Maxmur halkı emeğiyle, dişile ve tırnağıyla çölün ortasında kurduğu yaşam alanlarını terk etmek yerine bir kez daha direnmeyi seçti. Botan'daki sürgünün bir benzerini yaşamamak adına Maxmur'u terk etmeyen irade ve direniş ruhu Kürtlerin kazanımlarını korumada belirleyiciliğin direnişte olduğunu bir kez daha göstermiştir. Gücünü bir halkın meşru mücadelesinden alan bir direnme çizgisinin etkinliği kuşkusuz bölge gericilerinin meşum planlarını ters yüz etmeye de muktedirdir.

Kürt Ulusal Mücadelesine dönük faşist saldırganlık seçimler sonrası daha da azgınlaşarak sürecektir. Seçim sürecindeki şoven söylemler önümüzdeki süreçte de Türk hâkim sınıflarının politik argümanlarında yerini alacaktır. Bunun yanı sıra tüm parçalardaki Kürt kazanımları ve Kürt güçlerini boğmaya dönük hamleler, işgal saldırıları Türk hâkim sınıflarının ajandasındadır. İşçi ve emekçiler, ağır ekonomik krizin etkili olacağı önümüzdeki süreçte bu şoven saldırganlığa karşı saflaştırılmaya çalışılacaktır. Böylelikle faşist diktatörlük kitlelerin bilincini bulandıracak, bu saldırganlığa "terör umacısıyla" meşruiyet alanı oluşturmanın adımlarını atacaktır. Buna karşı en geniş kitleleri gerçek gündemleri etrafında örgütleyecek bir ajitasyon-propagandayı hayata geçirmeliyiz. Kürt ulusunun meşru direnişini sahiplenmeli, dayanışma ve mücadeleyi büyütmeliyiz.

Bitmeyen Bir Talep ve V

Tüm Türkiye bir kez daha tartışmalı, kapışmalı, itirafli ve bol iftiralı, içi boş da olsa kimi için hüsrarla kimi için coşkuyla sonuçlanan bir seçim dönemi yaşadı. Millet İttifakı denen faşist devlet mekanizmasının devamı için örgütlenmiş, bir araya gelmiş güçlere umut bağlayanlarla aynı düzenin istikrarından yana olan Cumhuriyet İttifakı'na destek olanların kapışması biçiminde geçen bu seçim döneminde propaganda ve ajitasyon sürecinin öne çıkan kimi unsurları her ne kadar büyük işler başardıklarını düşünseler de bu iki faşist düzen savunucusunun ardında hizalanmış oldular. Kazananın iktidardaki güç olması bu hizalanmada tavrını "muhalifet demokrasisinin" yanında belirleyenleri doğal olarak olumsuz etkiledi. Egemen muhalif kanat kaybedince onlar da kaybetti sayıldılar!.. Propaganda ve ajitasyon sürecindeki başarılarından memnun olsalar da muhalifet kanadında hizalanmaya devam edecek olmaları, yarışı geriden sürdürececek olmaları onlar için en azından canlarını sıkışmış görünüyor.

HANGİ SINIFIN İKTİDARI İÇİN MÜCADELE

Seçimlerdeki tavırlarını bu sürece katılmak; aday belirlemek, devrimci-demokratik politikaların propagandasını yapmak, kitlelerle bağları kuvvetlendirmek biçiminde özetleyebileceğimiz argümanlarla açıklayanlar, seçim sisteminin ve hatta meclisin niteliğinden ayrı olarak, kendi devrimci var oluşlarını görünür kılmak niyetlerini ortaya koydular. Seçim süreci sonlandı; şimdi gayet anlaşılır, hatta makul görünen bu argümanları ve bu niyeti tartışmak gerekir. Kendi devrimci ve demokratik politikalarını, çizgilerini ve dolayısıyla örgütlenmelerini gerçekleştirmek niyetinde olanlar bunu başaramadılar. Aksine sonuçlar bize gösterdi ki bu kesimleri de genel bir hayal kırıklığı sarmıştır, beklentiler karşılık bulmamıştır. Aynı iktidar odağının "kazanması" ve muhalif kanadın bükük boynu genel bir hüzne neden olmuştur.

Oysa daha baştan halk için, hele de devrimci-demokrat kesimler için sonucu belli bir yarış söz konusuydu. Bunu sadece seçim sisteminin, siyasi partiler yasasının ve genel olarak meclisin niteliğinin içerdiği anti demokratik karakter nedeniyle ifade etmiyoruz. Bunun temel nedeni devrimci-demokrat kesimin seçim sahasına sundukları kendilerine ait politikaların, bir çizginin olmamasıdır. Sözde değil, bunların gerçekte

olmayışı ya da büyük oranda belirsiz oluşlarından söz ediyoruz. Cumhurbaşkanlığı hükümet sistemi adı verilmiş sisteme karşı mücadele "cumhurbaşkanlığı ele geçirmek" için verilen bir mücadeleye indirildiğinde kitlelere sunulabilecek politikalar devrimci ve demokratik olmaktan çıkar. Teşhir ve reddetmek üzerine kurulması gereken devrimci-demokratik siyaset daha baştan "en iyi veya uygun" adayı benimsemek, propaganda etmek ve seçmek üzerine kurulduğunda sistemdeki egemen kliklerin çıkarlarını esas alan ve devrimci-demokratik olmaktan uzak bir siyaset savunulur. Bu güçler dengesinin kaçınılmaz bir sonucudur. Kendini göstermeyi, kitlelere kendi çizgisini propaganda etmeyi, kitlelerin eğilimleri uyarınca kitlelerin kendi hareketinden, deneyimlerinden öğrenmesine müdahale etmeyi amaçlamak diye özetleyebileceğimiz "seçimlere katılma" tavrı yeterince güçlü değilken benimsenmiş bir siyaset biçimi olmalıdır. Rahatlıkla ifade edebiliriz ki devrimci-demokratik siyaseti uygulamak, kitlelerin eyleminde somutlaştırmak düzeyinde bir güç sahibiyken devrimciler seçimlerle ilgilenmezler; seçimlerin karşısına kitlelerin devrimci eylemini koyarlar. Çarpıcı olmasını sağlamak niyetiyle bir ifade seçecek olursak: o koşullarda devrimciler kitlelerin devrimci eylemini seçerler... Egemen sınıflarla yarışmak devrimci hareket için onları devrimle devirmenin karşısına konamaz, böyle bir alternatif siyaset devrimci siyaset olamaz. Bunun tartışılmaz nedeni sınıflar arasındaki mücadelenin sonuç olarak belli sınıfların hegemonyası altında gerçekleşmesidir. Burjuvazi kendi egemenliğindeki bir sistemin seçimler yoluyla el değiştirmesini ne savunabilir ne de buna olanaklar verebilir. Aksine burjuva sistemin oluşumu ve kuruluşu onun zor aygıtlarıyla korunmasına, bu yolla süreklileştirilmesine dayanır. Düzenli orduların kurulması, silah kullanma yetkisinin devletle sınırlandırılması, yargılamanın sistemi korumak üzerine şekillenmesi ve yapılandırılması ("adalet mülkün temelidir" ilkesi bunun için en güçlü vecizlerden biridir.) devletlerin bir sınıf egemenliği kurmasıyla ilgilidir. Lenin ve Stalin'in de onayladıkları gibi Kautsky tarafından ulus devlet bu nedenle burjuvazi için en uygun devlet yapısı olarak tanımlanmıştır. Burjuva devlet için kuşkusuz yabancı uluslar ve devletler söz konusudur ve bunlara karşı korunmak, gerekti-

ğinde savaşmak, fethetmek, başka ülkeleri boyunduruk altına almak olasıdır. Bununla birlikte onun asıl işlevi kendi burjuvazisinin halk üzerindeki diktatörlüğünü sağlamaktır. Her burjuva devlet nihayetinde işçi sınıfı üzerindeki bir diktatörlüktür ve bu diktatörlüğün hal tarzında seçim bir seçenek olmaktan çoktan çıkmıştır.

Sınıf diktatörlüğünü alt etmenin koşulu onun yerine geçecek nitelikte ve yapıda bir diktatörlük inşa etmektir. Lenin, Stalin yoldaşlarda adım adım gelişen ve nihayet Mao'da tamamlanan biçimiyle iktidarın namlunun ucunda/iktidarın kaynağının silahta tanımlanması bu anlayışı içerir. Devlet ve diktatörlük kavramlarının tarihsel içeriği incelendiğinde bu çok açık durum ortaya çıkar. Bu nedenle devrimci hareket burjuva devletin yerine geçecek nitelikte ve yapıda bir diktatörlük inşa etmeden iktidarı alamaz; seçimler yoluyla iktidarı devirmek olsa olsa aynı burjuva diktatörlüğün yeni bir biçimi için mümkündür. Seçimlerin güçlü, kitlelere dayanan bir devrimci hareket olmadığı koşullarda gündemleşmesinin nedeni özel olarak budur. Seçimlerin gündemleşmesinin birincil koşulu devrimci hareketin güçsüzlüğüdür. Güçsüzlük halindeki taktikler yarışır olmaktan çok güçlenme amacını içerir. Bu da yukarıda değindiğimiz gibi kendini görmek, kendini kitlelere propaganda etmek, kitlelerin kendi eğilimlerinden ve hareketinden/deneyimlerinden öğrenme sürecine müdahale etmek veya müdahil olmak biçimindeki eylemleri kapsar. Bunu aşan, bundan fazlasını amaçlaştıran seçim tavırlarının devrimci siyasetten uzaklaşmak, sözde niyet ne olursa olsun kendini burjuva egemenliğin bir biçimi içinde konumlandırmak anlamına gelecektir.

Son seçimler bu görüşün en tipik biçimde yaşandığı türden bir seçim olmuştur. Birçok siyasi akım cumhurbaşkanlığı hükümet sistemine karşı olarak alternatif bir cumhurbaşkanı adayını destekledi. Böylece bu sisteme dahil olduklarını, egemen sınıf kliklerinden birine yaslandıklarını, beklentilerini kendileri dışındaki bir seçenekte somutlaştırdıklarını görmek istemediler. Egemen sınıfların yarattığı "demokrasi sahasında" onların somut beklentilerine, vaatlerine, hedeflerine ortak oldular. Kendi farklarını sadece propaganda alanında gösterdiler; ne siyasi olarak ne de örgütsel olarak işçinin, emekçinin çıkarlarına uygun bir rota

izlediler. Benzer biçimde, ama kuşkusuz daha yüzeysel ve apolitik bir ele alışla halk kitlelerinin tutumunun bir benzerini gösterdiler. Bunun apolitik özelliği öyle bir noktaya kadar varır ki bazen, kendi tutumlarından temelde farklı olmadığı halde kitleler bu kesimler tarafından aşağılanabilir. Oysa halk kesimleri zaten belirlenen, devlet tarafından yönlendirilebilen kitleler oldukları için, kendi çıkarlarını somutlaştıramadıkları ve kendi çıkarları etrafında örgütlenemedikleri için böyle davranırlar. Devrimci hareket ise belirlenen olmaktan çıkarıp belirleyen kitleler yaratmak üzere davranan harekettir. Bu çok temel bir ayrımdır.

Devrimci hareketin bir kısmı cumhurbaşkanlığı seçimini boykot etti, ama meclis seçimlerine katıldılar. Bu tutum yukardaki tutumdan görece farklı olsa da özde aynıdır. Neden?

Çünkü cumhurbaşkanlığı seçiminde sadece "adayda" ayrıştılar. Cumhurbaşkanlığı hükümet sistemine temelden bir karşıtlık benimsemediler. Kitlelerin kendiliğinden eğilimine onlar da bu şekilde katıldılar. Bu noktada şu özel ayrıntıya da değinmemiz gerekir: Aynı andaki iki ayrı seçimden birini boykot etmek ve diğerine katılmak başka bir açıdan da problemliydi. Bu sürece dair değerlendirmelerde temel sorun "tek adam rejimini" daha somut ifade edersek R. Tayyip Erdoğan'da somutlaşan belli bir rejimi alt etmek olarak belirlenmişti. Bize göre bu yanlış bir belirlemeydi. Ne var ki bu belirlemeyi yaptıktan sonra bu temel soruna göre tavır belirlememek olsa olsa çekimsizlik olarak tanımlanabilir. Politik değerlendirmenin olağan sonucunu bu şekilde yadsımak bilindik anlamda utangaç siyaset izlemektir ve bir tür oportünizmdir. Görünüşünü, iddiasını eylemde somutlaştıramamak ama eylemini de sonuca vardırılmamak bunun için en uygun tanımdır.

BOYKOTUN DOĞRULUĞU

İlkin şunun altını çizmemiz gerekir: Çok sayıda düzen içi, düzen tarafından sınırlandırılmış ya da düzen için örgütlenmiş partinin iktidar olmak için verdiği mücadelenin halk lehine bir gelişme yaratma olasılığı yoktur. Tüm cumhuriyet tarihi bunu birçok kez ispatlamıştır. Askeri yönetimler de dahil olmak üzere bütün "seçilmiş" hükümetler egemen sınıfların çıkarlarına hizmet etmek üzere görev almış, hepsi de genel olarak

aat: Sistem Yenilenmeli

bunun gereklerini yerine getirmişlerdir. Bir sistem olarak faşizm zayıf, bağımlı ve feodal kalıntıların devamı niteliğindeki egemen sınıfların mecbur oldukları sistemlerden biridir. Bizimki gibi ülkelerde faşizm egemen sınıfların tarihsel ve toplumsal özellikleri nedeniyle esastır ve sürekli. Zayıf, bürokratik, bağımlı ve feodal nitelikleriyle emperyalizmin boyunduruğu altında zulme uğrayan, açık bir biçimde zenginlikleri ve geleceği talan edilen farklı uluslardan bir halk ancak bu tür bir sistemle zapturapt altına alınıp yönetilebilir. Halk lehine demokrasi bu gibi ülkelerde demokratik mücadelenin hedeflerinden biridir; kuşkusuz en önemli hedeflerinden biridir. Bu hedefe ulaşılmasının koşulu faşizmi yıkmaktır. Faşizm koşullarında halk için demokrasi geçici dönemlerde ve egemen sınıf klikleri arasındaki kavganın ileri bir sayfaya ulaştığı koşullarda, kliklerden birinin ezilenlere yaslanma ihtiyacının sonucunda gündeme gelebilir. Bu durumda halk için demokrasi koşulları oluşur, halk aldatılır ve süreç bir klik lehine sonuçlandıktan itibaren bu “yanılsamalı” koşullar da ortadan kalkar. Bunlar geçici dönemlerdir ve faşizmin gerilemesinden çok devrimci-demokratik hareketin zayıflığından kaynaklanabilir. Böylesi durumlarda devrimci hareketin bir kat daha uyanık davranması, yanılsamalı koşullarda gevşememesi, temel ilkelerinden ödün vermeden hareket etmesi gerekir.

İçinden geçtiğimiz dönem böyle bir dönem olmamakla birlikte özellikle Kürt Ulusal Hareketini dize getirmeyi amaçlayan malum süreçte bu içerikte bir ortamın oluştuğunu biliyoruz. “Çözüm süreci” adı verilen dönemde halkın birçok kesimi için kendi çıkarlarını ifade etme ve bu çıkarlar etrafında örgütlenme olanakları oluştu. Kısa bir dönem içinde hatırı sayılır bir halk hareketliliğinin meydana geldiğini ve bunun saldırılar boyutlandığında bir isyana dönüştüğünü gördük. Halk kitlelerinin gerçek eğiliminin isyan olduğunu bu kısa dönem bir kez daha göstermiştir. Halk kendi çıkarları etrafında bir araya geldiğinde kaçınılmaz eğilim sisteme isyan olacaktır. Burjuva diktatörlüğü tam da bu nedenle kaçınılmazdır ve sürekli. İçinden geçtiğimiz seçim süreci kesinlikle böyle bir süreç değildir, demokrasi adına halk için önemli gerilemeler yaşanmaktadır. Bu koşullar hızlı bir biçimde egemen sınıflar için de ve dolayısıyla onların siyasi klikleri için de kötüleşmektedir. Seçim-

lerde egemen sınıflar her ne kadar iktidardaki kliği tercih etmiş olsalar da ya da iktidar kliği yarattığı sistem içindeki konumunu birçok özel aygıtla sağlama almış olsa da ekonomik koşulların giderek kötüleştiği ve kötüleşmeye devam edeceği bir sır değildir. Uluslararası ekonomik koşulların kötüleşmesinden ayrı gitmeyen bu süreçte ciddi bir borç yükünün biriktiği, rezervlerin tüketildiği, üretimin hemen her alanda daralmaya yüz tuttuğu, enflasyonun döndürülemez derecede yükseldiği, halk üzerindeki geçim sıkıntısının daha da büyüyeceği bir tahminden öte gerçekliktir. Bu da bize emekçi halkın kendiliğinden hareketini boğacak düzeydeki saldırıların artacağını gösterir. Demokrasi için mücadeleye edenlerin önü kesilecek ve zorbalık artacak demektir.

Koşulların bu yönde gelişecek olması boykot kararının yanlışlığına işaret eder mi? Bunun yanıtı tereddütsüz hayırdır. Çünkü koşulların kötüleşmesi halk için daha iyi seçeneklerin, açık ifade edersek devrimci seçeneğin önünün açılması anlamına gelir. Egemen sınıflar sürecin kötüleşmesine neden olan koşulları yaratanlardır, sistem bu koşulların ürünü ve yaratıcısıdır. Boykot kararı da bu gerçekliğe dayanır. Sistemle sisteme onay vererek mücadele etmek olsa olsa ezilenlerin ve daha çok da orta burjuvazinin ve kısmen küçük burjuvazinin desteğini almak zorunda olan egemen sınıf kliklerinin ihtiyaçlarına olumlu karşılık vermek anlamına gelir. Boykot ile egemen sınıfların çıkarlarını deşifre etmeyi, devrimci yöndeki gelişmeye yaslanmayı, hangi klik olursa olsun sürecin halk için kötüleşmeye devam edeceğini ileri sürmüş oluyoruz. Hayal kırıklığı yaşatacağı çok açık olan demokrasi oyununun devamı kaçınılmaz olarak halk üzerindeki yükün artması, ekonomik krizin faturasının halka ödetilmesi olacaktır. Buna iktidardaki klik de muhalefet kliği de zorunlu. Biraz daha ileri gidip şunu eklemek de mümkündür: İktidardaki kliğin seçimi kazanması yarattığı enkazla uğraşması bakımından daha uygun bir tercih olmuştur. Egemen sınıflar bu enkazı yaratana yüklemiş görünmektedir!

YÜKSEK KATILIMLI SEÇİMLER

Daha önce bu konuya değindiğimizde Türkiye gibi faşist diktatörlükle yönetilen ülkelerde seçimin halk için neredeyse tek “demokrasi hakkı” işlevi kazandığını ifade etmiştik. Yüksek katılımın bu sorunla ilgili olduğunu vurgulamıştık. Başka

hiçbir alanda kendi çıkarlarını örgütlenme hakkına sahip olmayanlar “oy vererek” çıkarlarına uygun ya da çıkarlarını gerçekleştirme olasılığı olan bir yönetimi iş başına getirmeyi ummaktalar. Halkın bu noktadaki eğiliminin bazen güçlüden yana, bazen kültürel olarak kendinden olana vb. yönelmesi şaşırtıcı değildir. Bunun demokrasinin tezahürü olarak anlatılması kadar büyük bir yanılgı olamaz. Seçimleri halk kitlelerinin katıldığı, halk iradesinin açık edildiği süreçler olarak kavrarsak Türkiye’de seçimlerin faşist sistem içinde, klikler arasındaki bir düzenlemeye denk geldiği gerçeğini anlamamış oluruz. Seçimlerin egemen sınıfların çıkarlarını örgütlemekle sınırlı süreçler olduğunu, bu görevin yerine getirilemediği koşullarda egemen sınıfların “anti demokratik” bir yolla aynı görevi yerine getirdiği gerçekliği TC’nin tarihsel bir gerçekliğidir. Darbelerin artık tarihe karıştığı iddiasının birçok kez boşa düştüğünü, iktidardaki aynı kliğin dahi temel politikalarda birçok kez değişime gittiğini hatırlatmak yeterli olmalıdır. Çözüm süreci ile Kürt ulusal sorununa demokratik yoldan çözüm arayanların seçim sürecinde karşılarını “teröristlerle ittifak” yapmakla suçlaması, görünürde dahi olsa birbirine zıt ekonomi politikalarının (yüksek faiz politikası ile düşük faiz politikası) uygulanması bunun tipik örnekleri olarak ayrıca hatırlanabilir.

Yüksek katılımlı seçimler bize örgütsüz halk gerçekliğini düşündürmelidir. Halk her alanda ciddi derecede örgütsüzdür. Kuşkusuz ki devlet örgütsüzlüğü dayatmaktadır. Bununla birlikte halkın örgütlenmekten başka bir yolu da yoktur. Seçimlerin bu derecede abartılmasının aynı zamanda örgütsüzlüğü meşrulaştırdığını vurgulamamız gerekir. Halk kendi çıkarları etrafında örgütlenmeyi başarmadıkça egemen sınıfların çıkarlarına göre örgütlenen faşist, gerici partiler etrafında, özellikle de seçimler döneminde daha da sıkılarak hareket etmeye eğilimli olacaktır. Bunun bir demokratik hak kullanımı olmanın ötesinde “seçeneksizlik” ve örgütsüzlük olduğunun altı özellikle çizilmelidir. Bu da devrimci hareketin görevlerindeki geriliği ve başarısızlıkları önümüze koyar...

KENDİLİĞİNDEN NE BOYKOT NE İSYAN

Boykotun örgütlenemediği eleştirisini açıkça yapmak ve bu konuya da açıklık getirmek gerekmektedir. Sanılmamalıdır ki doğru bir tavır ol-

makla birlikte boykotun örgütlenemediğini, örgütlenmesi için yeterli koşullar olduğunu ileri sürüyoruz. Hayır görüşümüz ve iddiamız bu değildir. Aksine bu doğru ve haklı bir belirlemedir. Bununla birlikte boykotu örgütleyememek boykotun yanlışlığının ispatı olmaz. Boykot kararının temelini egemen sınıfların klikleri arasından birini seçmek, birine yaslanmak zorunluğunun reddi olduğunu tekrar tekrar vurgulamalıyız. Boykotun kitleler içinde örgütlenememesi, sandıklara hapsedilen umudu açığa çıkartacak eylemlerin gerçekleştirilememesi, kitlelerin devrimci bir sürece kanalize edilememesi sonuç olarak kadrosal ve örgütsel güçle ilgili bir soruna işaret eder. Bu açılardan özeleştirel davranmak, zaafı ve yetmezlikleri açığa çıkarmak ilerlemek için gereklidir. Devrimci hareketin kitle çizgisindeki zayıflığına, kitlelerle kurulan ilişkinin hem çok yetersiz hem de önemli derecede gevşek bir ilişki olduğuna daha önce de değinmiştik. Hal böyleyken boykot kararının halk kitleleri içinde karşılık bulmamasından hareketle hayal kırıklığı yaşamak ya da politikanın yanlışlığına ikna olmak yanlış bir bilince işaret eder. Görevimiz doğru, bu anlamda devrimci politikanın halkın çıkarları bakımından tartışılmasını sağlamaktır. Kitlelerin örgütlenmesi önündeki her türden engelin bir soruna dönüştürülmesi ve kendi çıkarları etrafında örgütlenemeyen kitlelerin hemen hiçbir eylemde kendi çıkarlarını gerçekleştirmek üzere hareket edemeyeceğinin problem olarak tartışılması gerekir. Seçimlere katılımdaki düzene mahkûmiyet, egemen sınıflarla çıkar uzlaşmazlığının belirsizleştirilmesi, devrim çizgisinin silikleştirilmesi ve bütün bakımından da seçimlerin her türden adaletsizliği, hileyi içermesi konu edilip boykotun haklılığını savunmak gerekir.

Ayrıca boykot gibi büyük siyasi ve kitlesel eylemlerin genellikle kendiliğinden gelişmeyeceğinin bilinmesi gerekir. Kendiliğinden gelişen boykotları, tıpkı kendiliğinden gelişen kitlesel isyanlarda olduğu gibi doğru yöne kanalize etmek gerekir. Son deneyimin bu iki özellikten de uzak olduğu açıktır. Ne kendiliğinden bir boykot süreci söz konusudur ne de bu içerikteki bir harekete önderlik etmek. Bu süreçteki boykot tavrı egemen sınıfların çıkarlarına karşı durmak, kitlelerin sürüklenmiş oldukları açmazda dikkat çekmek ve elbette asıl görevlere ışık tutmak olarak değerlendirilmelidir.

KUTSAL AİLECİ KADIN DÜŞMANLARI

HÜDA PAR'ın meclise girmesiyle şiddetlenen kadın özgürlüğü tartışmaları gündemdeki yerini koruyor. Tartışmaların bir ayağını eleştiriler diğer ayağını da savunular oluşturuyor. Bu yazımızda HÜDA PAR'ın cinsiyet politikalarından yola çıkarak ülkemizde kadının aileyle özdeşleştirilmesine değineceğiz.

“Kutsal aile” kavramını genelde kadın düşmanı söylemlerde duysak da ülkemiz kadın hareketi tarafından da özellikle üzerine durulan bir kavramdır. “Aile Değil Kadınız” yılların kalıplaşmış sloganı olarak ülkemiz kadın hareketinin her dönem politikalarının öne çıkan söylemlerindedir. Gerici düzen partilerinin kadının hak ve özgürlüklerine yönelik saldırılarda ilk sarıldıkları argüman yine “kutsal aile” olur. Ayrıca egemenler için devletin bekası, üretimin sürekliliği, din buna bağlıdır; kutsal aile yozlaştıkça bunlar da mutlaka etkilenecektir.

O kutsal aile ki temel direği olan erkek üstüne düşen görevi bu seçimde de yerine getirdi! Urfa'da erkeklerin kadınlar yerine ilk turda da ikinci turda da oy kullandığı görüldü. Bu yarı feodal toplumsal yapının sadece gün yüzüne çıkmış bir örneğidir. Kadın oy kullanma eylemini gerçekleştirirse de düşünsel olarak evin “reisinin” iradesiyle hareket etmektedir.

HÜDA PAR'IN PROGRAMINDAKİ KADIN DÜŞMANLIĞI

Ailenin korunması hedefiyle kadının ezilmişliğini hiç gören bu zihniyet İstanbul Sözleşmesi ve 6284'e yönelik saldırılarını hâlâ sürdürmektedir. HÜDA PAR Genel İdare Kurulu Üyesi Aynur Sülün “Yaşanan sorunlarda sadece kadının beyanının esas alınması aileye daha fazla zarar vermiş ve aynı zamanda birçok istismara kapı açmıştır.” diyerek erkeklerin beyanının da esas alınması gerektiğini savunmaktadır. Zekeriya Yapıcıoğlu ve İshak Sağlam'ı da sık sık bu söylemlerin içinde görmekteyiz. Biri başkan, diğeri yardımcısı. “İstanbul Sözleşmesi ve 6284 sayılı kanun ve uygulamaları ailede huzuru sabote etti” diyen Sağlam için kadının yeri elbette evi, kocasının ve bakmakla yükümlü olduğu diğer kişilerin yanındır!

HÜDA PAR'ın programında “Huzur ve barış ortamının sağlanması, manevi ve ahlaki değerlerle donatılmış bireylerin yetişmesi ile mümkündür. İnsanın ilk öğretmeni ailesidir, toplumu yetiştiren kadındır. Kadının hak ettiği yerde olması ve en asli vazifesini yerine getirebilmesi, sosyal politikamızın esasları arasındadır.” ifadesi geçiyor. Burada öğretmen olarak nitelendirilirken yine kadının aile içine hapsedilmesi amacı güdülüyor. Öngörülen hapis cezası ise 25 yıl! Zekeriya Yapıcıoğlu “Aileyi ayakta tutmak, muhafaza ve teşvik etmek için 25 yıl evli kalan kadınlara emeklilik hakkı tanıyın.” diye demeçler vererek ev emekçisi kadınları tavlama çalışıyor.

KADINLARA UYGUN, KADINLARIN UYGUNLUĞU

Ülkemizde kadının üretimdeki yerini incelediğimizde toplumsal yapının belirleyiciliğini görürüz. Üretim ilişkilerinde kadınla erkeğin eşitlenmesinin önündeki birincil engel feodalizmdir diyoruz; çünkü üretim ilişkilerini belirleyici olan bu çelişki çözülmüştür. Bunu nerede görüyoruz? Kadının küçük üretimdeki yerinde, aile ekonomisinde erkeğe olan bağımlılığında, yedek iş gücü olarak görülmesinde, daha düşük ücretle çalışmasında, hatta hiç çalışmamasında.

HÜDA PAR'ın programında kadın dinci, gerici zihniyetin kimi hak söylemleriyle süslenmiş halinde bulunur. Erkek ve kadın eşittir derken “ama”lar eklenmiş, kadının toplumdaki, üretimdeki yerine işaret edilmiştir. Kadın çalışmalıdır diyorlar; ama onların istediği şekilde!

Biz bırakalım kendileri anlatsın: Kadının çalışmalıdır; ama “Bunun yanında geçim yükümlülüğünü erkeğin yüklenmesi, kadın için çalışmada tabii önceliğin evi olması gerektiğine inanmaktayız.”, “Kadınlara ilgili düzenlemeler yapılırken inanç ve toplumsal değerler göz önünde tutulmalıdır. Kadının fitratına uygun işlerde istihdamına dikkat edilmelidir.”, “Kadının, çalışarak aile bütçesine katkıda bulunurken çocuklarını ve ailesini ihmal etmemesi için, çalışma hayatında gerekli yasal düzenlemeler ve iyileştirmeler yapılmalıdır.”

HÜDA PAR'ın programından alıntıladığımız bu üç cümleden de görüldüğü üzere kadının çalışmasının şartları bulunuyor. Aile içindeki görevlerin öncelendiği bir “kariyer” arzu edilmektedir.

“Kadınların çalışma şartları cinsiyetlerinin gereklerine uygun hale getirilmelidir. Eğitim ve sağlık başta olmak üzere, kadınlara hizmet veren kurum ve kuruluşlarda sadece kadınlar istihdam edilmelidir.” ifadesine de yer verilen programda kadının çok kez sınırlar içine alındığını, yaşamını bu sınırlar içinde geçirmesi gerektiğinin salık verildiğini görüyoruz. Kadınlardan oluşan hastaneler, okullar, kafeler... Kadınlara hizmet vermeyen neresi var? Kadınların kadınlara hizmet ettiği haremlik selamlık bir yaşam biçimi isteniyor.

Bu zihniyet yeni değildir, HÜDA PAR'ın 4 vekilinin meclise girmesiyle de gündeme gelmemiştir. Mutlaka kadın düşmanlığını güçlendirmek için pozisyonlar alınacaktır; fakat bunun geçmişinin olduğu ve sürekliliğinin sağlanmasının hedeflendiğini unut-

mamalıyız. Erkek egemen sistem çoğu kadının deneyimlediği üzere toplumsal gelişimin önünde bir engel geldi, yıkılmadığı sürece de engel olmaya devam edecek. Yakın zamanda kadının soyadı kanununda değişikliğe gidildi. Değişiklikte kadının evlenmeden önceki soyadını kullanmasını engelleyen hüküm iptal edildi. Bu kararda dikkat çeken, çekmemiz gereken nokta ise karara konan muhalefet şerhidir. Bu şerhte AYM üyesi Muammer Topal “Kadın ve erkeğin anatomik, fizyolojik, psikolojik ve cinsiyet farklılıkları sosyal anlamda da eşitliği imkânsız kılan bir özelliğe sahiptir. (...) Dolayısıyla üzerinde söz söylemeye fırsat bile verilmeden kabullenilmesi gereken dogmatik bir değer olarak öne sürülse de kadın/erkek eşitliği, modern hurafelerden birisidir ve ne ailede ne de toplumda huzuru, adaleti ve mutluluğu sağlayabilecek bir özelliğe sahiptir.” diyor. Topal kimdir? Vikipedi'nin hak ihlaline karşı açtığı davada karşı oy kullanan, AKP karşıtı pankart astığı için yargılananların cezalandırılmasını isteyen bir hâkimdir. Birçok skandal kararın altında imzası bulunan bu unsur tabii ki egemenlerin aparatlarından biridir. Fakat kararda hâkimiyeti başaramayan bir Topal olsa da Topal'ın aparatı olduğu erkek egemen zihniyet toplumda olabildiğince yaygındır. Kadınların hak ve özgürlüklerini savunmak şöyle dursun, her tepkiyi şiddetle bastıran bu düzendir.

Her alanda süren kadın düşmanlığı “yeni” temsilcileriyle daha çok kürsü imkânı bulsa da aileye sığmaz kadınların sesi sokaklarda, meydanlarda yankılanmaya devam edecektir.

SEÇİMLERİN YURT DIŞI YANSIMASI VE KATILIM ORANI

Ülkede halkın yaşadığı onlarca soruna, büyük ekonomik ve siyasi krize çözüm olamayan TC devleti, çözümü seçimlerde aramakta, en azından belli bir süre için dikkatleri dağıtmayı amaçlamaktadır. Aslında derinlemesine sorgulandığında ve sonuçlar çıkarıldığında, seçim dönemlerinin hükümettekilerin ve muhalefette olanların birbirleri hakkında söyledikleriyle, birbirleri hakkında ortaya çıkardıkları pisliklerle sistemin çarkının nasıl işlediğini, dejenerasyonun, yolsuzlukların, egemen sınıfların nasıl çalıştıklarının kendi belgeleriyle teşhir edildiği dönemler olduğu da anlaşılır.

Türkiye gibi yarı sömürge ülkelerde yaşanan seçim vb. gelişmeler doğallığında emperyalistleri de yakından ilgilendirmektedir. Seçimlerin yansıması, kendi politikalarını ve önümüzdeki dönem planlarını nasıl hayata geçireceklerini, bu süreçte önlerine herhangi bir pürüz çıkıp çıkmayacağını bilmek isterler. Aslında emperyalistler açısından kimin seçileceğinin büyük bir önemi yoktur. Kim seçilirse seçilsin, onların politikalarını hayata geçirmek zorundadır.

Ancak onlar açısından önemli olan bir hususu vardır: politikalarını hayata geçirme sürecinde, sömürdükleri ülkelerde bir istikrarın olması, çıkabilecek aksilikleri hemen ve sorunsuz çözebilecek bir yönetimin iş başında olmasını isterler. Yani ekonomik olarak kendisine bağımlı ve bu bağımlılık ilişkisi içinde de siyasal bir tutarlılık veya hâkimiyeti sağlayacak bir yönetim isterler. Bu açıdan bir çelişki gibi dursa da son 20 yıllık süreçte AKP ile işleri istedikleri gibi yürütmeleri, zaman zaman karşılıklı restleşmeler ve çıkışlar yapsalar da belli bir uyum içinde bu süreci yürüttükleri bilinmektedir.

Bu durumun kendileri açısından bir takım sıkıntıları da vardır elbette. Bi-

zim gibi yarı feodal, faşist diktatörlükle yönetilen ülkelerde, demokrasinin esamesinden bahsetmek zordur. Halk ve sisteme muhalif kesimler baskı ve zorla kontrol altına alınmakta, buna uymayanlara katliam da dahil her türlü vahşet uygulanmaktadır. Bu anlamıyla özellikle on yıllardır kapısını aşındırdıkları Avrupa Birliği'nin, kendi halklarından da gelen bir baskıyla Türkiye'yi bu birliğe almamaları, göz boyamak için sürekli, karşılığı olmayan "iyileştirme" paketleri açıklayarak TC'nin değişmesi gerektiğini söylemeleri, kurulan daha kapsamlı ve derin ilişkilerle çelişmektedir. Ancak nihai olarak çıkarları başka bir ilişkilendirme biçimlerine uygundur ve buna uygun olarak konumlanmaktadır.

Bu ilişkilendirme biçimleri düşünüldüğünde emperyalist kapitalistler için büyük bir pazar kaynağı olan, jeopolitik olarak önemli bir noktada duran, askeri olarak büyük bir güce sahip TC ile kurulan ilişkiler, demokrasi, eşitlik vb. söylem ve taleplerin ikinci planda kalmasını sağlayacak bir derinliğe sahiptir. Bu denklem içinde bakıldığında, yapılan seçimlerin sonuçları emperyalistleri yakından ilgilendirmektedir. AB ile mi, ABD ile mi, Rusya ve Çin ile mi nasıl ilişkilenecek, kiminle daha gelişkin ilişkiler kurulacak ya da var olan ilişkiler bir üst boyuta mı taşınacak. Bunlar onları yakından ilgilendirmektedir. Diğer yandan TC'de var olan kriz daha fazla derinleşerek bir istikrarsızlığa neden olacak mı yoksa yeniden "istikrarlı," derin uşaklık ilişkisi belli bir sistematik içinde devam mı edecek onlar açısından merak konusu olmaktadır.

14 MAYIS SEÇİMLERİ VE SEÇİM GÜVENLİĞİNİN TARTIŞILMASI

14 ve 28 Mayıs seçimleri gerek seç-

menler açısından gerekse de AB üyesi ülkeler açısından uzunca bir süre gündemde olan, tartışılan bir konu oldu. Avrupa'nın Türkiye'de yapılan seçimleri özellikle güvenlik, göç ve enerji politikaları bakımından yakından takip ettiği bilinmektedir. Özellikle Rusya'nın Ukrayna'yı işgaliyle başlayan süreçte, Türkiye'nin de üyesi olduğu NATO'da bazı ülkelerin Erdoğan'ın Rusya Cumhurbaşkanı Vladimir Putin ile yakın ilişkisinden duyulan rahatsızlığı ve Ukrayna işgali nedeniyle Rusya'ya uygulanan yaptırımların bypass edilmesinde Türkiye'nin kullanıldığına ilişkin kaygılarının olduğu bilinmektedir.

Erdoğan mı Kılıçdaroğlu mu tartışmalarını, aslında yukarıda ortaya koymaya çalıştığımız anlayışla ele almak doğru olacaktır. Ancak seçimler öncesi Kılıçdaroğlu'nun ABD ve Avrupa turu ve Rusya'ya rest çekmesi dikkat çekiciydi. Ancak Avrupalı emperyalistler kimin seçileceğinden çok, seçim güvenliği vb. durumları tartışmaktadırlar. 14 Mayıs seçimleri sonrası Avrupa Birliği Dış İlişkiler ve Güvenlik Politikası Yüksek Temsilcisi Josep Borrell yaptığı açıklamayla seçim güvenliğine vurgu yaparak "AGİT Uluslararası Seçim Gözlem Misyonu ve AB Konseyi'nin ön bulgularını ve sonuçlarını dikkate alıyoruz ve Türk yetkililerini tespit edilen eksiklikleri gidermeye çağırıyoruz. AB, eşit şartlara sahip bir ortamda şeffaf, kapsayıcı ve güvenilir seçimlere olan ihtiyaca en üst düzeyde önem vermektedir" dedi.

14 Mayıs'ta yapılan seçimlere yurt dışı katılımı 2018 seçimlerine göre yüksek oldu. İlk turda yurt dışı temsilciliklerde ve gümrüklerde oy kullanan toplam seçmen sayısı 1 milyon 839 bin 470'ti. Yaklaşık 3,4 milyon seçmenin bulunduğu yurt dışındaki katılım oranı yüzde 53'ün üzerinde olmuştu.

Cumhur İttifakı Cumhurbaşkanı Adayı Recep Tayyip Erdoğan yurt dışındaki oyların yüzde 57,47'sini alırken Millet İttifakı Cumhurbaşkanı Adayı Kemal Kılıçdaroğlu yüzde 39,57'sini almıştı.

28 Mayıs'ta yapılan ikinci tur seçimleri de ise yurt dışı katılım oranı 14 Mayıs'a göre daha yüksek oldu. Yüksek Seçim Kurulu tarafından açıklanan verilere göre temsilciliklerde oy kullanan seçmen sayısı 1 milyon 783 bin 107 oldu. Bu sayı, yurt dışı seçmen kütüğüne kayıtlı 3 milyon 416 bin 150 seçmenin yüzde 55'ine tekabül ediyor.

Yurt dışı seçmenin büyük bir bölümü AKP ve Tayyip Erdoğan'ı tercih etti. Almanya'da Erdoğan'ın oy oranı yüzde 65,4 oldu. Almanya dışında Avusturya, Hollanda, Fransa ve Belçika'da da Tayyip Erdoğan'a yüksek oranda oy çıktı. Elbette bu oy oranlarının önemli birçok nedeni bulunmaktadır.

Bu konuyla ilgili İngiltere'deki Huddersfield Üniversitesi Medya ve Beşeri Bilimler Bölümünden Doç. Dr. Daghyan Irak, "Türkiye'deki kadar siyasi geçişkenlik olan ortamlar değil. Çünkü genelde kimlik üzerinden kurulan pozisyonlar var ya da Türkiye'den gelenlerin Türkiye'de oluşturduğu siyasi fikirler, anlayışlar üzerinden kurulu pozisyonlar var. Bunlar sandığa yansımış görünüyör."

Yurt dışına çıkan göçmenlerin önemli bir kısmı Türkiye'deki siyasal atmosferden, hayat pahalılığından, yoksulluktan vb. etkilenmemekte, doğallığında ilk geldiği gündeki siyasi tercihlerinde büyük bir değişikliğe gitmemektedir. Yaşadığı ülkelerde demokrasi, eşitlik, hak ve hukuk, yüksek yaşam standardı isteyen belli bir kesim yurt dışı seçmeni, Türkiye'de yaşayan milyonlarca insanın açıklıkla, yoksullukla, anti demokratik uygulamalarla boğuşmasıyla ilgili empati yapmamakta, tercihini de buna paralel yapmaktadır.

SEÇİMLERDE SEVİMSİZLİĞİN DİKÂLÂSİ GÖRÜNÜMLER

14 Mayıs seçimlerine Erdoğan karşıtlığı damgasını vurmuştu. Ekonomik kriz yönetme krizini besleyip derinleştirmiş, Maraş depremi devletin çürümüşlüğüne gözler önüne serince toplumdaki huzursuzluk açığa çıkmış, dahası devletin itibarı kelimenin gerçek anlamıyla yerlerde sürünmüştü. Bu tablo muhalefeti cesaretlendirmişti. Toplumdaki tepki anket şirketlerinin sonuçları ile örtüyordu. Geriye tek bir şey kalıyordu; sandığa gidip oy vermek! Eğer halk, Erdoğan'dan kurtulmak istiyorsa "iradesine" sahip çıkmalı yani sandığa giderek oyunu kullanmalıydı. Halk böylece "iradesine" dolayısıyla demokrasiye sahip çıkıp "tek adam" rejimine, aynı anlama gelmek üzere "AKP faşizmi"ne dur diyecek; güneşli günlerin, ne ezen ne de ezilenin olduğu özlemi duyulan yeni bir sabaha uyanacaktı.

Ama olmadı! Muhalefet seçimi ilk turda bitirmek bir yana Erdoğan'ın ipi göğüslemesine ramak kalmış bir sonuçla karşılaşınca tarifsiz bir hayal kırıklığı yaşadı. Erdoğan'ın ilk turu önde tamamlayacağı bir seçeneğin masaya yatırılmadığı anlaşılıyordu. Kuşkusuz bu durum öngörü eksikliğine işaret eder. Ama konumuz bu değil!

DETLİ DEMOKRASİ OYUNU

Bununla birlikte bir konuya kısaca değinmekte fayda var. Demokrasi kavramı bugün salt sandıklara hapsedilmiş durumda. Tüm bir seçim sürecine baktığımızda Türkiye demokrasisi ile yani onun faşist karakteri ile örtüşen bir seçim süreci yaşandığını görürüz. Aday olabilecek kişilerin yargı yoluyla önünün kesilmesi; HDP'nin kriminalize edilmesi, dahası seçime sayılı günler kala kapatma davası ile muhatap olması; adaylardan birine kasetlerle havlu atılması; diğerine yönelik

montaj kasetler hazırlanması; kamuoyuna da yansıyan seçmen sayısı ile nüfus artışı arasındaki orantısızlık; YSK eliyle müdahaleler; bir adayın devletin tüm olanaklarını tepe tepe kullanması ama diğerlerine yalnızca bu durumdan yakınma olanağı tanınması... Toplamdan hareketle "halk iradesi" denen şeyin başından itibaren bir aldatmaca olduğu gerçeğinin ya görmezden gelindiği ya da bu eğilimin yani türlü ayak oyunları ile seçimlere gidilmesinin salt Erdoğan'a özgü olduğu yanılgısı var. Dolayısıyla herkesin eşit koşullara sahip olmadığı bir seçim sürecinden -ki burjuva

geyerek halka hayal kırıklığı reva görmekten başka bir anlam ifade etmez. Sonuç olarak halk, hâkim sınıflardan birini tercih etmek zorunda bırakılıp adeta faşist daireye hapsedilerek seçeneksizliğe mahkûm edilmektedir.

KARDEŞ ŞOVEN KARŞITLAR

14 Mayıs seçimlerinde ittifaklar/partiler Erdoğan'ın karşısında ya da yanında konumlanmalarına bağlı olarak ilerici/gerici sıfatlarına layık görüldüler. Bu yaklaşım ikinci tura da damgasını vurdu. Hâlâ aynı terane dillendiriliyor. Hangi sıfatı hak edeceğin kimin yanında duracağına göre değişiyor.

14 Mayıs seçim sonuçları kabaran milliyetçilik ve şovenizm dalgasını gözler önüne serdi. Bu durum yadırganmadı. Yukarıda dikkat çektik: hâkim sınıfların ilgili gerici söylemleri adeta masumlaştırılıyor. Yoksul emekçi halk milliyetçilik kuşatması altında. Bilinçlere gerici boka ediliyor. Kuşkusuz milliyetçi, şovenist söylem birinci turu önde tamamlayan Cumhur İttifakı'na özgü değildi. Milliyetçilik de şovenizm de hâkim sınıf ideolojisinin argümanları olarak Millet İttifakı'nın da tutkalıdır. Doğrudur Cumhur İttifakı bu konuda daha yeteneklidir; ama müesses nizamın temel

kolonlarından biri olan milliyetçilik birinci kliğin öz evladıdır. Erdoğan'ın sözcüsü olduğu ikinci klik rakiplerinin beslediği bu gerici söylemleri maharetle dillendirip rakiplerini birer vatan hainine dönüştürürken birinci kliğin temsilcisi ise halka gerici söylemin kendi öz evladı olduğunu anlatmak için türlü taklalar atmak zorunda kalmıştır. Seçimlerin ikinci tura kalmasının ardından Millet İttifakı şoven dile daha sıkı sarıldı. Yükselen milliyetçi rüzgârla yelkenlerini doldurup yol almak

için masaya vurup kanlı dışleriyle hırslıyorlardı.

Dikkat çekmekte fayda var: Hâkim sınıflar halk kitlelerinin duygularını, reflekslerini dağınık; ama sistematik olmayan düşüncelerini kendi lehlerine yontmakta pek mahirdirler. Anti emperyalist eğilimden devşirilip gerici bir kılıfa bürünen milliyetçilik buna iyi bir örnektir. Geniş halk kitlelerinde anti emperyalist reflekslerin güçlü olduğu su götürmez bir gerçektir. İşgal deneyimi yaşayıp kendi imkânlarıyla silahlı çeteleri örgütleyerek Kurtuluş Savaşı'nın kıvılcımını ateşleyen bir coğrafya söz konusu. Hâkim sınıflar bu eğilimi sınıf egemenliklerinin güçlü bir argümanına, silahına dö-

demokrasisinde dahi bu mümkün değildir; çünkü sermaye hiçbir şekilde seçimlere kayıtsız kalmaz-"halk iradesi"nin tecelli etmesini beklemek ayamazlıktır. Kuşkusuz bu gerçeğin farkında olan yalnızca biz değiliz; fakat olanaklardan yararlanmak için değil, devleti kimin yöneteceği hatta değişimin adresi olarak sandıkların işaret edildiği dahası kutsandığı günümüz koşullarında halkı her şeye rağmen sandıklara çağırarak, "iradesine" sahip çıkması için sandıklara sarılmasını beklemek onun iradesine dönük tüm bu müdahaleleri, iradesinin nasıl sınırlandırıldığı ve maniple edildiği gerçeğini önemsizleştirir. Demokrasiyi salt seçime katılıma ve sonuçlara indir-

Seçimlerin ikinci tura kalmasının ardından ATA İttifakı'nın adayı Sinan Oğan bir anda değerlendirildi. Kendini pazarlamaya hazır bu karakter bedavaya destek vermeyeceğini ilan etti. Ortağı Ümit Özdağ da ondan geri kalmadı. Bahçeli bunları "siyaseti at pazarına çeviren fırsatçı acizler" diye tanımlayıp kendisinin de yer aldığı burjuva siyasetini özetlemiş oldu. Bu karakterler salt kendilerine değil söylemlerine de değer kazandırdılar. Gerici hiç bu kadar masumlaşmamıştı! Abes bir durumla karşı karşıya olduğumuzun altını daha önce de çizmiştik. Oğan ve Özdağ'ı, diğer bir ifadeyle de onların söylemlerini değerli kılan sürece göz atmakta fayda var.

...
 Milliyetçilik ve şovenizm geniş halk kesimlerine hâkim sınıfların eliyle bu kadar rahat/pervasızca dahası sıradan bir şeymiş gibi zerk edilmemişti. Dahası demokratik hak ve özgürlüklerin savunucusu rolüne soyunan orta burjuvazinin reformist kanadının tüm renkleri Erdoğan'dan kurtulmak adına muhalefetin ilgili söylemlerini kulak ardı edip mücadeleyi seçimlerden sonraya havale etmektedir.
 ...

nüştürüp ilgili tavrı soysuzlaştırmışlardır. Sömürge, yarı sömürge yapıdan kurtulup yarı sömürge bir yapıya dönüşen Türkiye tarihi, halktaki anti emperyalist eğilimin hâkim sınıfların elinde yontulup devşirilerek nasıl da gerici bir silah olarak kullanıldığına ışık tutar. Düşmanlarla çevrili bir ülke algısı yaratıp halk kitlelerine kendilerini bağımsızlığın teminatı olarak pazarlayıp anti emperyalistçilik oynarken ekonomik bağımlılık da kararlılıkla sürdürülebilmektedir. Not düşmekte fayda var ki hâkim sınıflar ve tutarlı anti emperyalizm bir oksimorondur. Diğer taraftan da ezilen ulus ve azınlıkların hakları aynı söylem dillendirilerek gasbedilmekte, dahası hakları için harekete geçen ezilen ulus ya da azınlıklar dışarıdaki düşmanın içteki uzantısı/maşası olarak yaftalanıp hedefe konularak şovenizm körüklenmektedir. Milliyetçilik hâkim sınıfların en kullanışlı aparatı/örtüsüdür. Milliyetçilik uygun koşullarda şovenizme evrilen bir akımdır; çünkü şovenizm düşman tehdidine ihtiyaç duyar. "Tepenin Ardı" filminde anlatıldığı gibi mevcut ilişkileri korumak için bir yerlerde kimse farkında olmasa da bir düşman vardır ve sürekli tehdit yaratırlar.

TÜM MİLLİLİK AYNI YOLDA!

Orta burjuvazinin reformist temsilcilerinden Sol Parti, TKP gibi oluşumların Kürtlerle yan yana görünmemek için türlü taklalar atmaları ya da Kürtlerin haklarını talep etmelerini emperyalizmle ilişkili bir kışkırtma olarak tanımlamaları şovenist histeriye iyi bir örnektir. TİP aynı refleksi daha kıvrak manevralarla hayata geçirmektedir. EMEP, Kürtlerle yan yana durup özgürce ayrılma hakkını

da sonuna kadar tanımadan birlikte yaşamaktan dem vurmakta, nihayetinde ezen ulus burjuvazisinin çıkarlarını korumaktadır. Benzer eğilimlere küçük burjuva devrimci hareketlerde rastlıyoruz. Bu tablo şovenizm illetinin geniş halk kesimlerini etkisi altına aldığına delalettir.

Cumhuriyet İttifakı muhalefeti dış

güçlerin/emperyalistlerin piyonu olarak yaftalarken kendi bağımsız karakterlerinin kanıtı olarak İHA, SİHA, TOGG gibi projelere atıf yapmaktadır. Halk kitlelerinin milli duyguları bu projelerle körüklenip sermaye gruplarının çıkarları korunmakta sınıfsal çizgi silikleştirilmektedir. İHA, SİHA üreticisi Baykarlar'ın ya da TOGG bileşeni sermaye gruplarının hangi yabancı sermaye gruplarıyla ilişkili oldukları önemsizleştirilerek "yerli ve millilik" masalı anlatılıp geniş halk kesimlerine övünç duyacakları "atımlar" pazarlanmaktadır.

Millet İttifakı da siyasal iktidarı Rusya'nın güdümüne girip Körfez ülkelerinden para dilenir hale düşürmesine -bir zamanlar egemenlik altında tuttukları Arapların kapısında para dilenir hale gelmeyi içlerine sindiremiyorlar- dikkat çekerek esasta yabancıların çıkarlarını koruduklarına atıf yapmaktadır. Aynı muhalefet NATO politikalarına kararlılıkla dönüş açıklamaları yapıp ülkeye 300 milyar dolar yabancı sermaye getireceklerini de müjdelemektedir. Yani ekonomik bağımlılık haliyle politik bağımlılıkta ısrar! İşte muhalefetin ufku dahası bağımsızlıkçı karakteri!

Seçim sürecine damgasını vuran iktidarın LGBTİ+ ve Kürt karşıtlığı; muhalefetin de göçmen ve inceltilmiş Kürt karşıtlığı politikasıydı. Siyasal iktidar muhalefeti akıl almaz fantezilerle LGBTİ+cı ilan ederek yıpratmaya çalıştı. En kullanışlı argüman olan Kürt karşıtlığını bir an olsun dilinden düşürmeden tabii ki!

Millet İttifakı'nın seçim çalışmasında ise mültecilere ilişkin nefret söylemi adeta sıradanlaşmıştı. Örneğin Kılıçdaroğlu sınırdan kaçak geçişleri

işaret ederek "sınır namustur" dedikten sonra "vurun" anlamına gelen "gereğini yapın" çağrısı yapmıştı. Dahası Erdoğan'a kaybettirmek adına komprador burjuvazinin adayı Kılıçdaroğlu'nun da benzer performansı sergilemesi taktik olarak yorumlanıp temsilcisi olduğu sınıfa içkin olan ilgili söylemler en hafif ifadeyle yadırganmamıştır.

Muhalefet, göçmen karşıtlığı politikası ile geniş kitlelere dokunmaya çalışmıştır. Muhalefetin bu politikası hatırı sayılır bir kitlede karşılık bulmuştur. Seçim sonuçları da bu duruma işaret etmektedir. Göçmenler ülkedeki sorunların müsebbibi olarak hedef gösterilmiştir. Ülkedeki çürümüşlük adeta göçmenlerin yaşadığı sefalet görmezden gelinerek onların üstlerine yıkılmıştır. Dahası göçmenleri işgalci güçler olarak tanımlayan yorumlar sıradanlaşmıştır. Kuşkusuz bu propagandanın etkili olmasında göçmenlerin "her yerde" görülmesinin etkisi vardır. Evet her yerdeler çünkü yoksullar birbiriyle sokakta karşılaşır! Para ile vatandaşlık satın alanlar üzerinden ülkelerindeki savaştan kaçıp sefaletin girdabına sürüklenen milyonlarca göçmen nefret söylemlerinin hedefine oturtularak egemenler kendi günahlarını büyük bir ustalıklarla gizlemektedirler. Oysaki egemenler "ellerinde başkasının değil, kendi günahının kanını taşıyor" (Sophokles) ama suçu milyonlarca yoksulun sırtına yıkarak kendileri gibi yoksul olanların onlardan nefret duymasının tohumlarını büyük bir ustalıklarla zihinlere serpiştiriyor.

Seçimlerin ikinci tura kalmasının ardından Kılıçdaroğlu şovenist söylemlerinin dozunu artırmakla kalmamış bir Hitler artığı izlenimi veren Özdağ ile protokol imzalamıştır. Bu protokolün esas anlamı Ata İttifakı'na oy veren yüzde 5'lik faşist kesime, göçmenlere ve Kürtlere taviz verilmeyeceğini garanti etmektir. İlgili protokole göçmen karşıtlığı "insan haklarını gözetin" ifadesi eklenerek şirinleştirilmeye çalışılırken Kürtlerin iradesinin gasbedilmesi olan kayyım politikasına yasal kılıf giydirilmeye çalışılmıştır.

Yeşil Sol Parti ve HDP, Özdağ ile imzalanen protokole atıf yapıp yeni durumu değerlendirmek üzere toplanmış ve "tek adam" rejimini değiştirmek için sandığa eksiksiz gitme kararı almıştır. Kayyım politikasına son vereceklerini iddia ederek Kürtlerin

gönlünü çelmeye çalışan muhalefet, Özdağ'ın desteğini kazanmak için Kürtlerin taleplerini bir çırpıda buruşturup bir kenara atmakta bir sakınca görmemişlerdir. Kayyım politikasına giydirilmeye çalışılan yasal kılıf esasta faşist devletin sinir uçlarının ifadesidir. Çehov'un o ünlü sözleriyle hatırlatmak gerekirse "eğer ilk sahnede duvarda bir silah asılıysa oyunun sonunda o silah mutlaka patlar" sözleri kayyım politikasına giydirilmeye çalışılan yasal kılıfın Kürtlerin irade beyanına dönük kenara not düşülmüş bir tehdit olarak yorumlanmalıydı; fakat YSP/HDP Erdoğan'dan kurtulmak adına bu tehdide karşı daha güçlü sandığa gitme çağrısı yaptı.

Milliyetçilik ve şovenizm geniş halk kesimlerine hâkim sınıfların eliyle bu kadar rahat/pervasızca dahası sıradan bir şeymiş gibi zerk edilmemişti. Dahası demokratik hak ve özgürlüklerin savunucusu rolüne soyunan orta burjuvazinin reformist kanadının tüm renkleri Erdoğan'dan kurtulmak adına muhalefetin ilgili söylemlerini kulak ardı edip mücadeleyi seçimlerden sonraya havale etmektedir. Sandıkları işaret ederek demokrasiyi oy pusulasına sıkıştırmaya çalışan özellikle orta burjuvazinin reformist kesimleri muhalefet adayının tüm gerici söylemleri karşısında kulağının üstüne yatmıştır. Ne göçmen karşıtlığı ne de Kürtlerin kazanımlarına dönük saldırı politikasında kararlılık ifadeleri Erdoğan'dan kurtulmak adına görmezden gelinemez.

ADİL OLMAYANLARIN SEÇİMİNDE EN ADALETSİZİN ZAFERİ

Son satırlar kaleme alındığı saatlerde seçimler sonuçlandı. Erdoğan seçimi kazandı. Muhalefet adil olmayan bir seçim sürecinden yakınmaya başladı. Dahası seçimlerin kaybedilmesinde göçmenlerin etkisi sayısal verilerle desteklenmeye çalışılıyor. Demokrasilik oyunu, Kürtlere dönük saldırılarla kol kola göçmen karşıtlığı üzerinden, hâkim paradigmanın dışında kalan kesimlere dönük nefret söylemlerinin dozunu artırarak kitle tabanını güçlendirip müesses nizamı sahiplenme çağrısı ile hâkim sınıf klikleri tarafından ustalıklarla sahnelendi.

Emekçi halk kitlelerine sırtlarında tepinecekleri yeni egemenler seçmeleri için değil kendileri gibi olanlarla birleşip kararlılıkla mücadele etme seçeneği dışında gerçek bir kurtuluşun mümkün olmadığını anlatmak zorundayız.

TEK SEÇİM, ÜÇ HALK, AYNI TEKRAR: CUMHURBAŞKANLIĞI SEÇİMİ

14 Mayıs seçimlerinde yarım puan farkla yüzde 50'yi aşmayan Erdoğan, seçimin ikinci turunda yüzde 52 olarak tekrar cumhurbaşkanı seçildi.

Bu yazıda düzen siyaseti, kitlelerin eğilimleri ve durumu, Kürt Ulusal Hareketi (KUH) ve Emek ve Özgürlük İttifakı'nın seçimlerdeki konumlanışı ve boykot tavrımız üzerine dört ana başlık üzerinden seçim değerlendirmesi yapacağız. Yazı boyunca, seçimler üzerinden egemen-ezilen sınıfların ve buna paralel olarak da komünist-devrimci-ilerici güçlerin analizinin ne ölçüde yapılabileceği ve bu analizin ne kadar sağlıklı olabileceği sorusunu da saklı tutacağız.

DÜZEN CEPHESİNDE YENİ BİR ŞEY YOK

6 Şubat depremlerinden kısa bir süre sonra seçim sürecine, moda tabirle sath-ı mailine egemen sınıfların muhalif kliği Millet İttifakı içerisinde yaşanan aday kriziyle birlikte girilmişti. O andan itibaren depremler ve etkilediği şehirler hızlı bir şekilde terk edilmiş, muhalif kliğin yönetici unsurları depremin yıkıcılığıyla ellerini ovuşturup galibiyeti çantada keklik görmeye başlamışlardı. Öyle ya ekonomik kriz, siyaseti yönetememe girdabı, kutuplaşma siyaseti, toplumdaki hoşnutsuzluk ve üzerine deprem, Erdoğan iktidarının sonunu getirmeliydi ve getirecekti de. Bu "rasyonel akıl", halkımızın düzen siyasetinin muhalif kesimlerine destek vereninden devrimcilere, yurtseverlere sempati duyanına kadar ciddi bir kısmında olduğu gibi, muhalif "siyaset yapıcılar" da da barınıyordu. Bu yüzden CHP büyük bir siyasi iradeyle önce Kılıçdaroğlu'nun adaylığını kabul ettirdi ardından Akşener'in masaya dönüşünü sağladı ve patronun kendisi olacağını hissettirdi.

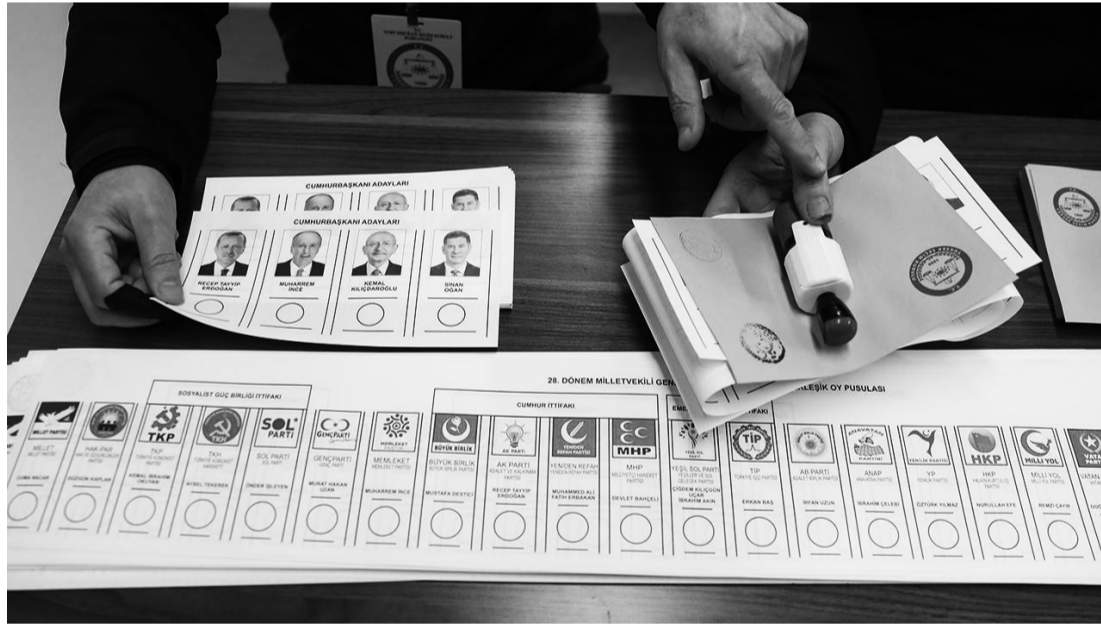
Kılıçdaroğlu'nun HDP ile yaptığı bir saatlik görüşme, HDP'nin koşulsuz desteği için yetmiş, 6 düzen partisinden oluşan Millet İttifakı'na HDP'nin yanı sıra TİP, TKP, Sol Parti vb. düzinelerce parti ve örgütten destek gelmişti. Bunun karşılığında Erdoğan MHP ve BBP'den sonra yanına Yeniden Refah Partisi'ni, HÜDA PAR'ı da almış, bu ziyadesiyle "aşırı sağda"

konumlanan ittifakını en son DSP ile soslamıştı. Millet İttifakı bileşenlerinin ve HDP'nin karşılıkları, karşı cephede Erdoğan önderliğinde toplanmıştı: İYİP'e karşı MHP-BBP, Saadet Partisi'ne karşı YRP, Deva ve Gelecek'e karşı AKP, CHP'ye karşı DSP, HDP'ye karşı HÜDA PAR, aldıkları oy nispetinin ötesinde yarattıkları etkiyle, kliğe karşı klik olarak ustalıkla konumlandırıldılar. Millet İttifakı bileşenleri Erdoğan'ın gazabıyla birleşmeye zorlanmış, HDP, "yeter ki Erdoğan gitsin" diyerek ittifakı desteklemiş ve reformist sol da bütün sekülerliğiyle amansız bir destek vermişti bu ittifaka. Bu gazaptan korunarak iktidara yürüme hamlesini "birleşe birleşe kazanacağız", "demokrasi şöleni" vs. söylemlerle meşrulaştırmaya çalış-

ten, yani Erdoğan'ın iktidara geldiği 2002 yılından bu yana, AKP'nin devlet politikalarında, her neyi tercih ediyorsa etsin, güçlü bir tutum takındığını görüyoruz. Örneğin çözüm süreci, faşist diktatörlüğün KUH ile kurduğu en sıcak ilişkileri içeriyordu. Bu durum liberal aklın demokratikleşme söylemiyle makyajlanırken devletin silahlı hareketle diyalog kurabilecek kadar gücünün yerinde olduğunu, bu hamlenin ciddi bir tasfiye dalgası barındırdığını görüyorduk. Çözüm sürecine hazırlanan Erdoğan'ın "Bütün milliyetçilikleri ayaklarımın altına aldım" sözünü hatırlayalım. Bu süreçte iktidardaki egemen klik, halk tabanında ciddi bir kesimi kendisine yedekli tutmaya devam ederken muhalif kliği ise hareketsiz bırakmayı başardı.

karşılaşıyoruz. Çok partili sisteme geçişle birlikte faşist diktatörlüğün iki klikte zuhur bulan siyasi temsiliyeti, CHP-DP ikiliğinde cisimleşti. Bu ikilikte egemen sınıfların bürokrasi ve ordu gibi aygıtlarını terk etmeyen CHP, halkın seçimler yoluyla seçtiği DP geleneğine darbeler indirirken 27 Mayıs'ın tabanını bir süre sonra devrimcileşecek olan gençlik oluşturuyordu. Her ne olursa olsun DP ve geleneğini seçmeye devam eden halk kesimleri ise cahil, köylü, alt tabakaydı. Önümüzdeki gerçek ise devletin baskı aygıtlarının müdahil olmadığı her koşulda halkın ciddi bir kesiminin DP geleneğine "evet" demesiydi. AKP bu geleneğin bir temsilcisi olarak kendini ve kitesini diri tuttu.

Bu tarihselliğin sınıfsal düzlemi, katmanlı olmakla birlikte berrak bir tablo çıkarıyor önümüze. Egemen sınıfların iki temel kliğinin dayandığı sınıfların aynı olduğunu biliyoruz. Bu sınıflar komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları sınıfıdır. Burada bürokrat kapitalizm vurgusunu da özellikle AKP'li yıllar adına vurgulamakta fayda görüyoruz. Yarı sömürge, yarı feodal ülkelerdeki üretim ilişkilerinin devletin egemen kliklerinin kontrolünde gelişmesidir bürokrat kapitalizm. Aslında yarı feodal özellikten kaynaklı kapitalist üretim biçimi son derece çarpık olan, sınıfsal ka-

salar da ortada ciddi bir tutarsızlık vardı. Öte tarafta HÜDA PAR paraziti dışında muazzam bir homojenlik hüküm sürüyordu. Erdoğan'ın "benden kaçan bana dönsün" siyaseti, AKP'ye küsen seçmenin ittifak dışına çıkarmaya çalışarak ittifak içi YRP, MHP, BBP hatta HÜDA PAR, DSP gibi alternatiflere yönelebileceğinin garantisini vermişti. Dost-düşman ayrımı bu cephede son derece berraktı. Muhalefetin tutarsız birlikteliği, koltuk kavgaları, masayı terk etme şovları ve KUH'un desteğine karşılık Kürt ulusundan, Alevilerden, azınlıklardan ve kıyı şeridi sekülerlerinden hiçbir beklentisi olmayan Erdoğan, yüzde 50-60 düzeyindeki kitleyi dost-düşman ayrımında yedekleyerek konsolide etme derdindeydi.

Erdoğan'ın hedeflediği halk kesimlerini ve seçim siyasetini tarihsel olarak iki döneme ayırabiliriz: Yakın tarih-

Diyalog hamlesinden dümen kırıp "fetih sürecine" girdiğinde, bu sefer KUH'un legal-demokratik ayağına diz çöktürme operasyonları yaptı, sınır ötesi işgal ve ilhak girişimlerini hızlandırdı. Bu süreçte muhalif kliği yine kendisine tabi kıldı. İşgal girişimlerine de dokunulmazlıkların kaldırılmasına da onay veren CHP kliğiydi. İşte bütün bu süreç, beş senede bir yapılan seçimlerin birkaç aylık kampanyalarla örülmediğini, beş senelik, on senelik, yirmi senelik birikimlere dayandığını gösteriyordu bize. Siyasi manevralarda muktedir olduğunu gösteren Erdoğan, bu sefer de MHP ile HÜDA PAR'ı yan yana getirmekte zorlanmadı. Muhalif kliğın "tutarlı teşhir" girişimleri ise etkisiz bir seda olarak kaldı.

Daha geniş bir tarihsel düzlemde, TC'nin kuruluşundan bu yana aldığımızda ise yine benzer bir tabloyla

tegorizasyonu iç içe ve net çizgilerle birbirinden ayrılmayan bir Türkiye'dir söz konusu olan. Bu çarpıklık içerisinde, kliğinden kopan Fethullahçıların mallarına doğrudan el koyan, düzen partilerinin "beşli çete" olarak adlandırdığı bir kesimi devletli hale getiren, yarı bağımlı özelliğın sonucu olarak ortaya çıkan güçsüz ve limitli sermaye kaynaklarını olabildiğince kendi kliğine yedekleyen ve ekonomi-politiğini bu temelden inşa eden bürokrat kapitalizm, muhalif kliği bu nimetlerden uzak tutarak, kendi kitesini iktidarla buluşturma hamlesine başvuruyor. Bu bağlamda ekonomik krizin hangi kesimleri ne kadar vurduğu, tencerenin ne kadar boş olduğu bir tartışma konusudur.

"Biz artık doktor dövebiliyoruz" söylemi bir ideolojik üst yapı ögesi olarak bu altyapının belirleniminde zuhur ediyor. Küçük-orta burjuvaziyi, beyaz

yakalıyı, aydın-sanatçı-entelektüel zümreyi, zanaatkârı saf dışı bırakıyor. Özellikle gündelik alışkanlıkları ve tüketim kodlarını bir bir darb ediyor. Meyhane, bar, restoran, sinema, tiyatro lüks haline gelirken sokağa çıkmamak ve evde kalmak halkın genel kabulü haline geliyor. Evde sabahtan akşama kadar açık bir televizyon var ve televizyonda egemen kliğin sınırsız propagandası işliyor. Kahve, cami, okul, devlet daireleri, askeriye, karakol, millet bahçeleri gibi sosyal alanlarda bu rıza üretimi devam ediyor. Moda tabirle milyonluk, on milyonluk yankı odaları üretiliyor ve orada konuşulan, üretilen her şey aynı mahallenin insanları tarafından katkı sunularak tekrar tekrar üretiliyor. Küçük burjuva lisans, yüksek lisans, doktora mezunu “yaşam tarzı” olarak adlandırıldığı tüketim alışkanlıkları elinden alınmış bir şekilde umutsuz ve bitap bir yaşamda sanal medyaya sarılıyor. Beyaz yakalılar hayat standartlardan memnuniyetsiz, egemen kliğin onlara bıraktığı birkaç mahallede mikro yankı odalarında hayat sürüyor. Altyapıda gerçekleşen bu kamplaşma, bize üstyapıda “kutuplaşma” olarak lanse ediliyor. Buna göre halkın seküler-muhafazakâr, aydın-cahil, kentli-taşralı gibi sosyal gruplar ve beraberinde gelen kimlikler üzerinden kutuplaştığı gibi bir sonuç çıkarılıyor. Egemen sınıfların iki kliği de işçi sınıfına hiçbir şey vadetmezken, ulusal çelişkiyi ön plana alan Kürt işçi HDP’ye, kendini muhafazakâr olarak adlandıran işçi AKP-MHP’ye, örneğin bir Alevi işçi de CHP’ye oy veriyor. Bütün bu düzlemde devrimci hareket, tarihsel ve sınıfsal durumun bir karşılığı olarak Kürt, Alevi ve seküler, kıyı şeridi ikiliklerinde kendi konfor alanını sürdürüyor. Kısacası egemen sınıfların klikler düzeyinde yürüttükleri sınıf mücadelesi, siyasi düzlemde hepimizi etkileyen toplumsal kamplar yaratıyor.

Seçim sürecine dönelim. Seçim kampanyaları boyunca Kılıçdaroğlu “bahar gelecek” konseptiyle vaat üstüne vaat açıklarken Erdoğan negatif bir kampanyayla, montaj ve yalanın bir hayli yoğun, anti terör temasının ağırlıklı olduğu bir içerikle, savunma ve otomobil sanayii üzerinden yürüttü kampanyasını. Muhalif düzen siyasetinin bayraktarı CHP’de bu montaj siyasetini ciddiye bile almaya gerek yoktu. Sonuçta kazan kaynamıyordu, tencerenin içi boştu, halk değişim istiyordu. Gerçekten de 14 Mayıs öncesi kampanyalarda iktidar olan Kılıçdaroğlu muhalefette ise Erdoğan varmış bir gibi hava vardı. Seçmen siyaseti nezdinde birbirinden haberi olmayan üç ana kamp olan sekülerler, muhafazakârlar ve yurtsever Kürtler, temsilcilerinin verdiği politik karar ve kitleleri harekete geçirme noktasın-

daki örgütlülük düzeyleri noktasında seçmeni ikna edebilecekti. Bu anlamda egemen klik olarak hegemonik-ideolojik gücü her ne olursa olsun zinde olan Cumhuriyet İttifakı, dünyanın en büyük halk hareketlerinden biri olan KUH ile örgütlülük noktasında yarış halinde diyebiliriz. Millet İttifakı ise “durum kötü, o yüzden kazanırız” tarzındaki deterministik yorumuyla, büyük şehirlerdeki dinamikler dışında halk gerçekliğinden alakasız bir şekilde sürdürdü politikasını.

On yıllardır kitle faaliyeti yürüten, halkın muhalif kesimlerini baskı aygıtlarıyla, sempati duyan kesimlerini ise hegemonik rıza üretim mekanizmalarıyla kendine yedekleyen Erdoğan, sandıktan sandığa birkaç aylık seçim kampanyaları dışında örgütlenemeyen ve sindirilmiş bir düzen muhalefeti karşısında, bir türlü rasyonel görünmeyen ve montajcı, yalancı olarak yaftalanan siyasi tarzıyla seçimleri kazandı.

UMUT VE HÜSRANIN TOPLAMI İSYAN ETMİYOR

Düzen cephesinde yeni bir şey yokken iki kliğin ortadan ikiye yardığı iki halk gerçekliğinde de bir değişim olduğunu söylemek güç. Muhalif kesimde seçim ritüeli bir kere daha ve hemen hemen benzer şekillerde cereyan etti. Halkımızın muhalif kesimi, her seçim olduğu gibi yeniden umutlandı, konsolide oldu ve seçimlere gitmek yolunda kendini örgütledi. Erdoğan’ın kaybetmesi için bu kez çok daha fazla sebep vardı ve zafer yakındı. Alınan mağlubiyetin ardından, özellikle ilk turda seçimlere hile karıştırıldığı kanısına vardı. Ardından muhalif kliğe sandıklara sahip çıkmadıkları için güvensizlik oluştu. Sandığı boykot edenler bir süreliğine güzeldi ve ikinci tura motive olmaya başladı. Hile yapıldığına dair inancın bu kadar yoğun olmasının sebebi kuşkusuz ki rakibin karakterinin ötesinde, Erdoğan’a bu kadar oyun verilmesine inanılmaması. Halkın ciddi bir kesimi, “saf kötülüğü” temsil eden bu cephenin hileden başka bu kadar oy toplama ihtimali olmayacağını düşünüyor. Seçimlere bulaşan şaibe inancının ardından yoksulların yiyecek ekmek bulamazken nasıl olur da Erdoğan’a oy verdiği, deprem bölgesinin nasıl iktidarı desteklediği, kadınların nasıl kadın düşmanları için sandığa gidebileceği şaşkınlığının ardından oy verenlerin bütün bu zulmü hak ettiği noktasında fikir birliği yapılıyor. İktidar sempatisini cephenin muhalif kliğe ve temsilcilerine “terörist” demesindeki toplumsal yabancılaşmanın kaynakları neyse, eğitilmiş-seküler-kentli ve bizim de doğal tabanımız olan muhalif kesim-

deki “AKP’li” tipoloji bir o kadar hayal ürünü, bir o kadar yabancılaşmış toplumsallığın tezahürü.

Muhalif kitlenin kentli seküler kesimi, bu sonuçlarla birlikte çok büyük hayal kırıklığı yaşıyor. Çoğu insan yurt dışına gitme derdine düşmüş durumda. “Yaşam tarzına” müdahale eden, kutuplaştıran, oy verdiği ittifakın “köprüden önceki son çıkışı” olarak nitelediği seçimlerde “tarihin en sağ ittifakını” kuran siyasi iktidarın ve temsilcisi olduğu halk kesimlerinin hiçbir zerresiyle temas halinde olmak istemeyen bu kesim, git gide içine kapanma ve kendi dar alanlarında hapsolme gerçekliği içerisinde. Tek istedikleri şey burjuva demokratik sınırlar içerisinde, rahatça yaşayabildikleri alanların yaratılması. Bu kesimin temsilciliğini, CHP’den TIP’e, İYİP’e ve hassasiyet edinilen konuya göre Zafer Partisi’ne kadar bir kesim üstleniyor.

Diğer tarafta ise muhalif kesimlerin “öcü” gibi gördüğü, Türk-Sünni ağırlıklı, muhafazakâr-milliyetçi olarak kodlanan bir kitleden bahsetmek mümkün. İç Anadolu, Karadeniz, Doğu Anadolu’nun bir kısmında ezici bir üstünlüğü olan bu kesim, büyük şehirlerde de seçimler nezdinde Millet İttifakı ile kafa kafaya bir durumda. Burada tasvir edilen bu karikatürün gerçekliği yansıtmadığı açık. Kuşkusuz ki düzen partilerinden beklediğini alamayan ve hiçbir partinin taraftarı olmayan, insani sosyal ilişkilerde düzen siyasetinin yarattığı kamplaşmaya alet olmak istemeyen; fakat beş yılda bir çeşitli saiklerle Erdoğan’ın altına evet mührünü basmaktan başka bir politik katılımın içinde olmayan bir “izleyici kitlesinin” varlığından söz etmek mümkün. Çoğu yoksul emekçi sınıflardan bu insanların yolunun devrimci hareketle ‘70’ler dışında çoğunlukla kesişmediğini söylemek abartı olmaz. CHP gibi kibir abidesi üstenci, faşist bir partinin buralarda örgütlenme ihtimali yok. Bunu düzenin egemen kliği dışında yapabilecek tek hareket devrimci hareket. Fakat tarihsel alışkanlıklardan ötürü bu kesimlerle hiçbir ilişkimizin olamadığı da bir gerçek.

Fabrikalarda faaliyet yürüten ve azımsanmayacak bir sempati toplayan Yeniden Refah Partisi’nin, AKP’ye mesafelenen halkın desteğini aldığından bahsediliyor örneğin. Ülke genelinde aldığı yüzde 3’lük oranı hangi mahallelerde topladığına bakmak gerekmez mi? MHP’nin sanayi bölgelerinde topladığı ilgiyi araştırmak gerekmez mi? AKP’nin yerellerde nasıl bir modelle çalıştığını, halkı hangi derecede ve hangi içerikte örgütlediğini incelemek önemli değil mi? Bunun

karşılığında örneğin TIP’in 1 milyonu bulan oyunun, esasta CHP’nin yüzde 50’nin üzerinde oy aldığı yerlerden oy topladığını görmek bize bir şey anlatmıyor mu?

Her iki kesimin de beş yıl boyunca doğru düzgün hiçbir politik-demokratik katılım sürecinin içerisine girememiş olması, sosyal kesişme alanlarının sınıra yakın olmasına paralel olarak, halkta anomaliye varan çarpıklıklarla dolu “karşı mahalleyi” tahayyül etme sorunlarıyla karşı karşıyayız. Bu iki kesimin birbiriyle barışması bizim ne derece meselemiz olmalı sorusu bir yana, daha yakın olduğumuz muhalif kitledeki yalnızlık, umutsuzluk ve hayatin bu kadar kapalı ve cehennem döndüğü yönündeki ele alışını dönüştürmek zorundayız. İktidarın yanı sıra halktan ciddi bir kesimin kendisine düşman olduğunu sanmak gerçekten de katlanılması zor bir yaşam formu çıkarıyor insanın karşısına. Bu hissiyatta olan insanlar, Kadıköy sınırlarından “lütfen buraya da gelmesinler” talebiyle çıkamıyor, çıktıklarında sudan çıkmış balığa dönüyorlar. Seçim dışı demokratik yolları uzun süredir tecrübe edememiş halkta isyan pratiği körelmiş durumda. Bunun yerine beş sene sonrasını beklemek ve bu sefer kazanmak daha tercih edilesi geliyor çoğu insana.

KÜRT ULUSAL HAREKETİ KİLİT ROLDEN ÇIKTI MI?

KUH, nüfuz ettiği alanlar, legal-illegal mecrada yarattıkları, örgütlediği kitleler, feda ve adanmışlık seviyesi noktalarından bakıldığında, dünyanın en büyük halk hareketlerinden birini oluşturuyor. Bu kudrette bir hareketin yanı başımızda olması ve bu hareketin filizlenmesinde mücadele geleneğimizin bir payının olması komünist-devrimci hareket için büyük bir şans. KUH sürdürdüğü kesintisiz mücadele pratiği ile legal-illegal ayrımını tekleştirmeye yakın bir noktaya kadar evrilmiş, illegal olanı legal meşru alana kadar sokmuş, legal alanı ise illegalin doğrudan sesi haline getirmiştir. Faşist diktatörlüğün son süreçte yürüttüğü kapsamlı savaş politikasına karşı her alanda çeşitli hamlelerle nefes almaya çalışmaktadır bu hareket.

HDP’nin varlığını ve yaptığı hamleleri bu nitelikte ele almak gerekir. Kuşkusuz ki egemen sınıflardaki klik değişimi, daha öz bir ifadeyle Erdoğan’ın şu veya bu şekilde iktidardan düşmesi, HDP’nin aldığı tavırdan da anlaşılacağı üzere KUH için elzem bir noktada duruyor. Bunun sebeplerini bu yazıda tartışmayacağız ve olgusal olana, KUH’un tüm güçleriyle bu isteği dile getirdiği gerçeğine yoğunlaşacağız.

Erdoğan'ın yenilmesi için HDP cumhurbaşkanı adayı çıkarmayacağını ve Kılıçdaroğlu'nu destekleyeceğini açıkladı. Bu, kuşkusuz ki iddialı bir hamle idi. Zira düzen siyasetine "kayıtsız şartsız" bir eklemleme riskliydi. Bu gerçekliğe rağmen HDP, Türkiye Kürdistanı'nda hâkimiyetinin olduğu alanlarda Kılıçdaroğlu'na en yüksek oranda oy veren illeri armağan etti. Meclis seçimlerinde oy oranında kayıp yaşayan HDP, milletvekili sayısında bölgede ciddi bir değişim yaşamadı. Bunun yanı sıra seçime katılım Türkiye ortalamasının 7-8 puan altındaydı. İkinci turda Kılıçdaroğlu'nun dümeni faşizmin sağına kaydırması, Özdağ'la ittifakı vs. gelişmeler de HDP'yi yolundan alıkoyamadı ve Kılıçdaroğlu'nu destekleme çağrısını yineledi. Kürt ulusu bölgede çağrıya kulak verdi; fakat ilk tura oranla sandığa gitmeyen sayısında 500 bin civarında bir artış yaşandı.

HDP'nin bu süreçten beklentisi, mecliste kilit rolde olmak ve Millet İttifakı'nın kazanmasına destek sağlamaktır. Kılıçdaroğlu'nun aday olarak belirlenmesinde de "kilit" bir rol oynadığını söylemek mümkün. Mansur Yavaş'ın adaylığının çok fazla dillendirilmemesinde de yine HDP'nin etkisi vardı. KUH'un doğrudan desteği, Erdoğan'ın antipropaganda bagajını genişletmişken, hareket bu anlamda kilit bir role gelmiş oldu. HDP'nin meşruluğu tartışıldı, aday çıkarmayan ve iradesini Kılıçdaroğlu'nun lehine donduran HDP ise her an hem Erdoğan tarafından hem de bu saldırılara düzen partisi olmasının doğası olarak karşılık veremeyen Kılıçdaroğlu tarafından marjinalize edildi. Seçim zaferinin ardından konuşma yapan Erdoğan'a "Selo'ya idam" nidalarıyla destek veren kitleler ya da seçim günü bir süreliğine önde görünen Kılıçdaroğlu'nun kazandığını düşünen kıdemli Halk TV yazarının "PKK'nin katılımı düşük olmasına rağmen kazandık deriz" tarzındaki yaklaşımı, KUH'un düzen siyasetinin ikili cenderesinde

sıkıştırıldığını gösterdi bize.

İkinci turda Oğan ve Özdağ'ın peşinden koşan iki kliğin yerinde HDP'nin de olabileceği ihtimali bu koşullarda ne işimize yarar, meçhul. Fakat HDP'nin ilk turda aday çıkarıp kendini korumaya alması, kendi kampanyasıyla kendi kitlesini konsolide etmesi ilkesel bir tutum olarak bile ele alınabilirdi. Bu bağlamda bölgede düşen katılımın ve oy oranlarının boykot cephesinin işine geldiğini söylemek de doğru değil. Zira bölgede çıkarını oy kullanmaktan yana tanımlayan bir önderliğin varlığı karşısında, komünist hareketin boykot çalışmasının da bölgede ilgi görmeyeceğini göz önünde bulundurursak, halkın bu iradeyi tanınması ve örgütlü tutumu sürdürmesi, bir çözülme olmaması anlamında önemli bir yerde duruyor. Buna paralel olarak, katılımın ve oy oranının düşüşünü, KUH'un faşist diktatörlük karşısında yaptığı manevraların kitlesinde bir yıpranma yarattığı üzerinden de açıklamak mümkün. Türkiyelileşme politikasının bir ürünü olarak ittifaka yüzünü dönen ve döndükçe de Batı'da ciddi oy kayıpları yaşayan KUH'un, varlığını kurumsallaştıran ezilen ulus milliyetçisi özellikler taşıyan devrimci dinamiğine geri dönmesi ve sarı-kırmızı-yeşil tonlarında sebat etmesi bu saldırı sürecinde ciddi bir kalkan görevi görebilir.

BOYKOTTA HAKLI, ELE ALIŞTA DARIZ

İlk turda yüzde 87 ve ikinci turda yüzde 84 ile Türkiye, seçimlere katılım oranının en yüksek olduğu ülkelerden birisi. Egemen sınıf temsilcileri bu durumu bir demokrasi şöleni olarak açıklayadursun, tablo bize tam tersini söylüyor. Grev, blokaj, gösteri ve yürüyüş, iş bırakma, forumlar örgütlenme, meclisler kurma, ifade hürriyeti vb. gibi demokratik hakları elinden alınmış halkımıza beş senede bir oy verme seçeneğinden başka hiçbir şey verilmiyor. Bu yoksunlukta halkımız, aylar öncesinden vereceği oya kitleniyor, seçim gündemi tek gün-

dem oluyor ve oylar veriliyor. Çaresizlik içinde iktidar değişimini bir tek güne ve bir kâğıt parçasına bağlayan emekçi kitleler, boykot tavrı alan kurumlara tepkiyle yaklaşıyor. Boykot tam olarak bu katılım oranının yüksekliğinden kaynaklı haklıdır. Beş senede bir yapılan seçimlerin dışında bu beş sene boyunca devletin her türlü ideolojik-hegemonik saldırısına maruz bırakılan halkımızın demokratik olmayan bir ortamda, demokratik olmayan bir yarışta elinde kalan tek seçenek oy vermek olduğu için boykot ediyoruz. İktidar partisinin bile bu koşullarda yerinden edilme ihtimalinin çok zor olduğu bir ortamı boykot ediyoruz. Düzen siyasetine bir milim bile yüzümüzü döndüğümüzde o girdabın içine girmemek için boykot ediyoruz. Kendi örgütsel-ideolojik saflığımızı korumak için boykot ediyoruz.

Boykot etmekte haklıyız fakat boykotun ele alışında darız. "Çözüm sandık değil devrim" derken, oy veren özellikle ileri kitlenin çözümü sandıkta gördüğünü mü düşünüyoruz? "Oy verme, oyuna gelme" derken yine ileri kitlenin kandırıldığını mı düşünüyoruz? Ya da tersten düşündüğümüzde, oy vermeyen yüzde 15'lik kesim boykotçu mu oluyor? Bu kesim çok politik olduğu için mi sandığa gitmiyor? Boykotu ele alışımızın oy verip vermemek üzerinden darlaşması, sanki halkımızın elindeki tek politik tavrı da onların elinden alıyormuşuz gibi hissettiriyor kitlelere. Boykotu seçim sürecine, halkın saflaşmasına kayıtsız kalmak gibi algıladıkça halktan kopuk apolitik bir yere savruluyoruz. Halkın oy verme eğilimlerini, umutsuzluğunu, taleplerini görmek durumundayız. Boykotu -me, -ma olumsuz eklerinden ziyade halkın yanında, onun oy verme eğilimini anlayan üretken bir çerçevede değerlendirebiliriz. Boykotu devrimle eşitlemek yerine, diğer demokratik hakların elimizden bir bir alındığı ve düzen siyasetinin muhalif kliğinin buna sessiz kaldığı üzerinden propaganda yönümüzü güçlendirebilir, siyasi hattımızı daha mikro, gündelik düzeyde, o demokratik alanların açılması noktasında ele alabiliriz.

Öte yandan tek hedefi sandığa gitmemek olan bir boykot tavrının, ikinci turda Kılıçdaroğlu'nu destelemekten vazgeçen KUH'un bir taraftarının bu tavrını devrimci ele almak gibi bir dogmatik yere kaydığını görmek gerekir. KUH'un çıkarları doğrultusunda ikinci turda desteğini sürdürmesini, Özdağ'la yapılan anlaşma üzerinden mahkûm ederek örgütsel kararı yok saymak liberal bir hamledir aslında. Dolayısıyla boykot şiarını duruma, koşula, mekâna ve hitap ettiği kitleye

göre çeşitlendirmek mümkündür.

Emek ve Özgürlük İttifakı içinde "tek adam rejimi"ni istemeyen fakat örgütsel geleneği de hâlâ düzen temsilcilerine oy vermemeyi salık veren hareketlerin mecliste oy, cumhurbaşkanlığında boykot tavrı tutarsız ve biçimsizdir. İttifakın aldığı Kılıçdaroğlu'nu destekleme kararına uyulmaması mı yoksa bu kararın ittifakın diğer bileşenlerine sorulmadan alınması mıdır daha kötü olan? Her koşulda bu tutarsızlık ileri kitlede ciddi bir kafa karışıklığı yaratmıştır.

SEÇİM SOSYOLOJİSİ, ÖRGÜTLENME MODELLERİ VE İHTİMALE

Sorunsallaştırmak istediğimiz esas mesele, seçimler üzerinden yapacağımız toplumsal analizin bizim işimize ne kadar yaradığıdır. Örneğin oy verme eğilimleri bizim çalışma alanımızı ve tarzımızı belirlememiz noktasında esaslı bir yerde mi durmaktadır? Seçim analizini sınıfsal analizimize ne kadar dahil edebiliriz? Oy verilen parti, sempati duyulan düzen partisi ve bu partilerin çalışma-örgütlenme tarzları bizi ne kadar ilgilendirmelidir?

Tüm bu sorular tartışıldıkça, çalışma tarzımızın ve kitle faaliyetimizin zenginleşeceği kanısındayız. Örneğin geri-orta-ileri kitle tanımlamalarımızın seçimlerde verilen oy tercihiyle ne derece ilgisi olduğu konusunu gündemleştirmek önemlidir. Öte yandan seçim süreci boyunca politize olan kesimlerin tespiti, eğilimlerin anlaşılması ve değerlendirilmesi de toplumsal analizimizi güçlendirecektir.

Her koşulda, seçimler üzerinden yaptığımız analiz ve tahminler özellikle AKP seçmenini tanımadığımızı gösteriyor. Her şeyden önce ülkenin yarısını oluşturan bu kitleyle bir derdimiz varsa, devrim için bu kitleye ihtiyacımız olacaksa, düşünüş tarzımız ve doğal olarak da yaşam biçimimizi yeniden ele almamız elzem bir noktada duruyor.

Gündelik yaşamda seküler, dini dışlayan, muhafazakâr olarak adlandırılan alanlardan uzak, Alevi kültürüyle şekillenmiş bir devrimcilik kuşkusuz ki bu alanlara tesir etmenin imkânsızlığını gösteriyor bize. "Yaşam tarzı" denen mefhumu görmezden gelemez. İbrahim'in kitleler arasına karışmak için taktığı kaskete benzer profiller yaratmalıyız. Belli bir alana sıkışmış alışkanlıklarımızdan kurtulup bu kesimi tanımak adına tarzımızı geliştirmeliyiz. Bu değişiklik, sanıldığının aksine o kadar da zor değildir. Pascal'ın dediği gibi: "Diz çökün, dua edin; inancınız!"

YUNANİSTAN SEÇİMLERİ 2. TURA KALDI

Yunanistan'da genel seçimler 21 Mayıs Pazar günü gerçekleşti. Seçimin sonuçlarına göre Miçotakis liderliğindeki muhafazakâr Yeni Demokrasi Partisi (YDP), oyların yüzde 40,8'ini alarak birinci, Aleksis Çipras liderliğinde SYRIZA (Radikal Sol Koalisyonu) ise yüzde 20,6 oranında oy alarak ikinci parti oldu. Sırasıyla "sosyal-demokrat" PASOK'un 11,46, Yunanistan Komünist Partisi (KKE)'nin 7,2, Milliyetçi Zafer Partisi'nin 4,5 oy olarak yüzde 3 barajını aşabildiği seçim sonuçlarının ardından 300 sandalyeli Yunan parlamentosunda gerekli olan 151 sandalye çoğunluğu sağlanamadı. Seçim sonuçlarının ardından Cumhurbaşkanı Katerina Sakelaropulu tarafından hükümet kurma görevi verilen Kıryakos Miçotakis, 146 milletvekili ile meclis çoğunluğunu sağlayamadığı için herhangi bir koalisyon hükümeti kurmaya da yanaşmayarak görevi kabul etmedi. SYRIZA ve PASOK'un da koalisyon için gerekli şartların bulunmadığı gerekçesiyle hükümeti kurma görevini iade etmelerinin ardından seçimler yenilenecek. İkinci seçimlerin 25 Haziran'da gerçekleşmesi bekleniyor.

21 Mayıs'ta gerçekleşen seçimlerde katılım oranı yüzde 60,7 olurken (Yunanistan'da anarşistler seçimi boykot etti) seçim sonucu herkes açısından sürpriz oldu. Nitekim genel ekonomik ve siyasal konjonktür etrafında şekillenen seçim çalışmaları kapsamında kamuoyu araştırmaları Yeni Demokrasi ile SYRIZA'yı başa baş bir çekişme halinde gösterirken iktidardaki Yeni Demokrasi yüzde yirmilik bir farkla birinci parti seçildi.

Seçim öncesi kazanma olasılığı düşük görülen YDP seçim kanununda değişiklik yaparak rakiplerinin birinci parti olarak çıkma olasılığına karşı kimi adımlar atmıştı. Seçimden önce düzenlenen yeni seçim yasasıyla birinci olan partiye verilen artı 50 sandalye kuralı yeni bir yasayla değiştirilmişti.

Yunanistan seçimleri öncesinde özellikle kimi gelişmeler YDP'nin yenilgi yaşaması olasılığına işaret etmekteydi. 2009-2017 yılında boy veren derin ekonomik kriz görece stabil seyretti. Fakat bu durum zamanla yavaş yavaş tersine döndü ve kriz belirtileri yeni-

den hissedilmeye başladı. Bununla birlikte mart ayında, Selanik'te gerçekleşen ve 57 kişinin yaşamını yitirmesiyle sonuçlanan tren kazasının ardından ülke genelinde gerçekleşen toplumsal tepkiler, yine eğitim ve sağlık alanına ayrılan bütçenin yetersizliği nedeniyle gerçekleşen ve on binlerin sokaklara çıktığı genel grevler Yunanistan'da Miçotakis'in yeniden kazanamayacağına dair ipuçları vermekteydi. Ancak Miçotakis hükümetinin karşısında, daha önce kötü bir deneyim yaşatmış SYRIZA vardı ve ülke onun döneminde kimi kötü kredi anlaşmalarını da içeren derin bir eko-

nomik krize sürüklenmişti. "Büyük değişim" sloganlı seçim çalışmalarının kitleler nezdinde bir karşılık bulmaması beklenmedik olmadı!

Yunanistan'da devrimci dinamiğin güçlü bir damarı olmasına rağmen alternatif politikalarla umut olabilecek bir çalışmanın zayıflığı da kitleler nezdinde var olanla devam kararına yol açmıştır.

Sistem partileri dışında revizyonist Yunanistan Komünist Partisi'nin bir önceki seçimlere oranla yüzde 2'lik bir oy artışı sağladığı göz ardı edilmemelidir. Yanı sıra seçimlere bir önceki turda Marksist-Leninist Yunanistan Komünist Partisi (M-L KKE) ile ortak giren Yunanistan Komünist Partisi (marksist-leninist)'in de tüm olanaklılara rağmen oy oranını artırdığı görülmüştür.

Yaklaşık yüzde 40'lık bir kesimin san-

diğa gitmediği bu seçim ortamında Yunanistan seçimlerini emperyalistlerin politikalarından bağımsız değerlendirmek elbette mümkün değildir.

Özellikle dünya genelinde yükselen milliyetçi-muhafazakâr dalganın da etkisiyle şekillenen Yunanistan seçimleri ABD-AB'li emperyalistlerin bölgedeki konumlanışı ile yakından alakalıdır. YDP hükümetinin AB ve NATO politikalarına sadık kalması ve memorandum (kredi anlaşmaları) anlaşmalarını devam ettirmesi hem AB hem de ABD-NATO tarafından destek görmesini sağladı. Bununla birlikte Doğu Akdeniz ve Balkanla-

Yine Türkiye'de seçim süreçlerinde ya da ihtiyaç duyulduğunda propaganda malzemesi haline gelen Yunan düşmanlığı, Yunanistan'da bu seçim süreci boyunca özellikle Miçotakis tarafından Türk düşmanlığı biçiminde hayat buldu. Bu düşmanlığın(!) ne derece tetikleneceği ya da dengede tutulacağı emperyalistlerin bölgeye yönelik politikasıyla direkt bağlantılıdır. Neticede hem Türk hem de Yunan egemen sınıflarının temsilcilerinin ipleri emperyalistlerin elindedir.

İlk turda oluşturulamayan hükümet, 25 Haziran'da gerçekleştirilecek olan ikinci seçimle belirlenecek. Yunanistan seçim yasasına göre ikinci turda birinci olan parti, yüzde 25 ve üstü oranında oy almak kaydıyla 25-50 arası artı sandalye almaya hak kazanacak. Buna göre Miçotakis liderliğindeki YDP, ikinci turda hükümet kurma hakkını kazanabilecek. Ancak seçimlerin ardından tüm dünyada durdurulamayan ekonomik krizin ve bununla beraber kimi demokratik hakların tırpanlanmasına yönelik hamlelerin gerçekleşeceği de kesindir. Nitekim Yunanistan'da kimi yeni yasalarla tırpanlanmaya başlayan hak ve özgürlükler bunun işaretleri olarak görülebilir.

Sonuç olarak; Yunanistan Komünist Partisi (marksist-leninist)'in değerlendirmesinden kısa bir kesitle bitirebiliriz.

"21 Mayıs seçim sonuçları önceki süreç içinde biçimlenen siyasal ve toplumsal durumun bir sonucu olarak ortaya çıkmıştır. Siyasal güç dengelerinin bir yansıması olmuştur. Halkın ihtiyacı olan ile ortaya çıkan sonuç arasındaki uyumsuzluğun sandıkta açıkça ortaya çıkışı halka mal edilemez! Bu 'uyumsuzluk' yani emekçi halk ile gençliğin sistemin politikalarından ve onun güçlerinden ayrıştıran sınıfsal uçurum, bu sonuçlar ile ortadan kalkmadığı gibi bundan sonraki süreçte de varlığını koruyup gelişmelerin belirleyicisi olacaktır. Halk ve gençlik burada ve hakları olan işe ve yaşama ihtiyaç duymaktadır. Sosyalizm ve bağımsızlık hedefi doğrultusunda devrimci perspektifle koşulların oluşturulmasına ihtiyaç duymaktadırlar."

ra yönelik politik konumlanışın AB ve ABD'li emperyalistlerin çıkarları doğrultusunda şekillenmesi de bu desteğin güçlenmesine yol açan etmenlerdi. Milliyetçi dalganın yükselme eğilimine paralel Türkiye-Yunanistan arasındaki dalaşın temel konusu olan Ege ve Akdeniz krizini de kullanan YDP'nin Türkiye'deki seçimlere paralel bir çalışma yürütmesinin de sonuçlarda etkili olduğu söylenebilir.

Ortadoğu ve Afrika'dan mültecilerin yoğun olarak geldiği ülkelerden olan Yunanistan'da Miçotakis, mülteci düşmanlığını da kullanarak propaganda çalışması yürütürken Türkiye'de olduğu gibi Yunanistan'da da istikrar argümanı, ekonomik-siyasal gelişmelerin aksine kitlelerin tutum belirlemede etkili oldu. Karşısında güçlü bir muhalefetin olmamasının da avantajıyla istikrar ve gelişim propagandasının kitlelerde belli bir karşılık bulduğunu söylemek gerekir.

Hasta tutsak Kamil Turanlıoğlu ölümsüzleşti

Hapishanelerde tutsaklara yönelik saldırılar, hak ihlalleri, infaz yakmaları devam ederken şüpheli şekilde ölüm haberleri de gelmeye devam ediyor.

Geçtiğimiz aylarda Kandıra Hapishanesinden Elâzığ 2 Nolu F Tipi Hapishanesine sürgün edilen MKP dava tutsağı Kamil Turanlıoğlu ölümsüzleşti.

Hapishane idaresi tarafından Turanlıoğlu'nun kalp krizi geçirdiği iddia ediliyor. 16 Mayıs'ta hastaneye kaldırılan Turanlıoğlu annesi ile yaptığı telefon görüşmesinde gayet iyi olduğunu bildirirken telefon görüşmesinden kısa bir süre sonra aile hapishane idaresi tarafından aranarak çocuklarının öldüğü bilgisi verildi.

Turanlıoğlu gerilladayken çatışma esnasında ayak bileğinden aldığı kurşun yarası ve şubede gördüğü ağır işkenceler sonucu bir bacağını kaybetmişti. 20 yıllık tutsaklık yaşamı boyunca tedavisi engellenen Turanlıoğlu, tüm girişimlere rağmen tahliye edilmedi.

KAVGADA

ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Cahide Karakaş: Siverek doğumlu olan Cahide Karakaş silahlı mücadele içinde aktif görev alır. Ailesinin İstanbul'a göç etmesinin ardından örgütlü ilişkisini burada devam ettirmiştir. Proletarya Partisi'ne yönelik bir operasyonda gözaltına alınan Cahide Karakaş, Urfa işkencehanelerine götürülerek yoğun işkencelere maruz kaldı ve bu işkenceler sırasında cinsel saldırıya uğradı. Tutuklanarak Diyarbakır Zindanına götürülen Cahide Karakaş bu alandaki direniş içerisinde de yer almıştır.

1983 yılında hapishaneden tahliye edilen Karakaş, yoğun işkenceler ve cinsel saldırının yarattığı tahribatı daha fazla kaldıramayarak 5 Haziran 1984 yılında yaşamına son vermiştir.

Mehmet Kalkan: 1952 Dersim Hozat Buzlupınar köyünde dünyaya gelen Mehmet Kalkan (Metin) İstanbul'da Cevizli Tekel Yedek Parça Fabrikasında işçi olarak çalıştığı fabrikada örgütlenme çalışmaları yapar.

Mehmet Kalkan, 14 Haziran 1987 yılında Diyarbakır'da işkencede ser verip sır vermeme geleneğinin sürdürücüsü olarak ölümsüzleşir. Ölümsüzleştiğinde Proletarya Partisi militanıydı.

Ramazan Bayat: 1951 doğumlu olan Ramazan Bayat, TEK (Türkiye Elektrik Kurumu) işçisidir. 1989 yılında çalıştığı departman dışında bir işte görevlendirilmiştir. Fatih'te bulunan Draman İmam Hatip Lisesi'nin önündeki yeraltı elektrik kablolarının onarımı sırasında hiçbir güvenlik önlemi sağlanmadan çalıştırılan Ramazan Bayat, bu sırada yaşanan iş cinayetinde yaşamını yitirmiştir.

Naki Göksu: Malatya doğumlu olan Naki Göksu (Ünal), Proletarya Partisi'yle 1988-89 yıllarında üniversiteyken tanışır. Okulda gençlik faaliyetine aktif bir Komsomol militanı

olarak katılır. Cesur, gözü pek oluşunun yanı sıra askeri yönüyle de öne çıkar. Komsomol'un açtığı "Komünist Gençlik Gerilla Cephesine" kampanyasına ilk yanıt verenlerdendir.

Gerillalığı üst üste çatışmalarla başlar. Haziran 1991'de Proletarya Partisi'ne bağlı gerilla birliği düşmanın pususuna düşer. Çıkan çatışma on saat sürer. Naki yaralanır ve birlikten ayrı düşer. Bir gün sonra yaralı olarak bir köye gider ve orada tekrar pusuya düşer. Yaralı halde son mermisine kadar savaşır ve sağ olarak düşmana tutsak düşer. Göksu'yu yaralı haliyle Mazgirt'e bağlı Ataçınar köyüne getiren düşman, köylülerin önünde yoldaşlarının yerini söylemesi ve pişmanlık getirmesi amacıyla işkence yapar. Değil sır vermek, en ufak bir tereddüt göstermeyen Göksu, düşmanı acze düşürür. Onlarla alay eder, yoldaşlarına zaman kazandırır ve halka propaganda yapmaya çalışır. Zavalı duruma düşen binbaşı orada köylülerin gözü önünde Naki Göksu'yu 8 Haziran 1991 tarihinde kurşuna dizer.

Yıldız Çiçek: 1968 Dersim Merkez'e bağlı Gevrek köyünde dünyaya gelen Yıldız Çiçek (Kinem), 1989 yılında Proletarya Partisi saflarında gerillaya katıldı. 1991'de parti üyesi olan Yıldız Çiçek, 1992 baharında Artvin'e atanan gerilla birliğinin komutanlarındandı.

Artvin Şavşat'ta 1 Haziran 1992'de bir ihbarcının verdiği bilgiler üzerine düşman, içlerinde Yıldız Çiçek'in de bulunduğu bir gerilla birliğini kuşatır. Sayıca ve silah bakımından oldukça cılız olan gerilla gücüne karşılık yüzlerle ifade edilen düşmana karşı verilen kahramanca direniş saatler boyu sürer. Çatışmada Komutan Kinem şehit düşer; ama yoldaşları çatışmayı sürdürerek çemberi yarmayı başarırlar.

Bu çatışmada sevinci kursağında kalan ve umduğunu bulamayan kontrgerilla şefi Mehmet Sezbillabban tepkisini askerlerine "Beni Şavşat halkına rezil ettiniz" diyerek gösterir ve bu hırsıyla Yıldız Çiçek'in cansız bedenini kendi askerlerine ve Şavşat halkına teşhir eder. Çırılçıplak dolaştırılan Kinem'in cesedine aşağılık küfür ve hakaretler yağdırır.

Hıdır Doğan: Dersim Hozat Alancık köyü doğumlu olan Hıdır Doğan (Tekin-Cengiz) İstanbul'da şehir askeri alanında görev yaparken partisinin çağrısını hiç tereddütsüz kabul ederek 1991 yılında özlemini duyduğu memleketinin dağlarının kartalı olur.

Hıdır Doğan, 6 Haziran 1992'de Dersim Zimek'te 2000 kişiye yakın TC askeriyle 40 kişilik Halk Ordusu gerillalarının iki gün süren çatışması sonucunda ölümsüzleşti. Proletarya Partisi'nin ileri militanı ve Halk Ordusu savaşçısı olan Hıdır Doğan yoldaşlarının ve Hozat halkının hazırlamış olduğu görkemli cenaze töreniyle toprağa verildi. Cenaze günü kepenk indiren esnaf, devletin tüm baskılarına rağmen cenazeye eksiksiz olarak katıldı.

Ahmet Kargın: 1963 Dersim-Ovacık Tatuşağı köyü doğumlu olan Ahmet Kargın (Mehmet Zeki) Proletarya Partisi'ne sempati duyarak Halk Ordusu'na katılmıştır. Ahmet Kargın, Erzincan Ergani yöresinde para almaya gittikleri bir yerden dönerken konakladıkları sırada Erdal Aslan adlı bir hain tarafından Haziran 1992'de katledilir.

Ahmet Kargın ölümsüzleştiğinde Proletarya Partisi militanı, Halk Ordusu mıntıka komutanlarındandı.

Zülfü Yıldız: 1953 Elâzığ Karakoçan'da dünyaya geldi. Ailesinin içinde bulunduğu ekonomik nedenlerden dolayı İstanbul'a göç ettiler. Tüm Maden-Sen'de örgütlü faaliyet yürüten Zülfü Yıldız, bu süreçte Proletarya Partisi'nin düşünceleriyle tanışır. Zülfü Yıldız, 12 Eylül AFC dönemindeki tutsaklığının ardından yurtdışına çıkar. Orada da bulunduğu her alanda verilen her görevi layıkıyla yerine getirir. Zülfü Yıldız, 8 Haziran 1993 tarihinde geçirdiği kalp krizi sonucunda yaşamını yitirir.

Ramazan Kılavur (Kılavuz): 1959 Urfa Siverek doğumlu olan Ramazan Kılavur, 1975 yılında Proletarya Partisi'nin düşünceleriyle tanıştı. Siverek'te toprak ağalarına karşı silahlı mücadeleye katıldı. 1980 AFC'si döneminde Siverek'e göreve giderken tutsak düşerek Diyarbakır Zindanında ağır fiziksel ve psikolojik işkencelerden geçirildi.

4 yılı hücrede olmak üzere 11 yıl tutsak kaldı. Çıktığında bu koşulların yarattığı tahribatlar nedeniyle 1996 yılında Batı Avrupa'ya gitti. Mücadlesini burada devam ettiren Ramazan Kılavur, bir yandan da tecrit koşullarının ruhunda yarattığı izleri silebilmek için tedavi görmeye başladı. Ancak yaşadıklarının etkisi ile ağır darbeler almıştı. Ramazan Kılavur, 3 Haziran 2001'de İsviçre'nin Luzern kentinde yaşamına son verdi.

Hasan Ataş: 1990 Hatay-İskenderun doğumlu olan Hasan Ataş (Şerzan) aslen Dersim-Mazgirt'e bağlı Pulan (Otlukaya) köyündendir. Hasan Ataş 2009 yılında İzmir'de üniversitede okuduğu dönemde, Komsomol saflarında örgütlenmiştir. 2010 yılı haziran ayında Halk Ordusu saflarına katılmıştır. Gerilla yaşamında emekçiliği, fedakârlığı ve zor zamanlarda görev alma isteği ile öne çıkmış, her türlü zorluğa rağmen mücadeleyi sürdürme ısrarında olmuştur. Birçok eylem çalışmasında görev alan Hasan Ataş, 12 halk savaşçısının ölümsüzleştiği 24 Kasım 2016 operasyonunun ardından görev ve sorumluluk alma çağrısına tüm benliğiyle yanıt olmuştur.

2 Haziran 2020 tarihinde Dersim Ovacık'a bağlı Büyükköy-Hacıbirim mezarı yakınlarında saat 19:45 sıralarında Halk Ordusu'na bağlı bir gerilla birliği, düşman güçlerinin pususuna düşmüştür. Açılan ilk ateşin ardından gerillalar ile düşman güçleri arasında çatışma başlamış, bu çatışma sırasında Hasan Ataş ölümsüzleşmiştir.

Kitlelerle güçlü bağlar kuran Hasan Ataş, yazdığı şiir, anı-anlatı ve öykü çalışmalarıyla da gerilla alanını en canlı haliyle kitlelere taşımasını bilmiştir. Hasan Ataş ölümsüzleştiğinde Proletarya Partisi ileri militanı ve Halk Ordusu birim komutanlarındandı.

ganiyla coşkulu şekilde selamlandı. Sempozyumun ikinci oturumu "BPKD, Yarattığı Komünist Önderler ve Modern Revizyonizmle Mücadele" başlığında sunumlarla gerçekleştirildi. Bu başlıkta da Türkiye, Almanya, Peru, Brezilya, Finlandiya, İspanya, Kolombiya, Filipinler, Avusturya ve Fransa'dan katılımcılar sunumlar gerçekleştirdi.

BPKD'nin Uluslararası Komünist Hareket içindeki etkinliğinin ülkelerdeki komünist partiler içinde de bir dizi tartışmayı açığa çıkardığı Mao'nun "büyük tartışma" direktifinin Peru'da Gonzalo, Filipinler'de Sison, Türkiye'de İbrahim Kaypakkaya ve Hindistan'da Mazumdar tarafından etkin bir anti revizyonist mücadeleye dönüştürüldüğüne değinildi. Bu sürecin kendi önderlerini yarattığı-

nı ve bunun da ülkelerdeki Halk Savaşlarını geliştirdiğine vurgu yapıldı. Katılımcılar BPKD'nin kendi ülkelerindeki komünist parti ve örgütleri nasıl şekillendirdiğine dair tarihsel bilgilendirmelerle katkılar yaptılar. Bu tartışmalarda tüm önderlerin modern revizyonizmle ve onun somut görüngüleriyle güçlü bir mücadele hattı ortaya koyduklarının altı çizildi.

İki gün süren ve birçok ülkeden MLM örgüt ve partinin katıldığı sempozyum güçlü enternasyonal coşkuya sahne oldu. Sempozyum İbrahim Kaypakkaya'yı selamlayan sloganlar ve devrim andının söylenmesi, "Yaşasın Enternasyonal Dayanışma", "Yaşasın Halk Savaşı" sloganlarının hep bir ağızdan atılmasıyla son buldu.

DOSTUN ANASI: TOPRAK!

...
Yıllardır
hâlâ yürüyor aramızda!

Görmüyoruz!
Duymuyoruz!
Bilmiyoruz!
Oysa;
her sabah
her akşam katli onların
dostların, çocuklarının...
Her öğün;
ahı soframızda
yine, onların!

Yürümekte hâlâ
mahşeri kalabalığın ortasında
aramızda
bir kadın
dostun anası toprak...
Ve
sessiz bir çığlık;
ardında onun...
Sen!
Bakma sağa sola
Sen!
Türk burjuvazisi
iki elim yakanda
senin!

Bir dönem
kadehlerine doldurdun kanımızı
masallarında İngiliz lordlarının
Fransız beylerinin.

Kanı hâlâ ellerinde
Adanalı işçilerin
köylülerin
komünistlerin sonra...

Sen!
Türk burjuvazisi
şaklabanı oldun bir vakit
balolarında Alman emperyalizminin.
Kanı suratında hâlâ
Ermenilerin, Rumların, Ezidilerin
ve benim.
Sen!
Sana diyorum!
Türk burjuvazisi
epeydir köpeğisin
kapısında Amerikan emperyalizminin
dişlerinin arasında
salyalarına karışıyor hâlâ
kanımız bizim
Sen!
Türk burjuvazisi
iki elimiz yakanda
unutma!

Sessiz bir çığlık
ardında onun!

Kardeşlerim benim
Türk işçileri,
köylüleri,
emekçileri...
Sizler
kardeşlerim benim
açın gözlerinizi, kulaklarınızı
sizler
kardeşlerim benim.
Bilin ki;
esarettten kurtulmadıkça ben
sancılanacak
her gece
her gece
etiniz sizin!
Ve
ortak dünyamızın düşü
hep uzak kalacak bize.
2017

Komünist önder İbrahim Kaypakkaya uluslararası sempozyumla anıldı

Komünist önder İbrahim Kaypakkaya katledilişinin 50. yılında Avusturya Viyana'da gerçekleştirilen yürüyüş ve uluslararası sempozyumla anıldı. Partizan'ın örgütlediği ve EKB'nin (Enternasyonal Komünist Birlik) de destek verdiği etkinliklere ilgi yoğun oldu. Viyana'da gerçekleştirilen ve iki gün süren etkinliklerde İbrahim Kaypakkaya'nın çizgisinin uluslararası komünist hareketle olan ilişkisine vurgular öne çıktı. Enternasyonal ruh ve coşkunun öne çıktığı sempozyuma Brezilya, Peru, İsveç, Norveç, İspanya, Finlandiya, Kolombiya, Almanya, Avusturya, Filipinler ve Fransa'dan enternasyonal delegasyon ve MLM örgütler katıldı.

"Ölümsüzlüğünün 50. Yılında Komünist Önder İbrahim Kaypakkaya" başlıklı sempozyumun ilk günü Viyana'da yapılan yürüyüşle başladı. Yürüyüş korteji Kaypakkaya pankar-

tıyla alandaki yerini alırken kortejde EKB ve TKP/ML bayrakları taşındı. Stephenplatz'da başlayan yürüyüş kitlenin ilgisi yoğun olurken yürüyüş boyunca sık sık "Önderimiz İbrahim Kaypakkaya", "Yaşasın Enternasyonal Dayanışma", "Yaşasın Partimiz TKP/ML, TİKKO, TMLGB", "Marx, Engels, Lenin, Stalin, Mao Viva, Viva, Viva!" sloganları atıldı. Yürüyüş antlar eşliğinde son bulurken kitle ve enternasyonal katılımcılar sempozyumun başlayacağı alana geçti.

Sempozyum, tüm ülkelerin katılımcılarının hep bir ağızdan söylediği "Enternasyonal Marşı" ile başlatıldı. Marşın ardından devrim, demokrasi ve komünizm şehitleri anısında bir dakikalık saygı duruşu gerçekleştirildi. Arkasından TKP/ML-MK'nın gönderdiği mesaj okundu. Mesaj kitle tarafından coşkuyla karşılandı ve selamlandı.

Mesajdan sonra sempozyumun ilk oturumu başladı. İlk oturumda Türkiye, Almanya, Peru, Brezilya, Finlandiya, İspanya, Kolombiya, Avusturya'dan katılımcılar "İbrahim Kaypakkaya'nın Enternasyonal Önemini" başlığında sunumlar gerçekleştirdi.

"KAYPAKKAYA ÇİZGİSİ REFORMİZME VE REVİZYONİZME KARŞI ETKİN MÜCADELE İLE ŞEKİLLENDİ"

Birinci oturumda İbrahim Kaypakkaya'nın komünist çizgisinin şekillendiği tarihsel koşullar, bu koşullar içerisinde Maoizm'in önemine vurgular yapılırken İbrahim Kaypakkaya ile birlikte Sison, Mazumdar ve Gonzalo'nun da benzer bir süreçten geçtiğine değinildi. İbrahim'in düşüncelerinin şekillenme sürecinin aynı zamanda revizyonizme ve reformizme karşı mücadeleyi de içerdiğini vurgulayan

katılımcılar bu noktada İbrahim'in güçlü bir hat çizdiğine değindiler. Bu mücadele sürecinde İbrahim'in aynı zamanda berrak bir örgüt çizgisinin de olduğu vurgulanırken TKP/ML'nin bu bilinç sonucu ortaya çıktığının altı çizildi. İbrahim'in düşüncelerinin ölümünden sonra da ardılları tarafından etkin bir mücadele ile savunulduğu belirtilirken bugün partisinin tüm iç ve dış saldırılara karşı devrimci mücadelede sebat ettiği, bunun da İbrahim'in çizgisinden beslendiğine vurgu yapıldı.

Sempozyumun ilk günü Zen Erbane Grubu'nun coşkulu ezgileri eşliğinde son buldu.

Sempozyumun ikinci günü, EKB'nin gönderdiği mesajın okunmasıyla başladı. Gönderilen mesaj "Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi" slo-

yazının devamı 23. sayfadadır

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!

OKU OKUT!

[yenidemokrasi1](#)

[ydemokrasi11](#)

yenidemokrasigazetesi@gmail.com

[yenidemokrasi](#)

[yenidemokrasi32.net](#)

Özgür Gelecek İçin **Yeni Demokrasi Gazetesi** Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tuba Apaydın Yayın Türü: Yaygın Süreli

Yönetim Yeri: Kamer Hatun Mah. Al Hatun Sok. No:6 Daire:3 Beyoğlu/İstanbul İletişim: 0212 534 54 76- yenidemokrasigazetesi@gmail.com

Baskı: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok, 1 Kat, No: 349 Zeytinburnu/İst-0212 501 21 20